

Polgár Ernő

*Randevű
Bangkokban*

TARTALOM

RANDEVÚ BANGKOKBAN	1
TÚZJÁRÓK	31
ELÍTÉLTEK	77

Polgár Ernő

RANDEVÚ BANGKOKBAN

(Vígjáték két részben)

Budapest, 1991
Prológus Kft.

Szereplők:

NŐ

FÉRFI

Pincér, gondnok

**Játszódik napjainkban Bangkokban, Thaiföldön, Magyarországon
és Németországban.**

A bangkoki – Thaiföld – repülőtéren az utasváró egyik csendes szeglete. A színpad lényegében egy harminc centiméter magas német emelvényrendszer, melyen egy műanyag kerti asztal, székekkel és egy napernyő kapnak helyet. A napernyőn itt: Bangkok Airport felirat. A színpad másik oldalán hagyományos asztal két székkal. Körös-körül fekete körfüggöny.

Halk zene szól hangszórókon, valaki zongorázik, lehet akár: Richard Claydermann is. Feltűnik a Férfi, sportos, elegáns, mintha Cannes-ban egy luxusyachtból szállt volna ki. Kezében utazótáska. Nézelődik, nekimegy a pincérnek.

Férfi: Bocsánat, uram, sajnálom.
(A pincér távol-keleti hajlongással válaszol, mintha semmi nem történt volna. A Férfi elmegy. A pincér leül a hátsó asztalhoz, számlákat vesz elő, pénzt számol: nyilvánvalóvá válik, hogy a borraivalót elteszi. Újra belép a Férfi, körülnéz, úgy érzi, hogy egyedül van, s elkezd megváltoztatni külsejét. A szerepet játszó színészre, a színész alkatából adódóan a rendezőre is bízható, hogy miképpen valósítja meg ezt a változtatást. Talán parókával, egy előnyös bajusszal, ügyes sminkkel. A Férfi végső formájában tengerészkapitány benyomását kelti. A pincér befejezi pénzeinek szortírozását, feláll, a Férfi ekkor veszi észre, megijed, gyorsan becsukja a koffert.
A pincér dermedten nézi a Férfit, mintha látta volna már valahol. Végre megszólal.)

Pincér: Oh, sir, You welcome to Bangkok!
(A Férfi idétlenül vigyorog)

Férfi: Nice to meet You!
(A pincér zavartan távozik. A Férfi azután gyorsan elrendezi holmijait a bőröndben.)
Hű de meleg lett!
(Zavartan mosolyog, ebből is érezhetjük, hogy nagy az utasforgalom. Viselkedése kedvességnek is vehető, valakinek még köszön is. Megszólal a hangosbemondó.)

- Bemondónő:** Attention, please! Mr. Csang urat kérjük, fáradjon az információs irodába!
(A Férfi csak ül a repülőtéri csarnok kávéházi teraszán egy asztal mellett.)
- Férfi:** Eddig minden rendben van.

Z e n e

2. kép

Repülőgép fedélzetén lágy zene szól. A Nő figyelmesen körülnéz, magához veszi kézi utazótáskáját és elindul. Nagyon vonzó külsejű, lépései erotikusak. A Nő táskájával majdnem kiveri egy utas kezéből a The Financial Times-t.

- Nő:** Bocsánat, uram, nagyon sajnálom!
(A Nő végre egy alkalmas helyet talál, és bravúros tempóval sminkeli magát, teljesen más ábrázatot kreál. Itt úgyszintén a játszó színész és a rendező döntheti el a színésznő alkatából adódó legelőnyösebb megoldást. Amikor elkészül, még egy ideig nézi magát a tükörben.)
Most ismerjen rám bárki is!
(Amikor elindul, ismét nekimegy az előbbi utasnak, táskájával majdnem kiüti annak kezéből az újságot.)
- Utas:** (A pincért alakító színész játszhatja ezt is)
Miért nem figyel?! Ön már a második, aki majdnem kiveri a kezemből az újságot!
- Nő:** (mosolyog, pusztit küld az utasnak, az utas döbbenet mered maga elé)
- Utas:** Micsoda világ!

Z e n e

3. kép

A Férfi ül a kávéházi asztalnál, megjelenik a pincér, nagy tálcával a kezében.

- Pincér:** Uram, már itt is vagyok. Parancsoljon a whisky . . .
- Férfi:** Köszönöm, úgy látom, maga nagyon fürge.
- Pincér:** (leteszi az üveg whisky-t, jég tartóban jégkockát, poharakat, szódásüvegeket, vázában nagy csokor virágot, cigarettát, szivart, hamutartót. Whisky-t tölt.)
Ó, uram, itt Távol-Keleten más a tempó. Bangkokban különösen sok a turista, s nekünk csakis az az érdekünk, hogy a vendég jól érezze magát és vissza is térjen hozzánk. Jéggel, szódával issza, uram?
- Férfi:** Igen. Töltsön még! Nem szódát akarok inni!
- Pincér:** (tölt a poharba. Kulturált mozdulattal helyezi az italba a jégkockát, majd önti hozzá a szódát)
Uram, ahogy Ön óhajtja, parancsoljon. És most bele egy kis jég, szódából akkor igazán csak egy cseppet. Így! Uram, Isten hozta Önt Bangkokban, azt hiszem Ön is azt mondja majd, hogy a világ legtüzesebb városában. A thai lányok . . . de hiszen tudja . . .
- Férfi:** (kicsit türelmetlenül)
Majd meglátjuk, barátom. majd meglátjuk. (Int a pincérnek) Köszönöm, most már elmehet!
- Pincér:** Uram, örültem, hogy en szolgálhattam ki.
(Kimegy)
(A Férfi egy húzásra kiissza az italt. Újra tölt magának, érezhető viselkedésén is, hogy forró, meleg trópusi éghajlat övezetében vagyunk, bár itt bent működik a légkondicionáló, ám percekkal ezelőtt érkezett a városból, teste felhevült. Bár az asztalon márkás cigaretta, szivar, mégis dohányt vesz elő és cigarettát sodor magának. Feszült, várakozó pillanatok. Idegesen szívja a cigarettát, iszik, elnyomja a cigarettát. Rágyújt most egy nem általa sodort cigarettára. Feszülten néz körül, megfélemedezik arról, hogy ég a cigaretta, s gondosan rágyújt egy szivarra. Szivarvágóval, ahogy kell: levágja a szivarvéget, megszagolja a dohányt és gyufával rágyújt. Amikor a gyufaszálat teszi a hamutartóba, akkor veszi észre az égő cigarettát, zavartan néz körül, s amikor azt elnyomja, már egész füstfelhő van körülötte. Észre is vehették ezt, mert halkán megjegyzi.

- Férfi:** Kubai!
(Vigyorog és zavarában nagyot szív a szivarból. Megszólal a hangosbemondó, csilingelő női hang, a halk zene fölött egyáltalán nem harsány a hangja.)
- Bemondónő:** Attention, please! A japán légitársaság tokiói járata megérkezett a kettes terminálba. Köszöntjük vendégeinket Bangkokban! A Thai Légitársaság 204-es járata öt perc múlva indul Hong Kongba az egyes terminálból. Az indonéz légitársaság gépe három perc múlva indul Dzsakartába . . .
- Férfi:** (nagyot sóhajt)
Ennyi ember között észre se veszem!
- Bemondónő:** Az új-zélandi légitársaság gépe egy óra múlva landol. Pápua Új Guineába, a Fidzsi-szigetekre és Wellingtonba induló utasaink kezdjék meg a beszállást! Az Alitália távol-keleti járata Új-Delhi érintésével megérkezett Rómából! Köszöntjük vendégeinket Thaiföldön. A gép két óra múlva indul tovább Hong Kongba, onnan tovább Tokióba. Köszönöm figyelmüket.
- Férfi:** (feláll, idegesen járkál)
Leszállt a gép! Mi lesz, ha nem sikerül?
(visszaül a helyére, újságot vesz elő, a The Times-t olvassa, úgy, hogy az arcát egészen eltakarja. Időnként kikukucskál az újság mögül. A szomszéd asztaltársaság számára ez valószínűleg nagyon feltűnő lehet, a férfi reagálásából legalább is erre következtethetünk. Mosolyogva fejet hajt.)
Olvasok. Odaadom majd Önöknek is!
(Amikor belép a Nő, a Férfi éppen eltakarja az arcát, a nő elmegy mellette. Keres valakit. Visszajön. Megáll az asztalnál. Köszörüli a torkát. A Férfi leteszi az újságot és fölneáz.)
- Nő:** Uram, megengedi, hogy leüljek?
- Férfi:** (nyugtalanul) Nagyon sajnálom, de várok valakit.
- Nő:** (magabiztosan, határozottan. Viselkedése éppen ellentétes a tengerészkapitányi ruhába öltözött férfi bizonytalanságával)
Tudom, engem vár.

- Férfi:** Magát?! Nézze, szeretem a jó vicceket, de ez most nem aktuális.
- Nő:** Pedig szerintem az.
- Férfi:** Nézze, várok egy csinos, fiatal lányt. Most érkezett Rómából. Meg kell, hogy értse . . .
- Nő:** (felháborodottan) Magának én nem vagyok csinos és fiatal?
- Férfi:** (alaposan végigméri) Maga? . . . Nagyon csinos. Csak tudja, akit most várok, nem is hasonlít magára.
- Nő:** Régi ismerőse?
- Férfi:** Igen. (Most már inkább utasító, mint udvarias) De most már kérem, fejezzük be a beszélgetést, a vendégem bármelyik pillanatban itt lehet. A római gép már régen leszállt.
- Nő:** (egyre magabiztosabb, miközben a Férfi türelme fogy, így a feszültség mind nyilvánvalóbb)
Tudom, én is azzal érkeztem.
- Férfi:** Igen?! Nem találkozott véletlenül egy magyar lánnyal? Wolf Évának hívják. Éva Wolf.
- Nő:** Wolf? Az nem is magyar.
- Férfi:** A név lehet, hogy nem, de a lány igen.
- Nő:** A tranzitutasokat kétórás városnéző túrára vitték. Már beszállt mindenki a buszba csak én nem.
- Férfi:** (már nagyon ideges) Az lehetetlen! Megírtam neki mindent!
- Nő:** Hogy lehet ennyire ideges? Úgy tudtam a svédek sokkal higgadtabbak.
- Férfi:** Igen . . . (döbbenetlen kérdezi gyors egyetértése után) Honnan tudja, hogy svéd vagyok?
- Nő:** Miért, nem az?
- Férfi:** Maga remekül beszél angolul, de érzem a kiejtésén, hogy mégsem angol. Bárki legyen is, feltételezem, hogy már a szülői házban beavatták magát ama általános illemszabályok egyikébe, hogy kérdésre nem válaszolunk kérdéssel.
- Nő:** Beavattak.
- Férfi:** Akkor igazán örülök.
- Nő:** Megengedi Mr. Svensson, hogy akkor végül is itt

- maradjak? Vagy szólíthatom a keresztnévén egyszerűen Ulnak?
- Férfi:** (mostantól Ulf: megadja magát, döbbenetéből már szinte levegő után kapkod.)
Maradjon!
- Nő:** (pimaszul) Köszönöm, Ulf.
- Ulf:** Honnan tudja a nevemet?
- Nő:** Onnan, hogy megírta nekem.
- Ulf:** Én?! Magának? Soha nem is láttam magát! Én, kérem, Wolf Évára várok.
- Nő:** Mégis nekem írta a meghívólevelet.
- Ulf:** (nagyon mérges) Most már elég a tréfából!
- Nő:** De kérem, türtőztesse magát! Nem látja, hogy már mindenki bennünket figyel.
- Ulf:** (idétlenül fejet hajt)
Beszélgetünk. (A nőhöz) Átülhet hozzájuk és akkor én fogom nézni magukat.
- Nő:** Szégyellje magát, azt akarja mondani, hogy nem írt nekem levelet? Németországban, a menekülttáborban a nevemre érkezett.
- Ulf:** Magának nem írtam semmit.

Z e n e

4. kép

Rendezett, tiszta menekülttábor. A Nő ül egy asztalnál, belép egy férfi, gondnokféle. A bangkoki pincért alakító színész játszhatja ezt a szerepet is.

- Gondok:** Wolf kisasszony!
- Nő:** Igen.
- Gondnok:** Levele érkezett. Talán a szabadulás lehetősége. Tessék.
- Nő:** (elveszi a levelet) Köszönöm.
- Gondnok:** Milyen gyorsan kapott választ.
- Nő:** Lehet más ügy is.
- Gondnok:** Olvassa már!

- Nő:** (olvassa a levelet, izgatott, csillog az arca, a sorok hallatán hűledezik a gondnok is)
Kedves Wolf kisasszony! Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Ulf Svensson tengerészkapitány vagyok, a Svéd Királyi Tengerészeti Akadémia geográfiai tanszékének vezetője. Mr. Carlsson, a Svéd Tudományos Akadémia titkára nekem továbbította az Ön pályázati kérelmét, melyet figyelmesen áttanulmányoztam. Igazán érdekesnek találtam kutatási területét, melyből doktorálni akar és két éves ösztöndíjat kér. A Svéd Tudományos Akadémia lehetőségei korlátozottak, de az óceániai rítusokról, törzsi szokásokról, a természeti népek színházi kultúrájáról, a mágikus gondolkodásról leírt koncepciója felkeltette Mr. Carlsson érdeklődését...
- Gondnok:** Be is szarok . . . pardon.
- Nő:** Maradjon már! (folytatja) . . . és elküldte nekem az Ön pályázati anyagát. Jómagam geográfiai szempontból vagyok Óceánia szerelmese, éppen ezért fogadtam el a Nautilus kapitányi kinevezését. A Nautilus Brunei szultánjának magán-yachtja. Mint bizonyára tudja, a Brunei Szultánság a brit Nemzetközösség tagja, legalább tíz éve független ország Borneo szigetének északi csücskén terül el, a Maláj-tenger partján.
- Gondnok:** (megint beleszól) Hát én erről még csak nem is hallottam.
- Nő:** (idegesen, mert alig várja már, hogy végigolvassa a levelet) Mert született bunkó!
- Gondnok:** Olvassa már! Mit bunkózik itt?
- Nő:** (olvas) . . . Őfelsége, a szultán minden szabad idejét, az év legalább tíz hónapját saját hajóján tölti és utazgat a Csendes-óceániai szigeteken. Engedélyem és lehetőségem van vendégek fogadására is a hajón. Felajánlok Önnek egy kényelmes, önálló apartement-t a fedélzeten egy-két évre . . .
- Gondnok:** (rávágja) Ez dugni akar!
- Nő:** Olyan nagy baj az? (olvas tovább) . . . Utazhat velünk minden költségtérítés nélkül, megismerhet mindent, amire kutatásaihoz csak szüksége van . . .

- Gondnok:** Nem rossz!
- Nő:** (már rá se hederít, olvas tovább) . . . Magányos tengeri medve vagyok . . .
- Gondnok:** Lankadt farokkal . . .
- Nő:** . . . remélem ajánlatomat nem érti félre és azt elfogadja. Küldök Önnek egy München–Róma–Bangkok útvonalra szóló repülőjegyet és egy csekket arra az esetre, ha pénzzavarban lenne . . .
- Gondnok:** (egyre pimaszabb) Pitiáner! Két évre akar csajt szerezni magának egy repülőjegyért! Egy call-girl sokkal drágább lenne!
- Nő:** (ezt mintha fölfogná) Maga tök hülye! (folytatja a levél olvasását) . . . Várom május 12-én, délután négy órakor a bangkoki repülőtér tranzit várótermében. Az asztalon whisky lesz és orchidea, s olvasni fogok. Rám fog ismerni.
- Gondnok:** A szívtipró!
- Nő:** (olvas tovább) . . . Várja Önt igaz híve, Ulf Svensson tengerészkapitány.
- Gondnok:** Egy buzi!
- Nő:** (mérgesen) Elegem van magából! Mit kárál itt folyton? Semmi köze az életemhez!

Z e n e

5. kép

Újra a bangkoki repülőtér tranzitvárójában vagyunk.

- Nő:** Nos, Svensson úr, ön írta a levelet?
- Ulf:** (nem is tudja, hogy mit feleljen) Igen, én. Csak nem magának.
- Nő:** Akkor megmutatom a levelet.
- Ulf:** Lekötelezne, ha megtenné.
- Nő:** (előveszi a levelet) Parancsoljon. Ez az?
- Ulf:** (nézi, beleolvas) Igen. De maga nem Éva Wolf. Tudom, hogy nem.

- Nő:** (előveszi a repülőjegyét) Akkor tessék, ha még mindig kételkedik: itt van a repülőjegy is . . . Wolf Éva nevére kiállítva . . .
- Ulf:** Akkor sem hiszek magának. Ezeket itt nem én küldtem magának. Maga egyszerűen csak megszerezte a levelemet . . . (egyre határozottabban, mintha most már tudná az igazságot) . . . Igen! Ellopta a táborban. Maga nem is magyar!
- Nő:** Tegyen próbára és meglátja, hogy magyar vagyok. De nem lesz könnyű dolga, hiszen nem tud magyarul és aligha hiszem, hogy Magyarországról lennének lényeges ismeretei.
- Ulf:** (sértődötten) Nagyon téved.
- Nő:** A külföldiek általában csak azt tudják Magyarországról, hogy gulasch, Puskás, pusztá, gypsy, tschardasch . . .
- Ulf:** Most bukott le, mert éppen, hogy maga tudja csak ezeket, mert nem magyar.
- Nő:** (gunyorosan, magabiztosan) Ha óhajtja, beszélék Önnek folyamatosan magyarul, de minek tenném, maga úgysem értené vagy talán mégis?
- Ulf:** (gondolkodás nélkül) Ó, nem. Ismertem ugyan egy lányt, nagyon szép lány volt . . . magyar . . . tudja . . . és megtanított nekem egy verset. Az a költő írta, aki egy csatában esett el.
- Nő:** Zrínyi?
- Ulf:** (gondolkodás nélkül) Dehogy, Zrínyi! (A Zrínyi tökéletes magyarsággal hangzik)
- Nő:** Remekül ejtette ki a Zrínyi nevet. Biztos, hogy tanult magyarul.
- Ulf:** (zavartan) Ó, nem. Csak tudja, nagyon jó nyelvérzésem van. .
- Nő:** Aha.
- Ulf:** (sietve, hogy elterelje a nő gyanúját) Egy másik költőről van szó, a vers címét angolul tudom. Anyám csirkéje. Igen . . . My mother's chicken.
- Nő:** (tetszik neki, nevetve) Nem csirkéje . . . tyúkja . . . és Petőfi írta.
- Ulf:** Tyúkja? Minek a tyúkja?

- Nő:** Anyám tyúkja. Az anyámé.
Ulf: (törve a magyart) Aniám tiúkja. Ez az! Yes, mi a kjü . . . tiúkanió . . .
- Nő:** Úgy van. Ej mi a kő! Tyúkanyó . . .
Ulf: Na ezt mondja el nekem!
Nő: (ünnepélyesen, feláll, meghajol) Akkor engedelmmel . . . nagy nemzeti költőnk verséről van szó . . . (köszörüli a torkát) . . . Anyám tyúkja, Petőfi Sándor verse . . . (Közben a váróban halkán szól a zene) . . .
 Ej mi a kő, tyúkanyó kend
 A szobában lakik itt bent?
 Lám, csak jó az isten, jót ad,
 Hogy felvitte a kend dolgát!
- Ulf:** (kitörő lelkesedéssel) Remek!
- Nő:** (folytatja a verset. Ha el is mondaná tisztességesen, most mindent elkövet, hogy elviselhetetlenül mondja el azt. Mét kotkodácsol is. Reagálásaiból kikövetkeztethető, hogy a szomszéd asztaloktól is figyelhetük őt.)
 . . . Itt szaladgál föl és alá,
 Még a ládára is fölszáll,
 Eszébe jut, kotkodácsol
 S nem verik ki a szobából.
- Ulf:** (viselkedésén is érződik, hogy mások is nézhetik kettő-süket, a szomszédos, a színpadon nem látható asztaltársasághoz) Isteni, nem? Magyar vers és tudom a folytatását! (feláll, meghajol, próbálja angok akcentussal)
 . . . Dehogyan verik, dehogyan verik!
 Mint galambot etetik,
 Válogat a kendermagban,
 A kiskirály sem él jobban.
- Nő:** Elég! Én jobban tudom!
- Ulf és a Nő:** (együtt)
 . . . Ezért aztán, tyúkanyó, hát,
 Jól megbecsülje magát,
 Iparkodjék, ne legyen ám
 Tojás szűkében az anyám.
 (Mindketten meghajolnak az asztaltársaság felé. Ulf

tapcsolni kezd, a Nő viszonozza, végül megszólal a hangosbemondó.

Bemondónő: Az indonéz légitársaság gépe Dzsakartába fél óra múlva indul. Kérem a beszálló utasokat, hogy fájradjanak a 8-as bejáráshoz.

Utas: (valószínűleg a szomszéd asztaltól, alakíthatja a pincért játszó színész) Felháborító a viselkedésük! Meg kell, hogy mondjam: Önök nem úriemberek! Egy percig sem maradunk itt tovább! (Sietve távozik)

Ulf: (az utas után néz. Ritmikus zene szólal meg. Ulf figyel a zene ritmusára) Végre, magunkra maradtunk! . . . (Mozogni, táncolni kezd, mintha discóban lenne) Szeret táncolni?

Nő: Igen, de nem a bangkoki repülőtéren!

Ulf: (rá se hederít, mozog tovább) Bangkokban mindent lehet! Jöjjön! (A nő kelletlenül, de rááll és unottan táncolni kezd.) Ez az! Thaiföld a jókedv, a szerelem paradicsoma.

Nő: Nem keveri össze ezt a helyet egy topless bárral, ahol forróvérű thaiföldi lányok rezegettik csokibarna dudáikat?

Ulf: Param, param, param! Maga aztán remek egy nő! Meglátja: milyen helyekre fogom elvinni!

Nő: Azt írta a levelében, hogy magányos tengeri medve és ne értsem félre a helyzetet.

(Már a pincér is nézi a jelenetet, neki tetszik a balhé, elkezd mozogni a zenére, megfelelkezik magáról, még rázza is a taktust.)

Férfi: Természetesen! Hova gondol?

Nő: (csak nézi dermedten a pincért, abbahagyja a táncot) Uram, ha ennyire ideges, adja be a felmondását!

Z e n e

6. kép

Egy kínai étteremben, de már nem a repülőtéren. A színpadi napernyő forgatható: a nézőtér felől: a China Town felirat látható. A Nő és Ulf az asztalnál ülnek.

- Ulf:** Remek ez a hal! . . . Tudja, maga majdnem ugyanolyan, mint az a lány, akit vártam, de valahogy mégsem. (Koccintásra emeli a poharát) Egészségére!
- Nő:** Finom és hideg ez a pezsgő.
(A kínai módon terített asztalon tálkák, kistányérok, éppen a pálcikával bajlódik, a rizs sehogy se akar a szájába kerülni.)
- Ulf:** Itt Távol-Keleten mindig jól esik a hűtött ital. Főleg ott, ahol nincs légkondicionálás.
- Nő:** (idegesen, mert éhes és pálcikával nem megy igazán az evés) Mint ahogy itt sincs!
- Ulf:** Jobb helyeken működik a légkondicionálás, üzletekben, de még a taxikban is . . . másképp ki sem bírná az ember.
- Nő:** Akkor máskor mi is jobb helyekre menjünk, ahol enni is lehet! (ledobja a pálcikákat)
- Ulf:** (menti a helyzetet) Rágyújt?
- Nő:** Igen. Köszönöm.
- Ulf:** (ismét tárgyaló hangnemben) Nézze . . . szóval én elhiszem, hogy maga magyar, de mégsem az a lány, akit én idehívtam.
- Nő:** (még csak ez kellett neki) Egyáltalán nem értem a bizalmatlanságát! Elküld nekem, ismeretlenül, egy meghívólevelet, repülőjegyet, pénzt és szívélyes fogadtatás helyett faggatni kezd, kihallgat, mint egy nyomozótiszt. Vegye tudomásul, hogy nem is érdekel az ajánlata! (levágja az asztalra az Ulftól kapott csekket) Itt a pénze! Nem váltottam be! (kirohan)
- Ulf:** (utána kiabál) Várjon! Hova fut?! (pénzt tesz az asztalra és siet a nő után)

Z e n e

7. kép

Utcán. Igazi keleti hangzavar, tülkölések, dudálás. A nő bejön kerékpáron, azt hiszi, hogy lerázta a férfit, de megjelenik Ulf is kerékpáron.

- Ulf:** Bérelt bringával akar hazatekerni Magyarországra?
Nő: Igen. És?! (megáll a színpad szélénél)
Ulf: Kérem, bocsásson meg! Én igazán nem ilyen fogadásra készültem, de meg kell értenie, hogy nem magát vártam.
Nő: Ugyan kit várt? Azt se tudta, hogy kit hív meg! Láta valahol? Válaszoljon! Láta?! Találkozott vele személyesen? (indulni akar a kerékpárral. Autódudálás)
Ulf: (üjdedten) Előre nézzen!
Nő: Van valami köze hozzá, hogy hová nézek?
Ulf: Ha megengedi, még én kérdeznék.
Nő: Már nem érdekelnek a kérdései! Idevarázsolt Európából és most mit csináljak itt? Megmondaná nekem? Bangkokban egyedül? Mutassak be talán néhány vetkőzőszámot valamelyik éjszakai lokálban, hogy összeszedjem a pénzt a hazautazásra?
Ulf: Nem rossz ötlet. Arra én is befizetek. Akár indulhatunk is.
Nő: Úgy beszél, mintha még nem is látott volna európai ciciket!
Ulf: Most azt akarja, hogy elsoroljam, hol és hányszor?
Nő: (hisztérikusan) Nem! Csak azt nem! (elindul kerékpárral, Ulf utána)

Z e n e

8. kép

Revüműsort néznek egy bangkoki lokálban, ritmusos zene szól. Ülnek az asztalnál, a napernyő nézőtér felőli oldalán a felirat: The Bangkok Paradise. Az asztalon hűtött italok, jégkocka, poharak.

- Ulf:** Szeretném tudni, hogy miért hagyta ott Magyarországot?

- Nő:** Mert nem láttam semmilyen alternatívát.
- Ulf:** Dehát Magyarországon rendszerváltozás zajlik éppen.
- Nő:** Milyen jól tájékozott!
- Ulf:** Tele a sajtó Magyarországgal. Szabad választások, polgári demokrácia, piacgazdálkodás meg minden.
- Nő:** És húszmilliárd dolláros államadósság.
- Ulf:** (természetesen, mintha kisebb üzleti tárgyaláson néhány ezer dollárról lenne szó) Nem egy összeg, ha a nyugati banktőke is átlépi a határt Hegyeshalomnál. Tízmillió ember él az országban, egy világváros lakossága. Higgycs el nekem: rövid idő alatt fel lehet pumpálni egy ekkora méretű gazdaságot.
- Nő:** Én azt a pumpálást már nem várom meg. Hétezer forint, alig száz dollár volt a jövedelmem, a belépők ára, amit itt fizettünk. Egyszobás lakásban éltem, nagy dolog! És képzelje, még telefonom is volt! Mit szól hozzá?
- Ulf:** (most már láthatóan idegesíteni próbálja a nőt) Tetszik.
- Nő:** Magának fogalma nincs arról, hogy Magyarországon egy élet gürcölése kell ahhoz, hogy valakinek normális lakása legyen és felnevelje a kölykeit. Tudja, volt egy barátom, tágas, bomba, kényelmes lakás . . . minden. Külföldön dolgozott. Sokat keres. De soha nem volt otthon, s nekem nem telefontársra volt szükségem. Úton volt évekig, két hónapot otthon töltött. Forgatta a dollárjait, otthon ő volt a király, tele pénzzel, ajándékok mindenkinek és két hónap múlva hopp, már el is tűnt újra, mintha soha nem láttam volna, és megint egyedül maradtam és csak vártam, vártam.
- Ulf:** (nagyon figyel) Miért nem házasodtak össze?
- Nő:** (beleéli magát a beszélgetésbe, s ahogy emlékei előjönnek, láthatóan elszomorodik) Még mindig nem érti? Szeretett engem és én is szerettem őt. Gyerekeket akartam, családi életet, nem távházasságot! De azt végképp nem akartam, hogy miattam hagyja ott a munkáját. Tengerész volt, mint maga.
- Ulf:** Nahát, ezt a véletlent. (később) Tengerész, ezt nem mondja komolyan.

- Nő:** Úgy érti, talán hazudok?
- Ulf:** Nem, csak kezd egyre különösebb lenni ez az egész...
Mondja maga hol dolgozott?
- Nő:** Üzemi pszichológus voltam.
- Ulf:** (megnyugodva) Az más. Úgy egészen más.
- Nő:** (idegesen) Mi az, hogy más? Elvégeztem az egyetemet és örültem, hogy egyáltalán találok magamnak valamilyen munkát. Bezzeg ő, a pénzes tengerész mindenkit ismert, mindenki imádta, mert tele volt dohánnyal, mert befutott ember volt. Sztár! Még nekem is talált egy helyet.
- Ulf:** Akkor most már nem értem mi volt a baj?
- Nő:** Nekem ajánlják fel az állást, s azért, mert alkalmas vagyok rá, s ne azért, mert az apám vagy akárkim politikai érdemeket szerzett és ne azért, mert az intézeti igazgató fia harmadik tiszt volt az ő hajóján. Inkább nem kellett a kötetlen munka, a publikálás, az ösztöndíjak és a külföldi utak. Én a magam erejéből szeretnék érvényesülni.
- Ulf:** (gyanúsán néz) Aha. Mondja, nincs magának egy ikertestvére?
- Nő:** (nagyon sérti ez a keresztkérdés, úgy érzi, a férfit egyáltalán nem is érdekli az, amit beszél) Megőrülök a keresztkérdéseitől. Pszichológus vagyok, de nem tudnám megmondani, hogy egy normális ember hogyan tehet fel egy ilyen kérdést azok után, amiket magamról elmondtam.
- Ulf:** Én igazán csak arra vagyok kíváncsi, hogy van-e ikertestvére?
- Nő:** (magán kívül van, pofonvágja Ulfot és otthagyja) Undorodom magától!

Z e n e

9. kép

A Nő egy parkban ül, szökőkút csobogása hallatszik, jellegzetes trópusi erdei milió, madarak, bogarak hangjai. Este van már, egy közeli lámpa fénye mégis világít valamit. A csend mégis megnyugtató. Ulf jelenik meg óvatosan. A nő ül a színpad szélén.

- Nő:** (amikor észreveszi) Most már szálljon le rólam!
Rámtekeredik, mint egy óriáskígyó!
- Ulf:** Bocsásson meg nekem... én nem akartam... leülhetek ide maga mellé?
- Nő:** Nem.
- Ulf:** (Ulf egy szó nélkül leül) Sajnálom, hogy a kérdésemmel így kiborítottam.
- Nő:** Mondja, azt nem akarja megkérdezni, hogy kislánykoromban gyűjtöttem-e a képeslapot?
- Ulf:** (örül a kérdésnek) Örülnék neki, ha megmondaná, hogy kislánykorában gyűjtötte-e a képeslapokat.
- Nő:** (komolyan) Kislánykoromban még nem, akkor ugyanis a gyufásdobozokat gyűjtöttem.
- Ulf:** Különös!
- Nő:** Szégyellje magát! Gúnyolódik velem!
- Ulf:** Nem volt szándékomban. Csak, tudja, olyan hihetetlen ez a hasonlóság!
- Nő:** Miféle hasonlóság?!
- Ulf:** Mondja, rántással vagy rántás nélkül főzi a borsólevest?
- Nő:** (végtépp kiborul, elfojtott keserűséggel) Szadista, kegyetlen alak! Kilátástalan helyzetemben is gyötör. Én leszek talán őfelsége szakácsa a hajón?
- Ulf:** Kínai a szakácsunk. De kitért a válasz elől: rántással vagy rántás nélkül?
- Nő:** (most már mindegy neki, föladta, automatikusan, gépiesen válaszol) Rántás nélkül.
- Ulf:** (látja, hogy a nő összetört, pörgetni kezdi a kérdéseket) Szereti a Suchard csokoládét?
- Nő:** Szeretem.
- Ulf:** Kislánykorában, amikor egyszer lázas volt: mondta azt, hogy mama beteg vagyok, húst kérek.

- Nő:** (majdnem sírva) Mondtam.
- Ulf:** (lázasan kérdez) Volt egy Mogyoró nevű kedvenc macija?
- Nő:** Igen. El is hoztam magammal. Ha akarja elő is veszem.
- Ulf:** (se lát, se hall) Cérnának hívta a macskáját?
- Nő:** Igen.
- Ulf:** És a legfinomabb marhahúst vette, nem is merte bevallani a hentesnek, hogy a cicának lesz, nehogy faggyúsat adjon, igaz?
- Nő:** Igen.
- Ulf:** A húst pedig apró cafatokra vágta s úgy dobálta a cicának, mint egy állatszeldítő.
- Nő:** Igen. Őfelsége macskáit is megetetem.
- Ulf:** Gyönyörűek a lábai, igaz?
(A Nő teljesen összeroppanva már válaszolni sem tud.)
Azt mondta a papája, hogy maga a legszebb alkotása.
- Nő:** A lábaimat majd mutogatnom kell őfelségének? Lét-számhiány van a háremében?
- Ulf:** Két fogás között otthon gyorsan el is mosogatott, mert gyűlöli a piszkos edényt.
- Nő:** Őfelsége nem fogja megtudni, ígérem, visszafogom magam.
- Ulf:** Imádja a gesztenyepürét, de sarokházat soha nem enne, mert attól egyszer rosszul lett, amikor a nagymamájával egyszer alaposan kirúgtak a hámból egy cukrászdában.
- Nő:** Ha őfelsége előkóstolót keres, én ígérem, hogy akkor a sarokházat is megeszem.
- Ulf:** (elképed) Döbbenetes!
- Nő:** Micsoda?
- Ulf:** Minden, amit elmondott.
- Nő:** Most már csak azt szeretném kérni magától, hogy legalább ne gúnyolódjék velem. Mindent tud rólam, még a legszemélyesebb titkaimat is. Igazán sejthettem volna, hogy mindez nem lehet igaz, a meghívás, az utazás, bejárni Óceániát. A titkosszolgálat hálójába kerültem. Már éppen haza akartam menni a táborból,

amikor a levelét megkaptam. Nem volt nekem való az az életforma.

Ulf: Mondja meg őszintén, hogyan jutott hozzá a leveléhez?

Nő: A tábori gondnok adta át.

Ulf: Mondott is magának valamit a gondnok?

Nő: Úgy emlékszem, talán csak azt, hogy a levelet kézbesítő hozta a svéd nagykövetségtől.

Ulf: Nem értem az egészet.

Nő: Miért, talán nem is diplomáciai úton küldte a levelét?

Ulf: (azonnal) Én?! . . . (később) Jaj, dehogynem, persze, hogy úgy küldtem. Hogyan is küldhettem volna másképpen egy menekülttáborba.

Nő: Gyanús volt ez az egész, hülye voltam és kész! A gondnok külön szobát adott, figyelmes volt, mintha . . . igen . . . mintha valaki kérte volna őt erre.

Ulf: Beszélne nekem a barátjáról?

Nő: Az ő keze lenne a dologban?

Ulf: (zavarban) Ezt magának kell tudnia.

Z e n e

A zene rendezői elképzelés esetén – átúszhat egy dalba, melyet a Nő kezd énekelni, a refrént Ulf is énekl.

Bejárjuk Óceániát . . .

Fidzsit, Tongát, Szamoát . . .

Hajózunk lagunán

Kikötünk Polinézián . . .

Vége az I. résznek

Éva pesti lakása, egy egyszerű pesti bérházban. Péter ül az asztalnál, az asztalon nagy csokor virág, külföldi reklámszatyrok, tele ajándékokkal. Füttyöreszik, fel van dobva.

Házmesterné

hangja: Maga az, kapitány úr? (a folyosóról)

Péter: Jónapot Bondarics néni!

Házmesterné: Épp ideje, hogy hazajött. Elszárad ez a lány egyedül, amíg maga csavarog a világban.

Péter: Majd meglocsoljuk egy kicsit, aztán megint kivirágzik, Bondarics néni. Csak bízza ezt rám!

Házmesterné: (nagyot hall, hangosan beszél, így az egész ház is hallhatja, amit mond) Maga tudja, de én látom, amit látok.

Kocsányi hangja: (a folyosóról fentről lekiabál a házmesternőnek, idebent a lakásban is hallani) Csak azt nem látja Bondaricsné, hogy milyen mocskos megint a lépcsőház.

Talán arra vár, hogy megegyen minket a kosz?!

(Péter feláll, járkál, mintha keresne valamit.)

Házmesterné: Söprögessen a maga háza táján, Kocsányikám! Tudom én, hogy a lánya megint megszökött azzal a csavargóval, de nem csodálkozom rajta, mert maga mellől én is elmenekülnék.

Kocsányi: Maga vén szipirtyó, be se engedném a lakásomba, mert aztán napokig szellőztethetnék és még akkor is kisüsti szaga lenne mindennek.

(Péter leül, nem akarja hallgatni a vitát, befogja a fülét.)

Házmesterné: Maga csak hallgasson! Grottmanné is panaszkodott, hogy a lichthófon olyan bűz jön magától, hogy ez a Kocsányi biztos a saját szarát főzi meg!

Kocsányi: Dögöljön meg!

(Ajtócsapódás, valószínűleg Kocsányi földta a vitát és visszament a lakásába.)

Házmesterné: És most aztán már csönd legyen! Ez egy tisztességes úri ház. Itt kérem az ántivilágban csupa finom elvtársak laktak.

(Péter az asztalon a virágcsokor alatt megtalálja Éva levelét.)

Péter: Itt egy üzenet! Végre! (felbontja a levelet, olvassa) Péter, elmentem, ne keress! Nem megy tovább, szerencsét próbálok Németországban. (gondterhelten néz maga elé) Ó, istenem!

Z e n e

2. kép

Újra a repülőtéri váróteremben, de most egy másik kávéházban. A napernyő felirata: CAFÉ WIEN BANGKOK AIRPORT. Ulf loholva érkezik, Éva már ül egy kávé mellett.

Ulf: Mondja, maga kerékpárversenyző, hogy csak így száguldozik keresztül-kasul Bangkokban? Megmondaná, hogy miért szökött el megint?

Nő: Semmi köze hozzá! Menedékjogot kérek.

Ulf: Talán a pápuáktól?

Nő: Tehet egy szívességet!

Ulf: (leül, hangnemet vált) Bocsánatot kérek. Értsünk szót. Van itt még valami, amit szeretnék megkérdezni.

Nő: Nem hagyja békén?

Ulf: Kérem, csak még néhány kérdést.

Nő: (nagy szemekkel Ulfra néz) Jó, ha magának ez élvezet. Ennyi pénzért, amennyit rámköltött, képzett gésát is kaphatott volna egy japán teaházban.

Ulf: Leírná nekem a barátját? Hogy néz ki?

Nő: Jóképűbb, mint maga.

Ulf: (büszkén) Igen? És mégis elhagyta?

Nő: Elmondtam már, hogy miért!

Ulf: A barátjának bogárhátú Volkswagene van?

Nő: (unottan) Igen.

Ulf: És kijárt reggelente futni a Városligetbe?

Nő: Ófelségének szüksége van futásra is, hívassuk ki őt is ide?

Ulf: (meg sem hallja a válaszokat) Fehér zoknit hord, finom

palacsintát süt, állandóan a tv-t bújja, moziba jár, hiú és féltékeny, gyakran emeli fel a hangját, Hidas Péternek hívják, a menyasszonya Wolf Éva néprajzos . . .

Nő: (már nem tudja mit is feleljen, rávágja) Igen.

Ulf: Maga mégis úgy mutatkozott be, hogy pszichológus.

Nő: Arra gondoltam, nem igaz az egész és jobb, ha másnak adom ki magam. (eltünteti a sminket, visszaváltozik) Wolf Éva vagyok . . . tessék . . . és most már hagyjon kérem magamra . . .

Ulf: (félkiált) Hogy én mekkora barom vagyok! Éva! Hát persze!

Éva: Honnan ismer maga engem?

Ulf: Honnan is? Nem is tudom, hogy mondjam el . . . (ő is átváltozik, és Éva előtt ott áll Hidas Péter) . . . szóval én vagyok!

Éva: (kiborul) Te?! (kapkodja a levegőt) Te?! Dr. Ulf Svensson! Svéd Tengerészeti Akadémia, Carlsson, meg titkár! . . . Te, te, nemzetközi szélhámos!!

Péter: Várj, megmagyarázom!

Éva: Ezen már nincs mit megmagyarázni! Brunei császára, meg magánkapitány! Te, te, csaló! Idebolondítottál a világ végére! Gondolhattam volna, hogy a te kezéd van a dologban. Ó, miért is nem hallgattam a barát-nőmre. De hát neked soha nem volt annyi pénzed dollárban, hogy csak úgy randevút adjál nekem Bangkokban. A havi háromszázaddal csak otthon voltál gajmenő.

Péter: Kérlek, csendesedj, már mindenki ránk figyel!

Éva: Csend! Hadd tudja meg az egész világ, hogy mekkora gazember vagy.

Péter: Az isten szerelmére!

Éva: Hallgass! Öt évig csak te beszéltél, tele voltál élményekkel. Most rajtam a sor.

Péter: (érzi, jobb, ha Éva most kibeszéli magát, a kávéházi vendégek úgysem értenek magyarul) Jó, jó.

Éva: Csináltad a piti ügyleteidet Szingapúrban, olcsón vásároltál, kijátszottad a vámot, százezrekkel a zsebedben

nagyképűsködtél a városban. Elegem volt belőled!
Honnan vetted ezt a több ezer dollárt, amit erre a
szélhámosságra elvertél?

Péter: Elmondom, ha megnyugszol.

Éva: Ne szólj közbe! Ha köröz az Interpol, az a legjobb,
ha most azonnal visszaöltözől Ulf Svensson-nak.

Péter: Nem köröz senki.

Éva: Hazudsz.

Péter: Legalább hallgass meg!

Éva: Egyáltalán honnan tudad, hogy hová mentem?

Z e n e

3. kép

Péter autóval érkezik, halljuk, hogy leáll a bogárhátú motorja. A menekülttábor előtt a portással beszélget. A pincért, gondnokot játszó színész alakíthatja.

Péter: Nem létezik, uram, ez már a hatodik tábor, ahol azt mondják, hogy ezt a nevet nem is hallották. Pedig ide jött Németországba!

Portás: (közönyösen) Maga magyar?

Péter: Igen.

Portás: Azért még nem kell kiabálnia!

Péter: Sajnálom, ne haragudjon. Több ezer kilométert nyomtam le és nem találok sehol. (ötven márkát csúsztat a portásnak) Segítsen már nekem, az isten szerelmére!

Portás: Van egy térképe?

Péter: Van. Tessék.

Portás: Na nézze, itt van a müncheni autópálya, ahogy megy kifelé a városból. . . letér itt az útról és ott talál egy nagy tábort. Lehet, hogy ott van a hölgy.

Péter: Köszönöm. Viszont látásra! (kimegy)

(A portás azt se mondja, hogy volt szerencséje, csak elveszi a pénzt.)

Z e n e

Átúszás hangmontázsba. Autópálya zajok, nagy sebességgel haladó autó hangja, közben a luxemburgi rádió is szól.

4. kép

Egy Holsten sörözőben ül Péter, előtte több korsó sör, egy korsó már üres. A napernyő felirata itt: HOLSTEN BIER MÜNCHEN. Belép a tábor gondnoka.

Gondnok: (Péterhez) Heisler vagyok. Maga az a magyar, aki engem keres?

Péter: Igen. Iszik velem egy sört?

Gondnok: Jöhet.

Péter: (hellyel kínálja) Egészségére!

Gondnok: (asztalhoz üti a teli korsót és nagyot húz belőle, ha a színész vállalni tudja, megiható egy húzásra az egész korsó) Mit akar tőlem tulajdonképpen?

(Péter egy újabb teli korsót tesz a gondnok elé.)

Azt hiszi, csak úgy rángathat engem? Azt mondta a telefonközpontos, üzenik nekem: jobb ha idejövök, mert máskülönben megbánom. Maga telefonált?

Péter: Én. Nem bánja meg, hogy eljött.

Gondnok: De hát mit akar tőlem?

Péter: Bent, a táborban van a menyasszonyom, meg akarom tudni hová készül.

Gondnok: (idegesen) Miért nem kérdezi meg tőle?

(fel akar állni, Péter megfogja a kezét)

Péter: Ne ilyen hirtelen! (Pénzt vesz elő) Ez itt most kétszáz márka! Adok majd többet is.

Gondnok: Nem értem. Mit akar tőlem?

Péter: Nyugalom. Semmi olyat, amiből baja lehet. Ad neki egy külön szobát, segíti mindenben, amiben csak tudja.

- Gondnok:** Külön szobát?! Hát az nem olyan egyszerű . . . ugye . . . vannak ott több ezren . . .
(Péter még kétszáz márkát vesz elő, azt is odaadja.)
(elteszi a pénzt) Persze . . . azért van megoldás, ki-
íríthatok egy raktárat . . .
- Péter:** Nem tudja, itt marad Németországban vagy tovább
akar menni valahová?
- Gondnok:** Ott lakik, abban a szárnyban, ahol a külföldre pályá-
zókat helyeztük el. Többet igazán nem tudok.
- Péter:** Ki tud többet?
- Gondnok:** Herschler, a főnököm.
- Péter:** (az asztalon levő telefonra mutat) Akkor most fel-
hívjuk a főnökét.
(Péter a gondnokra néz, az riadtan ül a helyén, nagyot
húz a korszóból, Péter magabiztos fellépésétől meg is
ijed egy kicsit.)
- Péter:** Hívja a tábort!
- Gondnok:** De hát mit mondjak?!
- Péter:** Csak tárcsázza a főnökét!
- Gondnok:** (tárcsáz) Baj lesz ebből! Csöng . . . Most mi a fenét
kérdettek?
- Péter:** (kikapja a gondnok kezéből a kagylót) Hallo, Mr.
Herschler? . . . I am Mr. Markos . . . a Szabad Európa
Rádiótól . . . riportot készítek a magyarokról, a ki-
települő magyarországi németekről . . . meg tudná mon-
dani nekem . . . ó, bocsásson meg, beszél ön angolul? . . .
igen?! . . . nagyszerű! . . . tudja a német nyelvtudásom
még nem olyan tökéletes . . .
(A gondnok szájátva figyel az egészet. Péter meg-
nyom egy gombot a telefonon, így Herschler hangját
hangszóróból hallhatjuk.)
Különösképpen az érdekelne, hogy Miss Éva Wolf
hová készül?
- Herschler
hangja:** Nézze Markos úr, erre a kérdésére nem válaszolha-
tok . . . másképp válaszolnék, ha ön hozna nekem egy
írásbeli megbízást, szóval, abban az esetben . . . ugye
megérti . . .

- Péter:** Meg fogja kapni, uram.
- Herschler hangja:** (most már közlékenyebb) Wolf kisasszony ügye ugyanis nem átlagos... fejből nem is emlékszem már... várjon kérem... igen, itt van a dossziéja... Most annyit mondhatok önnek, hogy ösztöndíj-kérelmet adott be a svéd akadémiára, mi ezt támogattuk, el is küldtük már egy hónapja a bonni svéd nagykövetségre ezt az ösztöndíj-pályázatot... ennél többet nem mondhatok, megérti, ugye, kérem? Ha részletesebben is érdeklődik Wolf kisasszonyról és általában a magyarokról, várjuk szívesen, csak ne feledje a megbízólevelet. Viszontlátásra.
- Péter:** Köszönöm. Viszontlátásra. (leteszi a telefont)
- Gondnok:** (riadtan néz) Nem lesz ebből baj?
- Péter:** Nem, ha azt teszi, amit mondok.
- Gondnok:** Mit kellene még tennem?
- Péter:** Bemegy ma este a főnök irodájába és elhozza nekem Wolf Éva dossziéját.
- Gondnok:** De, uram, ez lehetetlen! Visszaadom a pénzét.
- Péter:** Azt nem. (Gondolkodik) Van xerox gép Herschlernél?
- Gondnok:** Nincs.
- Péter:** Telefax?
- Gondnok:** (értetlenül) Az van.
- Péter:** Akkor bemegy este a főnök irodájába, felhív engem a szállodában... (átad egy kártyát)... ezen a faxszámon. És beadja nekem az összes iratot, amit a Wolf-dossziében talál.
- Gondnok:** (rémülten) Nagy baj lesz ebből!
- Péter:** Senki nem fogja megtudni. Maga ott lakik a táborban éjjel is?
- Gondnok:** Igen.
- Péter:** Tehát, amikor a portás már alszik, maga szépen bemegy az irodába és elvégzi mindazt, amire kértem.
- Gondnok:** (beletörődve) Hát jó.
- Péter:** Este tíz óra körül pedig jöjjön el a szállodába, ott megkapja tőlem a pénz másik felét.
- Gondnok:** Köszönöm, uram.

Z e n e

5. kép

Péter belép, szállodai szoba szeglete, a kis asztalnál. Kezében telefaxok.

Péter: Már azt hittem, elaludt. (beleolvas az iratokba) Ez az. Svéd Tudományos Akadémia – Stockholm. (hordozható írógépet vesz elő, gépel) Bekapcsolja a rádiót, szól a zene. Megszólal a telefon, felveszi a kagylót) Igen. Én vagyok . . . Tudok róla. Megkérem, hogy engedje fel. (leteszi a kagylót, gépel tovább, majd kiveszi a gépből a papírt, aláírja a levelet, beteszi egy borítékba és leragasztja. Ekkor kopognak az ajtón.) Jöjjön be!

Gondnok: (belép) Jó estét, uram.

Péter: Üdvözlöm.

Gondnok: Megérkezett minden?

Péter: Meg. Látja, nem is volt ez olyan nehéz.

Gondnok: Valóban nem . . . uram, akkor megkaphatom a hátralékot? . . .

Péter: Természetesen Heisler úr, ha . . .

Gondnok: (megrettenve) De, uram . . .

Péter: . . . ha átadja ezt a levelet Wolf kisasszonynak.

Gondnok: (elneveti magát) Ó, hát ha csak erről van szó!

Péter: Csak annyit mondjon, hogy a levelet kézbesítővel küldték a svéd nagykövetségről, érte?

Gondnok: Igen, uram.

Péter: (pénzt vesz elő) Tegye el és köszönöm a segítségét.

Gondnok: Megengedi, hogy kérdezzek valamit?

Péter: Tessék.

Gondnok: Ugye nagyon szereti a hölgyet?

Péter: Azt hiszem, igen.

Z e n e

6. kép

Éva és Péter a repülőtérről várójában ülnek, a napernyő felirata most: KENTUCKY CHICKEN. Éva lehiggadt már, visszafogottabban beszél, mintha megfogta volna őt Péter imént elmesélt igyekezete.

Éva: Szégyellheted magad! Vedd tudomásul, hogy közöttünk mindennek vége.

Péter: Mindent helyrehozok.

Éva: Te már semmit, az biztos.

Péter: Úgy lesz minden, ahogy te akarod.

Éva: Ezt komolyan mondd? Mindig durván avatkoztál bele az életembe. Még Németországba is utánam jöttél. Gyűlöllek!

Péter: Hallgass végig, kérlek!

Éva: Mit hallgassak végig? Itt vagyok veled a világ végén, vízumok nélkül, menetjegyem nincs... pénzem is alig... mit akarsz még ehhez hozzátenni?

Péter: Azt, hogy gyere velem!

Éva: Még most is van kedved viccelni?! Nautilus, meg luxuryyacht, meg császárság... te legfeljebb egy dunai rocsó kapitánya lehetnél, vagy egy Földközi-tengeri rozsdamotorosé. Hónapokra tűntél el az életemből és azt kívánod, hogy én mindig üdén, frissen várjalak, amikor megérkezel... és közben? Közben mi történhetett velem, belegendoltál te ebbe egyszer is?

Péter: Igen. Nem is egyszer. De most ennek vége. Velem jössz és kész.

Éva: Ennyire hülyének nézel, hogy tényleg elhiszem ezt a mesét, hogy pont egy magyar tengerészt alkalmaznak Óceániában?

Péter: Pont engem szemeltek ki, képzeld! Igaz, nem a Nautilusra, csak egy szingapúri tengerhajóra. Itt a szerződés.

Éva: (nézi a papírt) Ezt is hamisítottad?

Péter: Nem. Egy bécsi ügynökség közvetítette az állást. Az is benne van, olvasd csak el, hogy családtagot is vihetek magammal. Ez nem ám a MAHART! Hatezer dollár

a fizetésem, Igaz, az előlegből már nem sok maradt, de azért még kijövünk valahogy . . .

Éva: (mosolyog) Egész életedben szélhámos maradsz.

Péter: (megfogja Éva kezét) Velem jössz?

Éva: Megint te fogsz eltartani.

Péter: Ha Pesten kiadnád a lakásodat, havonta tizenötezer forintot is megkeresnél . . .

Éva: Gondolod?

Péter: Szingapúrból haza is telefonálhatnánk, otthon van a lakáskulcs, apám elintézné az egészset. Egy-két év alatt komoly kis összeg jönne össze, akár ki is adhatnád – ha más lehetőséget nem találunk majd – az úton gyűjtött tapasztalataidat egy könyvben.

Éva: (alig jut szóhoz) Te ilyenekre is gondolsz? . . . Ne haragudj rám, kérlek . . . (Péter vállára borul) . . . én . . .

Péter: Tudom . . . (átöleli) Én is . . .

(Zene, sötét, majd világos, s ezzel egy időben erős repülőgépzúgás.)

Stewardess hangja: Hölgyeim és Uraim! Tájékoztatom Önöket, hogy Kuala Lumpur fölött repülünk, tizenöt perc múlva megérkezünk Szingapúrba.

Éva: Remélem a szultán személyesen vár minket!

Péter: Ki van zárva. A szultán én vagyok!

Éva pofont ad Péternek. Zene erősödik, tapsrend indul. Magnóról indul a dal: Bejárjuk Óceániát / ezernyi zezzugát / Fidszit, Tongát, Szamoát / És Pápua Guineát! /

VÉGE

TÚZJÁRÓK

Játék két részben

Készült törzsi rítusok felhasználásával

Szereplők:

William Stone ezredes, a kísérleti atomrobbantás parancsnoka

Charles Williamson őrmester, tűzszerész

Collins, tisztiszolga

Harold, Rutland, százados, felderítő tiszt

Jefferson, szenátor

Gardner, tizedes

Morton, rádiós

Ohai, a tonga-szigeteki Tofua törzsfőnöke

Makawa, a fia

Lailai, a fia

Wasawasa, a fidzsi-szigeteki Vatoa törzsfőnöke

Kirakira, a felesége

Corallita, a leányuk

Via Sori, a leányuk

Manumanu

Kalokalo

Valamint: vatoa-szigeteki törzslakók, harcosok és az amerikai haditengerészet katonái.

Történik napjainkban Óceániában.

Wasawasa, a fidzsi-szigeteki Vatoa törzsfőnökének házában vagyunk, a tenger partján. Bennszülött lányok reggelit szolgálnak fel. Narancsot, banánt, ananászt, kókuszt. Beép Via Sori és Corallita.

- Via Sori:** Hogy én milyen éhes vagyok! (Kókusztejet iszik)
- Corallita:** Nem gondolod, hogy illő lenne megvárni apáékat?
- Via Sori:** De. (Mohó étvágygal eszik) Csakhogy egész éjjel fent voltam.
- Corallita:** Kalokaloval?
- Via Sori:** Vele.
- Corallita:** Még bajod lesz belőle.
- Via Sori:** Miért? Ő az első harcos, s mindenki tudja, hogy engem szeret.
- Corallita:** Ez igaz.
- Via Sori:** Mint ahogy azt is tudják, hogy Manumanu beléd szerelmes. Csak te nem viszonzod.
- Corallita:** Mert nem döntöttem még.
- Via Sori:** Mire vársz? Manumanu hozzád való, és apa után övé a hatalom Vatoán.
- Corallita:** (idegesen) Igen, tudom.
- Belép Wasawasa és Kirakira.
- Wasawasa:** Sayandra!
- Kirakira:** Sayandra!
- Lányok:** Jó reggelt! (Kezet csókolnak Wasawasának)
- Wasawasa:** (leül, követik a többiek is) Meleg volt az éjszaka. Mélyen aludtam. Csak egyszer ébredtem fel.
- Via Sori:** Nagyon meleg, apám. Én is nagyon mélyen aludtam.
- Wasawasa:** Mielőtt elfogyasztanánk reggelinket, beszélni akarok veled, Corallita.
- Corallita:** Hallgatlak, apám.
- Wasawasa:** Manumanu tegnap este megkérte a kezed.
- Corallita:** Te mit választottál?
- Wasawasa:** Hogy neked kell döntened. Én örülnék ennek a házasságnak. Manumanu a jobbkezem, majdani utódom.

- Corallita:** Nem tudom, mit válaszoljak, apám.
- Kirakira:** Gyakran együtt vagytok. Nem szereted őt?
- Corallita:** Talán igen.
- Wasawasa:** Jó, majd megszereted.
(Megszólalnak a kagylókürtök.)
Mi történt?
(Belép Manumanu.)
- Manumanu:** (meghajol) Sayandra!
- Wasawasa:** Jó reggelt! Mi történt, Manumanu?
- Manumanu:** Óceánok ura, katamarán közeledik Tonga felől.
- Wasawasa:** Hányan ülnek benne?
- Manumanu:** Hárman. És tizenöt harcos.
- Wasawasa:** Nem tévedsz?
- Manumanu:** Nem. Felmásztam a tűzhányó csúcsára, láttam a hajót. Faragott kigyófejek ékesítik a katamarán orrát. Tűzfa virágai izzanak a vitorlán.
- Wasawasa:** Akkor Tofua törzsfőnöke, Ohai látogatott el hozzánk, fiai, Makawa éa Lailai társaságában. Fogadjuk őket illendően.
- Manumanu:** Igen, Wasawasa. (Elindul)
- Wasawasa:** Várj! Még nem tudsz semmit. (Manumanu visszafordul) Szóljanak a kagylókürtök, peregjenek a dobok! Kalokalo tizennyolc harcossal, asszonyai virágfüzérrel várják a vendégeket. A harcosokat vezessék a szertartásházba, lássák el őket mindennel! Te pedig kísérd elém Tofua törzsfőnökét, de úgy, ahogy a legnagyobb méltóságnak kijár.
- Manumanu:** Wasawasa, nagy óceán ura, nem fog szégyenkezni. (Elindul)
- Wasawasa:** Ohai tizenöt harcossal útra kelt Tongáról. Hozza a fiait. Mit akarhat tőlem? Legalább tíz éve ellenségeskedünk.
- Kirakira:** Mi történhetett?
- Wasawasa:** Megtudjuk tőle. Tíz hajóval, százötven harcossal sem merészkedne ide, ha ellenséges szándékai lennének!
- Kirakira:** Elrabolják a lányokat!
(Corallita, Via Sori nevetnek.)

- Wasawasa:** Makawa és Lilai híres harcosok, nevüket Melanézia szerzte ismerik.
- Kirakira:** Nem engedem elvinni a lányaimat! (Kimegy)
(Megszólalnak a kagylókürtök. Egymásnak felelnek. Követik a dobok, majd törzsi zene következik.)
- Wasawasa:** Megjöttök! Készüljétek a yanggona szertartásra!
- Corallita:** Manumanu féltékeny lesz. (A földre helyezett gyékényre fából préselt díszes szőnyeget, tapát hoz, erre teszi a kemény fából faragott tanoát)
- Wasawasa:** A tanoát középre tedd!
- Corallita:** Igen, apám.
- Wasawasa:** (Via Sorinak) A legszebb tambuát kösd a kötélre!
- Via Sori:** Felőlem jöhetnek! (A tanoóra erősített kókuszrostokból font kötél végére díszes kagylót erősít)
- Wasawasa:** A mbilókat magam hozom. (Kókuszhéjból vajt edényeket hoz)
- Via Sori:** Kell még valami, apám?
- Wasawasa:** (fehér vászonzacskót vesz elő) Virágkoszorúk. Orchidea, frangipani. Intésemre hozzátok! (A lányok elmennek)
(A kagylókürtök már egészen közelről szólnak. Wasawasa int Corallitának, Via Sorinak, hogy menjenek. Kimennek. Belép Manumanu.)
- Manumanu:** (bejelenti a vendégeket) Ohai, a tonga-szigeteki Tofua törzsfőnöke, Makawa és Lilai harcosok.
(A vendégek belépnek, megszólal a Ni sa bula „légy üdvözölve” című törzsi dal.)
- Wasawasa:** Ni sa bula!
- Ohai:** Légy üdvözölve!
- Makawa:** Ni sa bula!
- Lilai:** Ni sa bula!
(Wasawasa hellyel kínálja őket. A vendégek a tanoával szemben, a tambua előtt ülnek le. Középre Ohai, bal és jobb oldalán Makawa és Lilai. Velük szemben foglalnak helyet a vendéglátók – Wasawa, mellette Manumanu és Kalokalo. Még szól a zene. Manumanu a bambusztörzsből vizet önt a tanoába, Wasawasa belemártja a vászonzacskót a vízbe, s áztatni kezdi a yanggona port.)

- Manumanu :** Lomba!
- Mindeki :** Préselődj!
- Wasawasa :** (miközben kezével préseli az oldatot) Ósi szertartásunk során a magunkhoz vett yanggona ivásakor a föld szellemeivel találkozunk, isteneinkkel találkozunk, akik a földből a tengerbe jutnak, s őket látjuk villózni a horizonton.
- Manumanu :** Talo!
- Mindenki :** Kiönteni!
(Kalokalo kezébe vesz egy mbilot, megkeveri az oldatot, tölt egy másik kókuszcsészébe, feláll, kinyújtott karral maga előtt tartva az italt Ohai-nak adja. Ohai egy hűzésra megissza.)
- Ohai :** Köszönöm.
- Többiek :** Vinaka. (Hármat tapsolnak.)
(Kalokalo visszaül, megkeveri az italt. Makawának tölt. Wasawasa mbilójával ütogeti a tanoát. Kirakira, Corallita és Via Sori lépnek be, kezükben virágfüzereket hoznak.)
- Wasawasa :** Salusalu a vendégeknek!
(Kirakira, Ohai, Corallita, Makawa, Via Sori pedig Lailai nyakába helyezi a virágfüzért. Utána a nők meghajolnak és távoznak. A zene halkul.)
- Ohai :** Tengerek ura, Wasawasa! A nagy tűzjáró, Tui-na-vinggalita utódja, földig borulok előtted, hogy alázatomat és hódolatomat kifejezzem. Leborulnak előtted fiaim is, Makawa és Lailai, a tongai birodalom legnagyobb harcosai.
- Wasawasa :** Örülök érkezéseteknek, még ha arcotokon látom is a gondok terhét. Legutóbb Lailai születésekor festettél így Ohai, amikor fiad érkezésével feleséged temetted.
- Ohai :** Nagy Óceán ura, amerikai katonák fosztogatják a birodalmam! Elhurcolják, megbecstelenítik asszonyainkat, kiűritik szigeteinket. Fegyvereik nyomán tűz és halál mindenütt!
- Wasawasa :** Mondjátok el, mi történt!
- Makawa :** Túlerőben vannak.

- Lailai:** Fegyvereik robbanása félelmetesebb, mint isteneink haragja.
- Ohai:** Kiűritették Boroa szigetét.
- Wasawasa:** Miért?
- Makawa:** Iszonyú fegyvert telepítenek.
- Lailai:** Elpusztít mindent, földet, vizet, élőlényt.
- Wasawasa:** Anglia szerződésben törvényesítette területeinket.
- Ohai:** Boroai szövetségeseinket mégis kitelepítették.
- Wasawasa:** Akkor ez háború.
- Ohai:** Az. A boroaiak azt beszélik: szigeteinket az amerikai haditengerészet azért szemelte ki, hogy azokon kísérleti atomrobbantásokat végezzen.
- Wasawasa:** Mit?
- Makawa:** Atomrobbantás. Új fegyver, a fehér ember találmánya. Az egész szigetvilágot megsemmisítheti egyetlen másodperc alatt.
- Wasawasa:** Honnan tudod?
- Makawa:** A földjeinket vizsgálta egy ausztrál tudós. Jól beszélte a nyelvünket, sokat mesélt nekem a világról. Említett egy fegyvert, amelyik az egész világot el tudja pusztítani. Ugy hívják: atombomba.
- Wasawasa:** A fehér ember elpusztítja önmagát, de eljön ide is, hogy velünk is végezzen.
- Ohai:** Mit tegyünk, Wasawasa?
- Wasawasa:** Összefogunk és harcolunk.
- Makawa:** Fegyvereik ellen tehetetlenek vagyunk.
- Lailai:** Elpusztulunk valamennyien.
- Ohai:** A boroai harcosok ellenálltak, mind odavesztek.
- Wasawasa:** Harcolni fogunk az utolsó leheletünkig.
- Ohai:** Hogy képzeled?
- Wasawasa:** Nem úgy, ahogy a boroaiak.
(Belép Kirakira, feldúlt az arca, kezében rozsdabarna rizsszálakat hoz.)
Ne zavarj most, Kirakira!
- Kirakira:** Csak azt akarom mondani . . .
- Wasawasa:** Semmit ne mondj, fontos ügyekről beszélünk!
- Kirakira:** Az asszonyok visszajöttek az ültetvényekről, minden elpusztult!

- Wasawasa:** Mit beszélsz?
Kirakira: (átadja a rizscsomót) Nézd, hogy néz ki a rizs! Mintha felperzseltek volna mindent!
Wasawasa: Bruzóne!
Kirakira: Elpusztul a termés.
Wasawasa: Le kell győznünk a járványt, mielőtt az amerikaiak ideérnek! Élelem nélkül nincs esélyünk.

Második jelenet

Szól a törzsi zene. Mindenki a szertartásház előtt gyűlt össze. Önfeledten táncolnak. Wasawasa, Kirakira és Ohai bambuszpálma alatt ülnek, egy harcos pálmalevéllal legyezgeti őket. Yanggonát isznak.

- Makawa:** Corallita milyen szép!
Manumanu: Az.
Makawa: Neked is tetszik?
Manumanu: De mennyire!
Makawa: Megengeded, hogy én is próbálkozzam?
Manumanu: Miért ne? Nem nálam akarsz próbálkozni.
Lailai: (Kalokalohoz) Ott jön a legszebb vatoai lány!
Kalokalo: Szerelmem!
Via Sori: Téged kereslek, Kalokalo.
Kalokalo: Én meg téged.
Via Sori: Látom. Itt beszélgetsz.
Kalokalo: Igen, rólad.
Via Sori: Mit?
Lailai: Hogy szép vagy.
Via Sori: Vatoán minden lány szép, csak nézz körül, magad is láthatod.
Lailai: Már megtettem. Körülnéztem és téged találtalak a legszebbnek.
 (Kalokalo dörzsöli az ujjait, azok mintha élettelenek lennének.)
Via Sori: Mi van veled, Kalokalo? Olyan furcsán nézel!
Lailai: Én bántottalak meg?
Kalokalo: (rázza a fejét)

- Lailai:** Via Sori tényleg a legszebb lány a szigeten, ennek csak örülhetsz.
- Kalokalo:** Egész más a baj.
- Via Sori:** Mi?
- Kalokalo:** Zsibbadnak az ujjaim... mintha... mintha nem is lennének... .
- Via Sori:** Fáradtak. Sokat feszíted az ijjad.
- Kalokalo:** Reggel dárdahegyét éleztem, megsebeztem az ujjam, de nem éreztem semmit. Különös, nem?
- Lailai:** Az. Nem csípett meg valami?
- Kalokalo:** Nem.
- Lailai:** Érthetetlen.
(Makawa Corallitát viszi táncolni.)
- Via Sori:** Gyere, Kalokalo, táncoljunk! Elmúlik a bajod.
- Kalokalo:** Igazad van. Lehet, hogy csak zsibbadás.
(Táncolnak. Lailai Manumanuhoz lép.)
- Manumanu:** Te miért nem táncolsz?
- Lailai:** Ezt én is megkérdezhetném tőled.
- Manumanu:** Egyszerű lenne a válaszom.
- Lailai:** Szeretném tudni!
- Manumanu:** Ha valakivel táncolnék, az Corallita lenne.
- Lailai:** És ő nem akarja?
- Manumanu:** Nem igazán.
- Lailai:** Van itt más lány is.
- Manumanu:** Tőlem!
(Zene halkul, vészjóslóan peregnek a dobok, fenyegetően szólnak a kagylókürtök.)
- Manumanu:** Kezdődik a szertartás!
- Lailai:** Te nem veszel részt benne?
- Manumanu:** Nem.
(A dobok hevesen peregnek. Sátáni maszkokat viselő harcosok jelennek meg a tisztáson. A bennszülöttek régtőlten kiáltozva futnak szét.)
- Manumanu:** Bruzóne!
- Mindenki:** Bruzóne!
- Manumanu:** Öljétek meg a betegséget!
(A zene erősödik. Színes, díszes maszkkal díszített harcosok jelennek meg. Eközben a sátáni maszkokat

viselő harcosok óriási méretű szörnyalakot képeznek.)
(Lailainak) Kezdődik az ördögtánc.

(A harcosok egyre hevesebben, tomboló, eksztatikus mámorban táncolnak. A harci játék során a szörnyalak egy-egy testrészét, azaz egy-egy harcost a fölfre terítnek.)

Lailai: Mi történik, ha a bruzóne győz, és nem ti?

Manumanu: Ez nem fordulhat elő.

Lailai: Miért?

Manumanu: Két csoportra osztjuk a legjobb harcosokat. Az idősebbek közül, aki kagylót húz a tanoából, bennünket képvisel. A fiatalabb harcosok csak bruzóne-alakok lehetnek, és ők gyengébbek. Itt is csak az jöhet szóba, aki kagylót húz. Én... kavicsot húztam... ki is maradtam.

Lailai: Én még azt sem tudom, mi az a bruzóne.

Manumanu: A rizs legveszedelmesebb betegsége. A kalászokon barna foltok jelennek meg, s az ültetvényvel napok alatt végez, mintha tűz pusztított volna. Vagy sáskák garázdálkodtak volna.

Lailai: Mi nem eszünk rizst, inkább tárót.

Manumanu: Szeretem a tárógyökeret, de amióta Wasawasa meghonosította a rizst, jobban szeretjük. Különösen kókusztejben megfőzve.

(Egyre több bruzóne-harcos fekszik a földön. Egy épp most kerül a földre.)

Öljétek a bruzónét! Öljétek!!

(A nép hevesen, diadalittasan reagál. Még vadabb a tánc, a harc, a termékenységi mágia.)

Lailai: Nézd Via Sorit, Kalokalot! Már alig bírják.

Manumanu: Kalokalo nem tetszik nekem. Mintha beteg lenne. De a bátyád állja a sarat.

Lailai: Szólok neki, adja át nekem Corallitát!

Manumanu: Úgy látom Corallita élvezzi a társaságát.

(Makawa észreveszi, hogy figyelik. Szól Corallitának, abba hagyják a táncot és Manumanuékhoz mennek.)

Makawa: Köszönöm a táncot, Corallita. Nem rabollak el teljesen.

- Manumanu:** Kezdttem rosszra gondolni.
- Corallita:** Gyere, féltékeny harcosom! (Táncolnak)
- Makawa:** Lailai, miért nem keresel magadnak valakit?
- Lailai:** Via Sori tetszik nekem, de ő már foglalt.
- Makawa:** Corallita is, mégis táncolt velem.
- Lailai:** Mert apa díszvendég, mi pedig a fiai.
- Makawa:** Na, és?
- Lailai:** Via Sori szerelmes, és nekem semmi esélyem.
- Makawa:** Fel a fejjel, fiú! Ennyire ne vedd komolyan! Gyere, nézzük meg apáékat, s iszunk egy yanggonát! (Befut egy harcos, egyenesen Manumanuhoz.)
- Lailai:** Odanézz!
- Makawa:** Hova?
- Lailai:** Egy harcos futott Manumanuhoz!
(A harcos súg valamit Manumanunak.)
- Makawa:** Mi történhetett?
- Lailai:** Valami baj van.
(Manumanu elrohan a harcossal. Folyik tovább az ördögtánc. Corallita visszajön.)
- Corallita:** Azért menjek vele táncolni, hogy magamra hagyjon?!
- Makawa:** Mi történt?
- Corallita:** Rosszabb apámnál. Még véletlenül sem mond el semmit. Pedig éppen formában lennék.
- Makawa:** Vidd el Lailait, úgylis csak tátja a száját!
- Corallita:** Miért nem választasz magadnak valakit?
- Lailai:** Mert nem!
- Makawa:** Szerelmes Via Soriba.
- Lailai:** (dühösen) Hülye! (Hasbarúgja Makawát, Makawa leüti)
- Makawa:** Lailai! Lailai! (Lehajol érte, felemeli, simogatja)
Kicsi Lailai, mit tettem, kicsi Lailai!!!
- Corallita:** Szegény fiú!
- Lailai:** (ismét hasbarúgja a bátyját, nevetve) Az, de nem hülye!
- Makawa:** (fogja a hasát) Megint átvertél . . . Most már mindenképpen iszom egy yanggonát.
- Corallita:** Gyere, Lailai, táncolj velem!
(Táncolnak. Az ördögtánc egyre féktelenebb. Már csak

egy bruzóneharcos tartja magát. Makawa a pálmához megy.)

Wasawasa: Csak nem fáradtál el?

Makawa: Egy kicsit megszédültem.

Kirakira: Ül mellénk.

Ohai: Igyál!

Makawa: (iszik) Lailai a legjobb tanítványod, apám!
Büszke lehetsz rá!

Ohai: Mit műveltél megint?

Makawa: Csak azt, amit Wasawasától tanult.

Ohai: Tőle lehet. Ha érdemes lesz rá, övé Boroa szigete.

Makawa: Ha hagynak belőle valamit az amerikaiak.
(Nagy ováció, az utolsó bruzóne-harcos is a földre kerül. A szertartás körtáncban folytatódik. Manumanu jelenik meg izgatottan, Wasawasa elé borul.)

Wasawasa: Beszélj!

Manumanu: Amerikai hadihajó dobott horgonyt a korallgyűrűn kívül!

Wasawa: Mit mondasz?! (Leállítja a zenét)

Makawa: És te még Boroáról álmodozol, apám?!

Kirakira: Mi lesz velünk?

Ohai: Átkozottak!

Wasawasa: Beszélj!

Manumanu: Az északi őrkenus vette észre a hajót, egyenesen felénk tartott. Az őr nem adott riasztójelet . . .

Wasawasa: Még szép!

Manumanu: . . . hanem bevezett a lagunába . . .

Wasawasa: Észrevehették?

Manumanu: Sajnos igen, le is lőtték.

Wasawasa: Azért még van remény.

Manumanu: Idejönnek a szigetre!

Kirakira: Végünk!

Manumanu: Csónakot tettek a vízre, huszonhat fegyveres közeledik a bejáróhoz.

Wasawasa: A menekülési útvonalon, a begyakorlott módszerrel a búvóhelyre!

Manumanu: Intézkedem.

- Wasawasa:** Ohai, nincs idő a szertartásos békekötésre. Rendelkezhetem a tizenöt harcosod felett?
- Ohai:** Valamennyi felett, Wasawasa.
- Wasawasa:** (Manumanuhoz) Akkor a harcosok induljanak a déli kijárón Tonga felé.
- Manumanu:** Utasítom őket.

Harmadik jelenet

A törzslakók búvóhelyükön figyelőállásban. Közelednek az amerikaiak. Beszűrődik a hang.

- Williamson:** Mozgás! Mozgás! Rágóguminyalók! Egy, kettő, szaporán! Ne dumáljon, Collins! Kuss! (Belépnék) Többet jár a szája, mint a segge! Azt hiszi én találtam ki ezt a partraszállást? Inkább a bokrokat figyelje, nehogy szemem löje egy leprás bennszülött! (Felhúzza a gépfegyverét)
- Stone:** Mit akar azzal a géppisztollyal, Williamson?
- Williamson:** Felhúztam, uram.
- Stone:** Mi a fenének, őrmester? Egy embert már így is lelőtt.
- Williamson:** Rohadt kannibálok ezek, uram, minden kitelik tőlük. De én kilövöm a szívüket a mellkasukból, csak jöjjenek elő!
- Stone:** Ment volna inkább hóhérnak!
- Williamson:** Rosszul fizetik, uram. Joe Hopkins, a barátom, ötszáz dollárt kap alkalmanként. Nem pénz. Aztán hetekig nincs munkája. Engem pumpol állandóan.
- Stone:** Menjen előre, őrmester!
- Williamson:** Valami gyanúsat észlelt, uram?
- Stone:** Igen. Izzad, őrmester és bűzös a lehelete. (Collins hangosan röhög.)
- Williamson:** Ne vihorásson, Collins, mert előreküldöm felderítőnek. Tudja, hogy végzik ki ezek az ellenségeiket? Nem tudja, igaz? Hát én elmondom magának, Collins. Kikötik őket egy fára erősített hordóhoz, Collins! A hordóban kiéheztetett patkányok vannak, Collins,

és enni akarnak Collins, és addig rágják a hordó oldalát, Collins, amíg a húshoz nem érnek, Collins, és szét-rágnak a beleket, Collins, a májat, Collins, a nyelő-csővet, Collins, a nyelvet, Collins és szájon át távoznak, Collins!

(Collins elsápad, arcára fagy a mosolya.)

Miért ilyen sápadt, Collins? Mondtam, hogy kevesebbet maszturbáljanak! Teljesen legyengülnek nekem itt a trópusokon! De itt majd keríthet magának egy kannibált csak ne feledje: miközben fuvoláztat, legyen résen, nehogy leharapják a makkját!

(Hosszú röhögés.)

Stone: Fejezzék be!

Williamson: Collins, maga körül van metélve, igaz? . . . Mekkoraát harapnának . . .

Stone: Elég volt, őrmester! (Ráfogja a revolverét) Hagyja abba!

Williamson: Ezt ne csinálja, uram!

Stone: Collins!

Collins: Igen, uram.

Stone: Mától maga a tisztiszolgám! Senkitől nem fogad el parancsot, csakis tőlem.

Collins: Köszönöm, uram.

Stone: Vigye az embereket a szomszédos tisztásra! Letáborozunk. Szerveztesse meg az őrséget!

Collins: Igen, uram. (Elmegy)

Williamson: Tegye el, uram, azt a régiséget!

Stone: Családi örökség. Hatlövetű, Williamson. Pont hatszor végezhetnek magával.

Williamson: Ne fenyegetsen uram, tudja ki vagyok és? (Fokozódó indulattal) Charles Williamson, a tűzszerész! Tudja, hogy hívtak Vietnamban? Napalm Charlie-nak, és mindenki tudta, hogy rólam van szó! Charlie, a menő! Charlie! Charlie! Charlie! És Bikini? Az atomrobbantás költészeté?! Kinek a műve? Charlie-é! Charlie! Charlie! Charlie! És maga rám fogja a fegyvert?! Rám?! Akinek kétszázötvenezer dollárt fizetnek egy robbantásért?! (Belép Rutland százados.)

Williamson: A nevadai rekorderre?!

- Rutland:** Mi folyik itt?
- Stone:** Williamsont kikezdte a hőség meg a félelem.
- Rutland:** A sziget lakatlan, nincs ok aggodalomra.
- Stone:** Komolyan mondod, Harold?
- Rutland:** Komolyan. Tizenöt harcos ugyan éppen a szigeten tartózkodott, de már elhagyták a déli kijárót, s kataránon Tonga felé menekülnek.
- Stone:** Nem értem. Megecsüdtem volna, hogy élnek itt.
- Rutland:** Művelik a földeket, szertartásokat tartanak, de nem tartózkodnak itt állandóan.
- Stone:** Most miért voltak itt?
- Rutland:** A rizstermésért jöhettek.
- Williamson:** Hol van itt rizs, százados?
- Rutland:** Már sehol, letarolta a bruzóne.
- Stone:** Ezek szerint üres kézzel tértek haza?
- Rutland:** Igen. Nem láttunk ételmet a csónakban.
- Stone:** Mind elmentek?
- Rutland:** Egyértelműen nem merem állítani, de azt hiszem, igen.
- Stone:** Várok még a jelentésemmel.
- Rutland:** Letelik lassan a szolgálati időd, és jöhet a nyugdíj.
- Stone:** Még egy hónap.
- Rutland:** Azt már kibírod.
- Williamson:** (ingerülten) Nézze, ezredes, én teszek arra, hogy maga hova megy, és hogy kiszáll a buliból! Arra is, mit gondol az egészről! Én viszont pénzért dolgozom, és nem kevésért, mint mondtam már az előbb! Ezért azt ajánlom, ne lacafacázzon a jelentésével mert . . .
- Rutland:** Nyugalom, őrmester, nyugalom! A végén még innen is elvonulhatunk. Kiderül, hogy nincs robbantgatás.
- Williamson:** Tetves disznók, elköltöztettük őket!
- Rutland:** Boroa lakott volt, otthon egymást követték a tüntetések!
- Stone:** Végigsöpört a diáklázadás az egyetemi városokon . . .
- Williamson:** A sok rohadt buzi! Mert mindegyikük az, az egyetemen! Már lefoglaltattam Miami-ban a nyaralót, és én még mindig nem vettem fel a pénzt. Mert nem robbant-hatok! Mert ők tüntetnek! Mert buzik! Narkós bur-nyák mind! Terjesztik az AIDS-t! De csak kerüljenek a kezem közé, úgy éljek . . . ha egyszer végleg vissza-

vonulok... (Stone, Rutland mosolyognak) ... állást vállalok a Yale-n, a Harvardon, Princetonban, mindenütt, elmegyek éjszakai őrnek, s ne legyen Charlie Williamson a nevem, ha nem szúrom tükön valamennyit a narkós tükkel!

Stone:

Csönd!

Williamson: Mi történik, uram?

Stone: Hallok valamit. Figyeljen! (Mosolyog Rutlandre)

Williamson: (körülnéz) Nagyon kell fülelni, ezredes úr, igaza van. A kannibálok földjén vagyunk. Tudja, uram, hogy hívják ezek angolul a fehér embert? (Nincs válasz) Hosszú disznónak, uram.

Rutland:

Micsoda?

Williamson: Frankón, százados. Hosszú disznónak. Long pig és kész. Tudja miért mondják? (Rutland széttárja a karját) Mert szerintük olyan ízletes a húsunk, mint a disznóé.

(Collins jelenik meg a színen, de nem veszik észre. Ő nem mert megszólalni.)

És nem igaz ám, hogy náluk az emberevés csak rituális szokás, meg ilyesmi. Egy francot! Egyszerűen szeretnek kajálni, és kész.

(Collins nem mert megszólalni, látszik, hogy rosszul lesz a hallottak miatt.)

Ezek még a zsigereket is megeszik! Nagy köveken sütik a falatokat, persze főzve is szeretik, uram. Az emberi agy például olyan falat ezeknek...

(Collins elterül a földön.)

... mint magának a pisztráng!

Collins! Mi van magával?

Rutland:

(pofozza) Ne gyerekeskedjen, Collins! Ennyire fél?

Collins: Azt hallottam, uram, hogy ezek a kövéret szeretik.

Williamson: Ha magát falatozzák, én is beállok tankolni!

Collins: (a fenekére mutat) Innen hátulról.

Williamson: Kuss!

Stone: Örmester!

Williamson: Igen, uram.

- Stone:** Tűnjön el! (Collinsnak) Maga meg mit szédeleg itt? Miért nem pihen? Felállította a függőágyakat?
- Collins:** Fel, uram, de engedelmével... most nem ezért jöttem...
- Stone:** Hanem?
- Collins:** Telefonja van uram.
- Stone:** Miért nem ezzel kezdte? Ki keres?
- Collins:** Jefferson szenátor Washingtonból, uram.
(A búvóhelyen Wasawasa és Manumanu felkapja a fejét.)
- Stone:** Jefferson? Máris?
- Collins:** Hozzam a készüléket vagy lejön, uram?
- Stone:** Megyek.
(Collins elmegy, Stone-ék is követik. Manumanu előjön a búvóhelyről, de zajt csap. Williamson ráló. Eltalálja. Manumanu elterül. Kalokalo majomhangot utánoz.)
Megörült, őrmester? Kértem, hogy álljon le! Mi a fenének lövöldöz?!
- Williamson:** Azt hittem ember, uram.
- Stone:** Rosszak az idegei!
- Rutland:** Már a majmoktól is fél?
- Williamson:** Lehet, de engem nem ér meglepetés.
(Kimennek. Wasawasa és a törzsbeliek előjönnek búvóhelyükről.)
- Wasawasa:** (Manumanuhoz lép) Él! Még él!
- Kalokalo:** (Wasawasa felemeli) Meglőtte a fehér ember.
- Wasawasa:** Vigyük magunkkal! Itt nem maradhatunk! (Elviszik)

Negyedik jelenet

A tűzhányó kráterében kialakított búvóhelyen. Kilátás a szertartásház előtti tisztásra, a kijárára a tengerre.

- Corallita:** Nagyon fáj, Manumanu?
- Manumanu:** Nem.
- Wasawasa:** (Kirakírának) Életben kell tartani!
- Kirakira:** Mindent megteszünk.

- Wasawasa:** Orrát, száját le kell takarni, hogy a lélek kiszabadulását meggátoljuk. Ha elalszik, ne ébresszék fel, mert a lelke távol jár, és esetleg nem lesz ideje a visszatérésre.
- Ohai:** Ha az ember lélek nélkül ébred fel, megbetegszik.
- Lailai:** Apám! Én nem bírom tovább! Behúzódnak ide, mint a patkányok, ahelyett, hogy szembeszállnánk velük.
- Wasawasa:** Szembeszállunk velük, csak nem úgy, ahogy te képzeled.
- Lailai:** Itt nézzük tétlenül, hogy kifüstöljenek minket.
- Wasawasa:** Óseink is ide húzódtak, a hegy gyomrába, itt vészelték át a nehéz helyzeteket.
- Lailai:** De biztos nem túrték, hogy odavesszenek a legjobb harcosaik!
- Ohai:** Elég volt, Lailai! Hagyd abba!
- Lailai:** Jó, én kimegyek. Végzek annyival, amennyivel csak tudok.
- Ohai:** Nem.
- Wasawasa:** Jól úszol?
- Lailai:** Igen.
- Ohai:** Láttam, születésekor a köldökszinórját a tengerbe dobták.
- Wasawasa:** Jól mászol?
- Ohai:** Láttam, születésekor a köldökszinór másik darabját a fára akasztották.
- Wasawasa:** Erős a fogad?
- Lailai:** Igen.
- Ohai:** Tejfogát a ház gyékénytetéjére dobták, és a patkányokhoz hasonló erős foga lett.
- Wasawasa:** Angolul értesz, azt tudom. Te még hát Manumanu helyett, hogy megtudd, mire készülnek a betolakodók.
- Makawa:** De apám, ezt nem engedheted! Fiatal még.
- Ohai:** Teljesüljön Wasawasa akaratára.
- Wasawasa:** Menj, Lailai! (Lailai kimászik)
- Makawa:** Meggondolatlan, forrófejű. A vesztébe küldted.
- Corallita:** Manumanu is balul végezte!
- Wasawasa:** Ismerjétek meg a tervemet!
- Via Sori:** Lailai már eltűnt a fák között.
- Wasawasa:** Az a jó. Most indulsz, te, Makawa. Te biztosítod, hogy Lailai épségben visszatérjen!

- Makawa:** Köszönöm, Wasawasa.
- Ohai:** Menj, fiam! Népeink sorsa most a kezetekben van!
- Makawa:** Indulok, apám. (Kimegy)
- Kalokalo:** (Wasawasának) Ezt nem teheted! Elküldöd a vendégeket.
- Kirakira:** A terepet sem ismerik.
- Wasawasa:** Elmondom tervem további részét. Most te indulsz, Kalokalo, és megmented őket, ha kell!
- Kalokalo:** Értem.
- Via Sori:** Vigyázz magadra!
- Kalokalo:** Ne izgulj! (Elmegy. Via Sori sírva fakad)
- Kirakira:** Kalokalot nem kellett volna. Nincs jól mostanában. Mintha beteg lenne.
- Wasawasa:** Nem vettem észre.
- Kirakira:** Azért mondom.
- Wasawasa:** Mi baja?
- Via Sori:** Zsibbad a keze, apám. Egyre gyakrabban mondja.
- Wasawasa:** Különös.
- Ohai:** Mire gondolsz?
- Wasawasa:** Nem érdekes. Induljunk!
- Ohai:** A tenger felől?
- Wasawasa:** Igen.
- Kirakira:** Ti is kimentek?
- Wasawasa:** Ki.
- Kirakira:** Akkor miért küldtétek előre őket is?
- Wasawasa:** Egyszerű, nagyon egyszerű. Gondolkodj csak el rajta!
- Kirakira:** Nem értem.
- Via Sori:** Én sem, apám.
- Wasawasa:** Ha nehéz helyzetekben magára hagyják az embert, megpróbálja minden rejét és leleményét összeszedni, hogy célba érjen. Tudja, nem hibázhat, mert egyedül van, senkire nem számíthat. Persze tévedhet. Hát ezért küldtem Lailai után Makawát.
- De Makawa is bajba kerülhet, ezért indult Kalokalo. Most pedig mi megyünk, hogy valamennyien visszatérhessünk.**
- Ohai:** Mi lesz Manumanuval?
- Wasawasa:** Ő vigyáz mindenre, amíg mi vissza nem térünk.

- Manumanu:** MenjeteK nyugodtan!
(Ohai és Wasawasa elmennek.)
- Corallita:** Jobban érzed magad?
- Manumanu:** Egész jól.
- Corallita:** Olyan rossz álmom volt. Elaludtál, és azt érezted, nagyon szomjas vagy. Lelked egyik képében elhagyta a tested, bemászott egy korszóba, hogy csillapítsa szomját. A korszó tulajdonosa ekkor lépett be éppen, vizet mert és befedte a korszót. A lelked nem tudott visszatérni beléd, és meghaltál. Olyan szörnyű, nem is lehet igaz.
- Kirakira:** Manumanu él, gyermekem.
- Corallita:** Már a tested temetésére készülődünk, amikor valaki megszemjázott, leemelte a korszó tetejét, s akkor a gyík kiugrott a korszóból, s beléd visszatért a lélek. Azonnal életre keltél. Csodálkozva néztél körül, hogy miért sírunk. Megtudad, hogy eltemetésedre készülődünk. Akkor azonnal elmesélted lelked útjának történetét. Mi mindjárt megértettük, mi történt.
- Manumanu:** Elég!
- Corallita:** Ne haragudj, kedvesem!
- Manumanu:** Visszajönnék! Csönd!
- Williamson:** (a hangját hallani) Collins, maga olyan hülye, mint egy gyöngytyúk.
- Collins:** Értem, uram, mint egy gyöngytyúk.
- Williamson:** Még annál is hülyébb! Lehívhatja a parancsnokot a táborba, és akkor derül ki, hogy már régen nem él a vonal Washingtonnal! Maga olyan marha, Collins, mint egy ponty.
- Collins:** Értem, uram.
- Williamson:** Mint egy filézett ponty.
- Collins:** Igen, uram.
- Williamson:** Ha az az impotens Morton kapcsol valakit, akkor maga előbb meggyőződik arról, hogy él-e a vonal egyáltalán!
- Collins:** Élt a vonal, uram. Később szakadhatott meg.
- Williamson:** De hát maga csak hallgatott. Nem küldte el Mortont

- az anyjába! Nem helyezte kilátásba, hogy keresztül-
szúrja a mogyoróit!
- Collins:** Hogy mondhatnék ilyet a rádiósnak?
- Williamson:** Maga a parancsnok tisztiszolgája, azt küld el a francba, akit csak akar.
- Collins:** Igen, uram. Menjen a francba!
- Williamson:** Mi?
- Collins:** De hát most mondta, uram. (Williamson kergetni kezdi)
- Stone:** Collins!
- Collins:** Parancs!
- Stone:** Ha kirohangálta magát, le tudna kötelezni, ha elővenne egy szivart.
- Collins:** Igenis, ezredes úr. (Kinyitja a táborigasztalt, székeket. Szivart vesz elő)
- Collins:** Parancsoljon uram. (Tűzet ad)
- Stone:** Davidoff! Finom.
- Collins:** Tudom, hogy ez a kedvence, uram. (Rutlandékra néz)
- Collins:** Megkínálhatom őket is, uram?
- Stone:** Eggyel, igen.
(Rutland és Williamson is rágyújt.)
- Rutland:** Hiába, ezek a svájciak!
- Williamson:** Kispolgár mind!
- Stone:** Szívja csak a szivart, őrmester!
- Williamson:** Szívom, uram. Jól esik.
- Stone:** Remek. Addig legalább nem beszél.
- Collins:** (kinyitja a hűtőládát) Egy italt, uram?
- Stone:** Igen, Collins. Captain Morgant kólával, sok jéggel.
(Collins tölt)
- Collins:** (Rutlandnak) Uram?
- Rutland:** Bloody Mary. Sok vodka, sok bors, sok jég, kevés paradicsom. (Collins tölt)
- Collins:** Őrmester?
- Williamson:** Őrmester úr!
- Collins:** Őrmester úr!
- Williamson:** Whisky.
- Collins:** (tölt) Szódát?

- Williamson:** Még mit nem! Húzzon el innen! (kivesz egy szendvicset) Finom. Mi van benne?
- Collins:** Ez gyöngytyúkos, ebben ponty van; uram.
- Williamson:** Collins!
- Collins:** De uram, filézett!
- Williamson:** Tűnjön el a szemem elől!
- Stone:** Tegye az asztalra a rádiót!
- Collins:** Máris, uram. Be is kapcsoltam.
- Williamson:** Szeretném ma már nem látni.
- Collins:** Uram, erre mérget vehet. (Elmegy)
- Stone:** Maradjon a közelben!
- Collins:** Igen, uram.
- Rutland:** Akkora étvágyam van!
- Stone:** Hát, egyél!
- Morton:** (a rádióból) Collins! Hallasz, Collins? Hé, Collins? Itt Morton! Mi az istent csinálsz, Collins?
(A tiszték nevetnek, élvezik a helyzetet, nem jelentkeznek vissza.)
- Williamson:** Marha! (Nyúl a rádióhoz, Stone leinti)
- Stone:** Tudjuk meg, mit akar.
- Morton:** Idefigyelj, Collins! Tudod kivel szórakozzál! Azzal az idióta Williamsonnal!... Collins! Figyelj már! Összecsinálok magam! Collins!!!! Hasmenésem van, hát nem érted?! Gyere már a rádióhoz! Szóval nem válaszolsz. Legyen tele a gatyám, mi? Könnyen beszélsz. Neked mindegy. Nézd, kiadtam Jefferson az egyesre és elrohantam a budira. Vége. Mármint a vonalnak volt vége. Figyelsz te rám egyáltalán? Aztán felhívott az admirális, hogy ne ügyetlenkedjek a rádiónál, mert visszaküldenek Nevadába. Persze téged ez nem érdekel. Felőled meg is dögölhetek. Tudod te milyen görcseim vannak? Kérlek, Collins, ne viccelj velem! Kiadom a forró drótot az egyesre, ha Washington jelentkezne... Jaj! Nem bírom tovább!... Itt laguna, itt laguna. Vétel... Igen, uram, máris kapcsolom, Collins, rohadj el, ha most nem felelsz! Jefferson van a vonalban...
- Stone:** (vételtre kapcsol) Itt Kannibál, vétel!

- Morton:** Végre, tőled össze is szarhatom magam.
- Stone:** Stone ezredes vagyok, tűnjön el a vonalból!
- Morton:** Ezt nem élem túl!
- Stone:** Itt Kannibál. Stone ezredes, vétel!
- Jefferson:** Hello, William. Itt Jefferson.
- Stone:** Hello, öregfiú.
- Jefferson:** Mi a fenét csináltok ti ott azon a szigeten?
Örömtanyát rendeztetek be?
- Stone:** Hallgatlak, Jeff!
- Jefferson:** Egy órája kereslek. Már az admirálisnak is leszóltam,
vizsgálják le a vonalat.
- Stone:** Tudok róla.
- Jefferson:** Jelentést kérek!
- Stone:** A sziget lakatlan, legalább is úgy néz ki.
- Jefferson:** Most úgy néz ki, vagy biztosak vagytok benne! Elegem
van a tüntetésekből! Boroát visszakapják a bennszü-
löttek. Már intézkedtem a visszatelepítésről.
- Stone:** Én nem tudok róla.
- Jefferson:** Nem ti csináljátok.
- Stone:** Az más.
- Jefferson:** Elég lesz nektek Vatoa is.
- Stone:** Nekem mondd?
- Jefferson:** Ne sajnáld magad, William! Levegőbe röpítitek
azt a kócerájt, elvégzitek a méréseket és már jöhettek is!
- Stone:** Ez az! Levegőbe röpíteni egy ilyen paradicsomot!
- Williamson:** Nem is maga csinálja!
- Jefferson:** Mit mondtál?
- Stone:** Semmi, csak Williamson . . .
- Jefferson:** A főrobbantó?
- Stone:** Azt hiszi, csak mert ő nyomja meg a gombot, nekem
olyan közömbös az egész.
- Jefferson:** Ne lelkezz annyit, William! Megcsináljátok és kész!
Különben itt van előttem a nyugdíjazási kérelmed.
- Stone:** Mi a véleményed?
- Jefferson:** Jóváhagyom, Willy. De nem ez a fontos. Van itt egy
kinevezési okirat is. William Stone tanszékvezető
egyetemi tanár részére kiállítva.
- Stone:** Miről beszélsz?

- Jefferson:** Tanszéket kaptál a Harvardon, Willy. Mit szólsz hozzá?
- Stone:** Viccelsz?
- Jefferson:** Ez volt mindig a vágyad.
- Stone:** És a tenger? Hogy leszek meg nélküle?
- Jefferson:** Kapsz egy oktatóhajót is. Minden évben egy szemesztert hajózhatsz a növendékeiddel.
- Stone:** Rutland századost is vinni akarom.
- Jefferson:** Nincs kifogásom ellene. A beosztottjaidat magad választhatod meg.
- Stone:** Jól kitaláltátok, Jeff. Tanszéket egy szigetért.
- Jefferson:** Ne moralizálj, Willy! Te most is a tudomány szolgálatában állsz! . . . Szükségeitek van valamire?
- Stone:** Nincs.
- Williamson:** Kérdezze meg, hogy megkapom-e a pénzemet?
- Jefferson:** Mi van?
- Stone:** Felajánlást tett az őrmester. Munkadíját a boroai visszatelepültek megsegítésére utaltatja át.
- Jefferson:** (nevetve) Intézkedem, Willy.
- Williamson:** Tökön is szúrom az egész szenátust!
- Jefferson!** Mit mond?
- Stone:** Hálálkodik, Jeff.
- Jefferson:** Helyes. Akkor robbantás két héten belül.
- Morton:** Itt Laguna. Itt Laguna. Vétel.
- Stone:** Kannibál. Mi a fenét akar megint, Morton?
- Morton:** Végzett, uram?
- Stone:** Igen.
- Morton:** Köszönöm, uram.
- Stone:** Várjon! Máskor ne privatizáljon annyit az éterben! Az egész haditengerészet azon fog röhögni, hogy magának hasmenése van!
- Morton:** Értem, uram.
(Lailai eddig hallgatózott, most hátrafelé kúszik. Williamson azonnal lő, eltalálja a fiút. Makawa, majd Kalokalo majomsírást utánozva elszaladnak.)
- Stone:** Utasítottam magát, Williamson, hogy ne lövöldözzön!
- Williamson:** De uram, óvatosnak kell lennünk!
- Rutland:** Azért nem kell az összes majmot kiirtani.
- Williamson:** Most is mellélőttem, mit akar?

- Rutland:** Szerencsére.
- Williamson:** Miért maga szűzlány?
- Rutland:** Állat! (Leönti az őrmestert)
- Stone:** Fejezzék be! Utoljára figyelmeztetem Williamson! Jól vésse az emlékezetébe!
- Williamson:** Értem, uram. (Iszik, leül egy fa tövébe, maga elé teszi a poharát, behunyja a szemét)
- Rutland:** Unom az egészet.
- Stone:** Türelem. Ennek is vége lesz egyszer.
Próbáljunk aludni.
- Rutland:** Nem lesz nehéz.
(Kényelembe helyezik magukat. Pillanatok alatt elnyomja őket az álom. Kalokalo kúszik át előttük. Megközelíti Lailai-t. Utána jön Makawa, önt valamit Stone, Rutland és Williamson poharába.)
- Makawa:** Van nálam kötözőszer.
- Kalokalo:** Nem kell már. Meghalt.
- Makawa:** Kicsi Lailai!
- Ohai:** Édes fiam!
(Mind leborulnak a földre, hajlonganak.)
- Wasawasa:** Makawa, te itt maradsz a fiúval. (A többieknek) Ti, velem jöttök! (elmennek)
- Makawa:** Kicsi Lailai! (Törölgeti a testét) Így kellett végezned! Idegenben!
(A tábor felől kiabálás, lárma hallatszik.)
- Collins:** Segítség! Segítség! Kígyók! Úristen! Segítség!
(Makawa elbújik, Stone, Rutland, Williamson ébredeznek.)
- Stone:** Mi történt?
- Williamson:** Valami baj van?
- Rutland:** Nem lehet itt aludni! (Iszik, a többiek is követik)
- Collins:** Segítség! Végünk van! Támadnak a kígyók!
(A távolból egyre erősödő jajveszékelés.)
- Stone:** Most vegye elő a revolverét, őrmester! Gyerünk!
(Feláll, összecsuklik)
- Williamson:** Számíthat rám, uram. (Összeesik)
- Rutland:** Álmos vagyok! (Elalszik)
- Makawa:** Gyere Lailai, már nem kell bujkálnunk! (Kihúzza a

tetemet a tisztásra) Hallod, amit mondok? Mélyen alszol, lelked közben meglátogatja mindazokat, akiket szeretsz.

(Kirakira, Corallita, Via Sori jelennek meg. Virágokat, gyümölcsöt hoznak.)

Corallita: Meghalt. Manumanu nincs többé.

Makawa: Hát ő is!

Corallita: Ő is.

(Wasawasa, Ohai, Kalokalo csónakon kiterítve hozza Manumanut. Mellé fektetik Lailai-t is. Halkan megszólalnak a dobok.)

Wasawasa: Virágokkal, gyümölcssel, élelemmel rakjuk tele sírokat. A csónakot a vízre bocsátjuk. Sodorjanak titeket a hullámok a horizont felé, isteneink lakhelyére. S ott, ha beszélgettek őseinkkel, mondjátok el szenvedéseinket, beszéljeteek életünkről. Idegenek, betolakodók támadtak földjeinkre, de ha kell: átmegyünk a tűzön, ahogy azt Tuina-Vangallita harcostól tanultuk. S akkor meg fog nyílani a hegy, zúgni a föld, sisteregni a tenger.

(Vízre teszik a csónakot.)

A távolból törzsi zene szól. Peregnek a dobok. Vad kiáltások hallatszanak. A színen Stone, Rutland, Williamson és Collins, egy-egy fához kötözve. Nincs rajtuk az egyenruha, csak alsónemű. Kezüik, lábuk összekötözve, hasukra bambusznádból készült hordó van erősítve. Collins nehezen veszi a levegőt, csak Stone ezredes van ébren.

- Stone:** Őrmester! Williamson őrmester! Mi van magával?
Collins: (hörög) Ó a gyilkos.
Stone: Miket beszél?
Collins: Gyilkos, uram.
Rutland: (magában) Helen! David! Én vagyok, a papa. Még nem vártatok, igaz? David, kisfiam! Hogy megnőttél! Nézd, ezt a rodeot hoztam neked.
Stone: Harold! Én vagyok, William. Térj magadhoz! Harold!
Rutland: Hol vagytok?
Stone: Nem ott, ahol képzeled.
Rutland: Mi történt velünk?
Stone: Sok jóra nem számíthatunk.
Collins: Segítsen, uram! Szétreped a mellkasom . . . nem bírom tovább!
Stone: Mit érez, Collins?
Collins: Kiver e veríték . . . kihűltek a végtagjaim . . . halál-félelem gyötör, uram.
Stone: Nyugodjon meg. Fáj valamilye?
Collins: A szegycsont mögött ég mindenem, kisugárzik a fájás a bal karomba, a vállba és a lapocka alá . . .
Stone: Elvesztette az eszméletét is?
Collins: Lehetséges, uram. Nem emlékszem.
Rutland: Mi a véleményed, Harold?
Stone: Nem éri meg a reggelt. Szívizominfarktus.
Collins: Uram, alig kapok levegőt!
Stone: Ne erőlködjön a beszéddel! . . . Williamson! Williamson őrmester! Ébredjen!
Collins: Szökni próbált, leütötték.
Rutland: Kik?

- Collins:** Bennszülöttek.
Rutland: Visszajöttek?
Stone: Vagy el se mentek.
Collins: Iszonyú, uram! Épp mentem a táborba, a fiúk görbe-
 estét rendeztek a partraszállás örömére. Lerészegedve
 heverészték a függőágyakban, amikor leértem. Bor-
 zalmas volt a látvány! Három-négy kígyó is tekerőd-
 zött a függőágyakban. Mindenkit halálra mart.
- Stone:** Még a természet is ellenünk fordult.
Rutland: És nem látott senkit?
Collins: Nem. Segítségért kiabáltam . . .
Rutland: Hallottuk . . .
Collins: . . . aztán többre nem emlékszem, csak az ütésre a
 tarkómon.
Stone: És utána?
Collins: Megközték és idehoztak. Nem törődtek velem.
 Halottaikat temették.
Stone: Halottaikat?
Collins: Uram, a bennszülöttek végig itt voltak a közelünkben.
 Williamson két harcost le is lőtt.
Rutland: Akiket mi majmoknak hittünk.
Collins: Nagy pompával temették őket. Két fiatal harcost.
 Az egyiket felismertem, uram. A tonga-szigeteki Tofua
 törzsfőnökének kisebbik fia.
Stone: Lailai?
Collins: Igen, uram. Ő. Amikor a boroaiakat telepítettük
 Tofuára, akkor láttam a szigeten.
Rutland: Ohai fia?
Stone: Igen.
Collins: A nagyobbik fiát is láttam.
Rutland: Akkor ők ütöttek rajtunk.
Collins: Nem biztos, uram. Egy másik törzsfőnököt is láttam.
 Két lánya van.
Stone: A nevére, nem emlékszik?
Collins: Watamata? Walakama? Valami hasonló.
Stone: Wasawasa.
Rutland: Hallottál már róla?
Stone: Ő a híres tűzjáró. Úgy látszik, most itt élnek a szigeten.

- Rutland:** Bemásztunk a csőbe.
Collins: Ezek valamennyiünkkel végeznek.
Stone: Ne túlozzon, Collins!
Collins: Tudja mi van a hordókban? Én láttam.
Stone: Tudom.
Rutland: Mi?
Collins: Amiről Williamson beszélt.
Rutland: Úristen! Patkányok?!
Collins: Igen, uram.
Rutland: Micsoda kegyetlenség, uramisten!
 (Egyre erősödő földmorajlást hallani.)
Collins: Mi ez, uram?
Stone: Vihar?
Rutland: Nem, ez a föld alól jön. A tűzhányó felől.
Stone: Ez működő vulkán?
Rutland: Földmozgásokat gyakran észlelni.
Williamson: (fölrriad, fájdalmas kiáltással) Segítség! Segítség!
Collins: Gyilkos! Lelőtt két embert, mint egy kutyát!
Williamson: Segítség!
Stone: Ne kiabáljon!
Williamson: De, uram, harapdálják a köldökömet!
Stone: Én nem érzek semmit, őrmester.
Williamson: Mert a magáé nem olyan éhes, uram.
Collins: Hagyja abba! Nem bírom tovább! Uram . . . Stone ezredes! (Elájul)
Stone: Ne hagyja el magát, fiam!
Rutland: Meghalt.
 (Földmorajlás erősödik.)
Williamson: Uram, segítsen! (Sír) Nagyon fáj!
Stone: Semmit nem tudok tenni magáért, őrmester.

Második jelenet

A bennszülöttek búvóhelyén. Törzsi zene szól. A földmorajlás rendszeresen ismétlődik. Mindenki a színen. Stone ezredes, Rutland százados, Williamson őrmester és Collins tisztiszolga élethű viaszfigura képmásait hozzák.

- Wasawasa:** Akasszátok fel őket!
(Eksztatikus tánc kezdődik. A figurákat fejfelé akasztják fel. Alulról perzselni kezdik őket. Körtánc után Wasawasa leinti őket.)
Szereztek-e kiszemelt áldozataitok körméből?
- Kalokalo:** Igen.
- Wasawasa:** Szereztek-e kiszemelt áldozataitok hajából?
- Ohai:** Igen.
- Wasawasa:** Szereztek-e kiszemelt áldozataitok szemöldökéből?
- Makawa:** Igen.
- Wasawasa:** Nyálából?
- Kalokalo:** Igen.
- Wasawasa:** Szakállából?
- Ohai:** Igen.
- Wasawasa:** Leheletéből?
- Makawa:** Igen. A testük minden része megfelelően képviselve van.
- Kalokalo:** Ezekből és elhagyott lépből kiszedett viasszal készültek a képmások.
- Wasawasa:** Végezzetek velük!
(Törzsi tánc folytatódik.)
Kiszúrni a szemét!
- Valamennyien:** Kiszúrni!
(Kalokalo végzi el kegyetlenül, balkézével. Utoljára lép Stone ezredes figurájához. Wasawasa leinti.)
- Wasawasa:** Őt én! Végezzetek a többivel! Szúrd át a gyomrát!
- Valamennyien:** Szúrd át!
(Ohai végzi el, utána körtánc.)
- Wasawasa:** Szúrd át a fejét!
- Valamennyien:** Szúrd át!
(Makawa végzi el, utána körtánc.)
- Wasawasa:** Szúrd át a szívét!
- Valamennyien:** Szúrd át!
(Kalokalo a jobb karjára erősíti törét.)
- Wasawasa:** Mit művelsz?
- Kalokalo:** Nem érzem a kezem.
- Wasawasa:** Nem tetszel nekem. (Int, hogy folytassa. Kalokalo kegyetlenül végzi el a döfést. Odakap a kezéhez és kiszalad. Via Sori utána)

- Via Sori:** (kintről) Kalokalo! Kalokalo! Segítség! Apám!
(Abbahagyják a zenét, Kirakira indul kifelé.)
- Wasawasa:** Maradj! Majd én!
- Via Sori:** Segítség! Apám!
(Wasawasa kimegy. Hosszú csend. Mind a hárman visszajönnek. Kalokalon csuklyás lepel, csak az arcát látjuk. Via Sori zokog.)
- Kirakira:** Mi történt?
- Wasawasa:** Kalokalo búcsúzik tőlünk.
- Ohai:** De miért?
- Makawa:** Mi van veled, Kalokalo?
(Wasawasa felhúzza Kalokalo jobb kezén a leplet. Hiányzik a kézfej, csonkon végződik a karja, kiállnak a csontok.)
- Ohai:** Lepra!
- Makawa:** Lepra!
(Kirakira elájul, a többiek – Wasawasa kivételével – a földre vetik magukat, fogják a fejüket, fájdalmasan vonaglanak. Minden eddiginél erősebb földmorajlás. Wasawasa letérdel, hajlongva a földhöz érinti a homlokát. A földmorajlás folyamatos.)
- Wasawasa:** Nyílj meg, hegy: Zúgj föld! Sisteregi tenger! Lángolj tűz! Tisztíts meg minket, teljesüljenek vágyaink! Űzd el a betolakodókat, óvd drága fiam, Kalokalo-t, állítsd meg a kórt!
(Mind felállnak, s mint előbb Wasawasa, hajlongva érintik homlokukat a földhöz. Megszólalnak a kagylókürtök, majd a dobok. Wasawasa feláll.)
- Wasawasa:** Nem maradhatsz velünk. Indulj a cápaöbölbe, ott nem találnak rád.
- Via Sori:** Apám, én hozzá tartozom! Vele megyek.
- Kirakira:** Soha.
- Wasawasa:** Menj, ha őt választottad.
- Via Sori:** Őt, apám... (Hasára teszi a kezét) Ő leendő gyermekem apja. (Elindulnak kifelé. Via Sori belekarol a fiúba. A dobok erősödnek, a törzsbeliek folytatják hajlongó fohászukat.)

Harmadik jelenet

Éjszaka van. A távolból dobok pergése hallatszik. A tűzhányó kráteréből füstfelhők gomolyognak. Ismétlődik a földmorajlás. Stone ezredes, Rutland százados, Williamson a fáknál, kikötözve. Collins eszméletlen.

- Williamson:** Kitör a vulkán!
Rutland: Nem hiszem.
Williamson: Úgy füstöl, mint egy auschwitzzi krematórium.
Rutland: Ég valami!
Williamson: Fortyog a láva, pont ide fog folyni.
Rutland: Szép hamvasztás lesz.
Williamson: Nincs jobb ötlete, uram?
Rutland: Fél, őrmester?
Williamson: Félek.
Stone: Pedig nincs miért.
Williamson: Gondolja, uram? És a hordó?
Stone: A vulkánról beszéltem. Nem fog kitörni.
Rutland: A patkányok igen.
Williamson: Nem hagyná abba, uram?!
Rutland: Készséggel, őrmester! Maga kezdte a beszélgetést.
Williamson: A vulkánról meg a füstől, nem ezekről itt bent.
Stone: Ez egészen más füst.
Rutland: Milyen?
Stone: Csak hallgasd a dobokat!
Rutland: Semmi különös nincs bennük.
Stone: A tűzjárókat hívja.
Williamson: Az anyjuk istenit!
Stone: Most mennek át a tűzön.
Rutland: De, hol?
Stone: Most már tudom. A kráter gyomra a búvóhelyük. Kereshettük volna őket éveig.
Williamson: Becélzom én oda a bombát, uram, ne aggódjon!
Stone: Azt el tudom képzelni. Csakhogy, tartok tőle, már nem lesz rá módja.
Williamson: Kinyírni, mind! (Elveszti az eszméletét)
Rutland: Végeznek ők, magával.

- Stone:** Hagyd, elájult. (Csend) A tűzjárók földjén vagyunk, s nem értem a titkukat. Ha ezek tényleg képesek tűzön járni, mindenre képesek.
- Rutland:** Tanulmányozd az ópiumszármazékok irodalmát, ezt üzenni Rowley.
- Stone:** Nem tanácsot kértem tőle, hanem, hogy analizáltassa a vért, amit egy tűzjárótól vettem Boroán, miután átment a lángokon.
- Rutland:** Ne légy ingerült. Elvégezték a vizsgálatot.
- Stone:** Akkor azt mondd!
- Rutland:** Megállapították, hogy a tűzjárók szervezetében pszichoszomatikus folyamatok során endorfin... jól mondom?...
- Stone:** Jól. Belső termelődésű morfium...
- Rutland:**... endorfin termelődik. De annyi, hogy – fájdalmat nem éreznek.
- Stone:** Hihetetlen.
- Rutland:** Rowley szerint ekkora dózistól a legsúlyosabb át-tételes rákos sem érezne semmit. Órület! Emberek ilyenre képesek? Mi színes televíziót nézünk, meg videót, sugárhajtású gépeken járunk, Goethe, Dante, Beethoven műveit élvezzük, s ott vannak azok a vadak, törzsi közösségben, és olyanra képesek, amiktől tátva marad a szánk.
- Stone:** De azért elpusztítjuk a földjeiket.
- Rutland:** (felkapja a fejét) Odanézz!
- Stone:** Mi az?
- Rutland:** Villog a rádió!
- Stone:** Morton nem tud aludni.
- Rutland:** Dehogy, ez vészjelzés.
- Stone:** Nem látom jól.
- Rutland:** Biztos, hogy az.
- Stone:** Hiába, nem tudunk válaszolni.
- Rutland:** Az is szerencse, hogy itthagyták.
- Stone:** Nem ismerik. Félnek tőle. Éppenséggel köze lehetne az atombombához is.
- Rutland:** Villogtatja is. Mi a fenének?
- Stone:** Kiderül.

- Morton:** Collins! Hallasz, Collins?
- Rutland:** Ó, istenem!
- Morton:** Collins! Nagyon fontos! Ébredj! Nem riaszthatom az egész tábor! Baj van. Engem az admirális riasztott. Hallasz? Fel kell ébredned, Collins! Felteszem a kedvenc zenédet, arra fel kell, hogy ébredj. (Indítja Jordan Kosma: Phanthasy című számát, sokáig szól a zene) Fent vagy már? Ne szórakozz Collins! Tudod, mit akarok mondani? Nem, mi? Rutlandról van szó. Meghalt a felesége és a kislánya.
- Rutland:** Helen! David! Ó, nem!
- Morton:** Nézd, neked kell megmondanod, én nem tudom megtenni. Együtt jártunk egyetemre. Megértem, hogy hallgatsz, én se tudok magamhoz térni. Ha nem vállalod, mondd el Stone ezredesnek, talán ő megtalálja a módját. Hallod, Collins? Nem teheted meg, hogy nem szólsz semmit! Értetted te egyáltalán, hogy mit mondtam? Fölfogtad az egészet? Egy fiatal nő ül a kocsijában a kislányával, gurulnak Floridába és egyszer csak egy örült kamionos összelapítja őket . . .
- Rutland:** (eszélősen) Nem! Nem! Elég volt! Hagyd abba! (Rángatózik, lábával elrúg egy követ, amivel eltalálja a rádiót. Hosszú csend) Elég volt.
- Stone:** Erősnek kell lenned, Harold.
- Rutland:** Nem megy, kész. (A gallérját harapdálja) Elég volt.
- Stone:** Mit csinálsz?
- Rutland:** Keresem a méregpasztillát.
- Stone:** Kérlek, Harold, ne tedd! Nagyon kérek!
- Rutland:** Nem tudok élni tovább.
- Stone:** Ne tedd, kedves barátom!
- Rutland:** Gyengébb vagyok, mint te Willy. (Ráharap a pasztillára) Ne haragudj, de magadra hagylak. (Meghal)
- Stone:** (Feldúltan) Harold! Várj! Ne siesd el, Harold! (Elveszti az eszméletét)
- Williamson:** Uram! . . . Uram! . . . (Nevetve) . . . még élünk?

Negyedik jelenet

A törzslakók izzó köveken járkálnak, rituális, mágikus hiedelmeik, vágyaik beteljesülését remélve, az „átviteli mágiák” sajátosságai szerint. Némajelenet. Előbb csak a dobok szólnak, majd a dobpergés kiúszik. Világítási effektusokkal kellően összehangolt pantomim. Női szereplők koncentráltan figyelnek. Wasawasa, Ohai, Kakawa körtáncot is jár a tűzben, bár a törzsi zene nem szól. Zavarná koncentrációjukat. A csend mégsem üres, a kráter felerősíti a földmozgást, földmorajlást. Apokaliptikus hatásig fokozható játék, melyet kívülről gépfegyver ropogása szakít félbe.

Ötödik jelenet

Morton rádiós, Gardner tizedes, Stone ezredes Collins és Williamson őrmester a színen. A hordókat már elvitték. Stone Williamson sebét köti. Gardner őrmesteri és ezredesi ruhát tart a kezében.

- Collins:** (eszelősen) Nekem fűszoknya kell! Ünneplő!
- Williamson:** Az utolsó pillanatban érkeztek, Morton.
- Morton:** Ha tudtam volna, hogy itt mi történik!
- Williamson:** Egy jó rádiós mindig mindenről tud... Néhány óra még és a beleimet rágják. De most már az úristen legyen irgalmas hozzájuk!
- Gardner:** Kifüstöljük őket, Charlie!
- Williamson:** Nekem mondd? (Nevetve) Egy kő nem marad itt, nem hogy élőlény, tizedes.
- Collins:** Mikor kezdjük?
- Williamson:** Máris.
- Stone:** Idefigyeljen, tizedes! Előbb a bajtársaival törődjön! Mi a helyzet, Morton, a táborban?
- Morton:** Rettenetes, uram. Mindenki halott.
- Stone:** Senki sem élte túl.
- Williamson:** Ne aggódjon, uram, Gardnerékkel elintézzük őket.
- Stone:** Magát nem kérdeztem, őrmester.
- Williamson:** Bocsánat, uram.
- Stone:** Morton!
- Morton:** Igen, uram.

- Stone:** Küldjön értesítést minden elhunyt bajtársunk legközelebbi hozzátartozójának. És intézkedjen, hogy a támaszpontról szervezzék meg a hazaszállításukat! Innét pedig vigyék a holttesteket a hajóra!
- Gardner:** Uram, nincs ennyi hűtőnk!
- Morton:** Van egy javaslatom.
- Stone:** Ne mondja el. Oldják meg! (Öltözködni kezd)
- Morton:** Igen, uram. (Int Gardnernek, Gardner belefúj a sipjába. Megjelennek a katonák, kiviszik Rutland holttestét. Gardner utánuk megy) Kedves barátom Rutland százados.
- Williamson:** Ne sóhajtozzon már annyit! Ha a maga hasát cincálták volna a dögök, akkor mit mondana? (Öltözködik)
- Morton:** Az övékében nem találtunk patkányt.
- Williamson:** Hogyhogy?
- Morton:** Üres volt. Az ezredes úré is.
- Williamson:** Szóval csak engem akartak kinyírni?!
- Morton:** A magáéban négy volt, őrmester.
- Williamson:** Mégis én bírtam legtovább. Puhányok.
- Morton:** Collins beleőrült. A szíve erősebb, mint az idegei.
- Williamson:** Gondolhattam volna. Na, és Rutland?
- Morton:** Végzett magával.
- Williamson:** Itthagyta a családját? Marha!
- Morton:** Fordítva történt.
- Williamson:** Nem értem.
- Stone:** Különös is lenne, őrmester.
- Williamson:** Nem beszélne éntelmesen?
- Morton:** Rutland felesége és kislánya autóbaleset áldozata lett.
- Williamson:** És ezért?
- Stone:** Nem érti, ugye?
- Williamson:** Nézze, ezredes, most már elegendem van magából is! (Fenyegetően indul Stone felé) Katonák maguk egyáltalán?
(Megszólal a rádió.)
- Morton:** Itt Kannibál! Itt Kannibál! Vétel.
- Jefferson:** Jefferson. Kapcsolja azonnal Stone ezredest! És tűnjön el a vonalból!
- Morton:** Igen, uram. (Átadja Stone-nak a rádiót)

- Jefferson:** Mit műveltek ti ott az isten háta mögött?
Stone: Tudnék mesélni, Jeff.
Jefferson: Ne bizalmaskodjon, Stone ezredes!
Stone: (meglepődve) De, Jeff?
Jefferson: Magának, szenátor úr!
Stone: Értem, szenátor úr.
Jefferson: Huszonnégy halott! Hát mit csinálnak ott? Azt parancsoltam, hogy hajtsák végre a robbantást! Maguk meg piknikeznek! Hullá részeczek, a katonákat meg összemarják a kígyók. Buzeráns banda!
- Stone:** Hallott valamit, szenátor?
Morton: Ó beszél!
Jefferson: És értesítetteti valamennyi családtagot! Ezredes, maga teljesen örült! Leégnek az admirális telefonjai a sok hívástól. Már a sajtó is tudja. Az elnök úr jelentést vár tőlem. Azonnal hajtsák végre a robbantást.
- Stone:** Nem lesz itt már semmiféle robbantás, szenátor. Megmondhatja az elnök úrnak is. A sziget lakott, s mint mondta, már a sajtó is tud mindent.
- Jefferson:** Megtagadja a parancsot?
Stone: Igen.
Jefferson: Azonnal intézkedem, hogy érvénytelenítsék a harvardi kinevezését.
- Stone:** Amit a Harvardon tanítanak, úgysem taníthatnám.
Jefferson: Azonnal adja át a fegyverét Rutland századosnak!
Stone: Nincs már fegyverem, szenátor, Rutland pedig . . .
Jefferson: Rutland!
Collins: Én vagyok, uram. Végrehajtom a parancsot.
Jefferson: Mi a terve?
Collins: Felszedjük a horgonyt, meg sem állunk Washingtonig. Ott becélizzuk a Fehér Házat, hogy kő kövön nem marad. (Nevet)
- Jefferson:** Williamson! Hajtsa végre a parancsot!
Williamson: Itt vagyok uram. (Kikapja Collins kezéből a rádiót) Szétmorzsolom az egész szigetvilágot!
Jefferson: Ez a beszéd, őrmester! Szabad kezet kap! Robbantás három órán belül! A műszeres méréseket már menetben is elvégezhetik úton a támaszpont felé. Túlélő

nem kell! A halottakat dobják a tengerbe! A sziget pedig lakatlan. Világos, ugye, őrmester?

Williamson:

Mint a laguna vize, uram.

Jefferson:

Három óra múlva várom a jelentését.

Williamson:

Nem fog csalódni, uram. Charlie Williamson eddig még mindig kivágta magát. Csak egy baj van, uram.

jefferson:

Mi az?

Williamson:

A pénzem, uram.

Jefferson:

Megkapja, sőt megemelem kétszázötvenezerrel.

Williamson:

Uram, két órán belül jelentkezem.

Jefferson:

Helyes. Végeztem.

(Williamson leteszi a rádiót.)

Stone:

Elkapkodta a döntést, őrmester.

Williamson:

Mondtam már, hogy elegendem van magából, nem?! (Előveszi a revolverét)

Stone:

Élete végéig tömeggyilkosnak fogják titulálni . . .

Williamson:

Ennyi pénzért luxusvillám lesz Miami-ban, testőrökkel, és tudja . . . szarok majd a közvéleményre!

Stone:

Megtalálják magát!

Williamson:

(rálő Stone-ra) Akkor végzek velük! (Morton Stone segítségére siet) Kötözze meg, Morton! (Morton végrehajtja) Most pedig álljon fel! (Leüti Mortont és megkötözi) Szarevók!

Collins:

Most kifüstöljük a szenátust!

Hatodik jelenet

(Egy tisztáson)

Williamson:

Gardner, hozzám!

Gardner:

Itt vagyok, Charlie! (Belép két katonával)

Williamson:

Jefferson szenátor úr kinevezett parancsnoknak!

Gardner:

Legfőbb ideje volt, uram. Gratulálok, uram.

Williamson:

(bombát vesz elő a zsebéből, játékosan dobálgatja) Elfogadom . . .

Gardner:

Nagy megtiszteltetés, uram.

Williamson:

Előbb kifüstöljük őket!

Gardner:

Könnygáz?

- Williamson:** A jobbik fajtából. (Nevetnek. Williamson előkapja a revolverét)
- Gardner:** Mi történt?
- Williamson:** Valaki jön! Fedezékbe!
(Elbújnak. Via Sori jelenik meg, banánt visz egy kosárban.)
(előjön) Állj csak meg, szépségem! (Via Sori futni próbál, de a két katona visszahozza) Hova, hova ilyen sietősen, tündérem? (Elkapja) Mondd meg, mert kinyomom a szemedet. Beszélj!... Sütitek az emberhúst és viszel hozzá egy kis gyümölcsöt? Miért nem beszélsz?! (pofon üti)
- Via Sori:** Angol... nem ért...
- Williamson:** Tudom, nem értitek, csak a gyilkolást. Hova viszed a banánt? (Belerúg) Beszélj!
- Via Sori:** Nem beszélni angolt...
- Gardner:** Nem jó ez semmire... csak arra! (Meffogja a mellét) De arra nem rossz!... Hetek óta nem láttam nőt, nemhogy fogtam volna.
- Williamson:** Vihetitek. Csak óvatosan, nehogy leharapja!
- Gardner:** Te nem jössz? Charlie?
- Williamson:** (a hasára mutat) Ilyen sebekkel? De ti csak kezdjétek, én addig kifüstölöm őket. Számomra ez úgyis nagyobb élvezet. (Elmegy)
- Gardner:** Ami belefér, Charlie!
- Williamson:** Viszont!
- Gardner:** Gyere, picinyem! Kezdjük el! (A katonáknak) Tűnjetek el! Hívjátok a többieket, ha végeztem, jöhettek! (A katonák elmennek. Gardner nekiesik Via Sorinak) Gyere! Essünk túl rajta! Várnak még rád húszan!
- Via Sori:** Segítség! Segítség! (Gardner megüti) Segítség!
- Gardner:** Hagyd abba! (Gardner még egyszer megüti, Via Sori elterül a földön. Gardner ráfekszik)

Hetedik jelenet

Morton és Stone a színen. Feksznek a földön. Collins eszelősen füttyörészik.

- Morton:** Parancsnok úr! Én vagyok az, Morton.
- Stone:** Jól van, fiam?
- Morton:** Én igen . . . de a parancsnok úr? . . .
- Via Sori:** (kintről) Segítség!
- Stone:** Tüdőlövés . . .
- Via Sori:** (fuldokló hangon) Segítség! Ne bántsanak! Kérem, ne bántsanak, gyermekeket várok!
- Stone:** Állatok!
- Morton:** Mi történik, uram? Ön érti?
- Stone:** Megerőszakolnak valakit . . . és terhes . . .
- Morton:** Iszonyú!
- Collins:** Hahó, már bent vagyunk a Fehér Házban.
(Robbanás hangja, füstfelhő száll fel a kráterből.)
- Stone:** Ez Williamson!
(Ismétlődő robbanások.)
- Morton:** Mit művel? Megöli őket?
- Stone:** Kitelik tőle.
- Morton:** Közönséges gyilkos.
- Stone:** Miért csodálkozik, eddig nem tudta?
- Morton:** Én csak egy rádiós vagyok, uram.
- Stone:** Persze, persze . . . enyém a felelősség!
- Morton:** Félreértett, uram. Én önt nem hibáztatom, ön tudós kutató uram.
- Stone:** De, Morton, csak hibáztasson! Magának igaza van. Tudja mit mondott egyszer Einstein? Azt, hogy rajtunk tudósokon, akik ezt a szörnyű erőt felszabadítottuk, rajtunk áll parancsolóan a felelősség az atomenergia irányításáért, hogy ez az emberiség jólétét és ne a megsemmisítését idézze elő . . .
- Morton:** Pedig éppen azt idézte elő.
- Stone:** A tudomány keltette fel ezt a fenyegetést, mondja Einstein, de a tulajdonképpeni probléma az emberek agyában és szívében zajlik. Meg kell változtatni kortársaink szívét, de nem mechanikus úton, hanem azzal, hogy megváltoztathatjuk saját szívünket és bátran kiállunk . . .
- Morton:** Ezredes úr megtette . . .

- Stone:** Későn, fiam. Nagyon későn.
(Kintről lövések zaja hallatszik.)
- Williamson:** Kezeket fel! Gyerünk tovább! Patkányok!
- Collins:** Jönnek a szenátorok!
Köhögve, prűszkölve lépnek be a törzslakók. Wasawasa, Kirakira, Corallita, Ohai és Makawa. Williamson távolról nézi őket.)
- Williamson:** (Makawának) Kötözd meg a katonáidat! Egyetlen gyanús mozdulat és már röpi a golyó a szemed közé!
(Makawa kimegy, Williamson szemmel tartja)
- Stone:** Mit művel, őrmester?
- Williamson:** Kuss! Eleget fecsegett már, most a cselekvés órája jött el. (Kioldja Morton kötését) Kötözd meg őket!
- Morton:** Igen, őrmester. (Meggötözi a foglyokat)
- Williamson:** (Kinéz) Gyerünk, gyerünk!
- Makawa:** Készen vagyok.
- Williamson:** (Mortonnak) Kötözzé meg! Úgy! Álljon félre! (Sétál) Most mind együtt vagytok. Szép kis társaság! Utáltok, mi? Utáljátok a hosszú disznót, mi? De nem fogtok zabálni belőlem. Nem. Ezúttal ti hagyjátok itt a fogatokat, nem is akárhogy. Fölröpültök egészen a menyekbe.
- Stone:** Elég volt! Takarodjon innen!
- Williamson:** (rálő Stone-ra) Készséggel, uram. Ne mozduljon, Morton! Kilövöm a veséjét!
- Stone:** Menjen innen!
- Williamson:** (Mortonhoz) Hol tette le a gépet?
- Morton:** A tábortól északra.
- Williamson:** Adja ide a kulcsokat!
- Morton:** Tessék. (Morton Stone mellé áll, Williamson megkötözi)
- Williamson:** Akkor meg is lennénk!
- Morton:** Gardnerékat itthagya?
- Williamson:** Nem kellene a szemtanúk. Hallhatta.
- Morton:** De ez magára is vonatkozhat.
- Williamson:** Nem kell félni Charlie Williamsont (Nevet) Kezdek a visszaszámlálást! Aztán találkoznak az úristennel! (Kimegy. Hosszú csend)
(Felzúg a helikopter.)

- Morton:** Jól van, uram?
Stone: Köszönöm, Morton.
Morton: Eltalálta?
Stone: Sosem lő mellé.
Morton: Most hova célzott?
Stone: Tüdő.
Morton: Megint?
Stone: Most a másik oldalra.
Morton: Szándékosan.
Stone: Igen.
Morton: De miért?
Stone: Hogy gyorsítsa az elvérzést.
Morton: Miért ilyen kegyetlen?
Stone: Vietnamban légnyomás érte.
Morton: Akkor végünk.
Stone: Nincs senkije, csak a pusztító ösztöne.
 (Hosszú csend.)
- Wasawasa:** Nem meghalni mind... Wasawasa tudni... csak nyelvet nem tudni...
Stone: Beszélem a nyelvüket. Ne erőlködjön!
Wasawasa: Wasawasa átment a tűzön, Ohai is átment, harcosok mind átmentek. Sok szenvedés, betegség, bruzóne, lepra, halál, de a tűz tisztít, a tűz segít.
Stone: Biztosan.
Morton: Mit mondott?
Stone: Hogy nem fél.
Morton: Tudják egyáltalán, hogy mi következik?
Stone: Tudják.
 (Hosszú csend.)
 (Robbanás, utána fülsiketítő zúgás, majd közeledő rakéta zaja.)
- Collins:** Kilőjük a szemüket is!
Morton: A B 5-ös, uram!
Stone: Az.
Wasawasa: Halál nem győz!
Mind: Halál nem győz! Halál nem győz! Halál nem győz!
 (Ismétlik)
 (Beccsapódik a bomba. Nem robban. Hosszú csend.)

- Wasawasa:** Halál nem győz.
- Morton:** Nem robban?
- Stone:** Nem.
- Morton:** Biztos benne?
- Stone:** Most már igen.
- Morton:** Nem értem.
- Stone:** Kivettem a gyújtószerkezetet.
- Morton:** Hova tette?
- Stone:** Itt lóg a láncomon.
- Morton:** Ez, a pici?
- Stone:** A találmányom, Morton. Ezt kellett volna kipróbálnom.
- Morton:** És Williamson nem jött rá?!
- Stone:** Ezek szerint . . .
- Morton:** Megmenekültünk. (Önfeledten) Megmenekültünk!!
(Közeledik a helikopter.)
- Stone:** Olyan biztos benne?
- Morton:** Visszajön.
(Hosszú csend.)
- Wasawasa:** Halál nem győz!
- Mind:** Halál nem győz!
(Leszáll a helikopter. Williamson közeledik.)
- Williamson:** (kintről) Fejezzék be a kárálást! (Belép)
- Stone:** A halál nem győz! Milyen igaz.
- Williamson:** Úgy látom, jól érti a nyelvüket! Nem tudom mit mondanak, de ezek az utolsó szavaik. (Felhúzza a géppisztolyát)
- Stone:** És a B 5-ös?
- Williamson:** A számból vette ki a szót, ezredes. Szépen elmondja, mit kell tennem!
- Stone:** Felköti magát a legelső fára.
- Williamson:** Kinyírlak, te rohadék!
- Stone:** Megtette már, fejezze be! Perceim vannak hátra, őrmester. De látni akartam a kudarcát. Ez adott erőt, Charlie Williamson!
- Williamson:** (markolja) Mondd meg, mit kell csinálni!
- Stone:** Nézze meg, mit markol!
- Williamson:** (letépi a láncot) Ezt a műtyűrt?

- Stone:** Húsz évi munkám. Az új gyújtószerkezet. Reménykedtem, hogy nem veszi észre. Pedig a számítógép biztosan kijelezte.
- Williamson:** (mosolyog) Akkor most lehet újra kezdeni a visszaszámlálást!
- Stone:** Minek? A B 5-ös már ócskavas. Ha tudná is, minek tenné bele a gyújtót?
- Williamson:** (eldobja az alkatrészt) Nem! Nem! Charlie Williamsont nem fogja kiröhögni senki! Itt döglötök meg valamennyien! És a találmányod nem sikerült! Ezt fogja jelenteni Jefferson! Én megkapom a pénzemet, addig éljek!
- Kalokalo:** (kintről) Vagy valami mást!
- Williamson:** (a hang felé fordul, lő)
- Kalokalo:** (majomhangot utánoz)
- Wasawasa:** Kalokalo!
- Kalokalo:** (belép, háttal Williamsonnak) Mást fogsz megkapni! Dobd el a fegyvert!
(Williamson eldobja a géppisztolyt, megfordul és ijedten nézi Kalokalot.)
Indulj! (Makawához kíséri) Kötözd ki! (Makawa szabad lesz, felveszi Williamson fegyverét, kiszabadítja a többieket) Most jött el tehozzád a halál!
- Williamson:** Várj!
- Kalokalo:** (eldobja a fegyvert) Tessék.
- Williamson:** Jó, hogy eldobtad a fegyvert, embereim itt vannak a szigeten. Gardner tizedes bármelyik percben itt lehet.
- Kalokalo:** Sem ő, sem a többiek, nem élnek már. Megbecsületették asszonyomat . . .
- Kirakira:** Via Sori!
- Kalokalo:** . . . megölték . . . és vele együtt a gyermekemet.
- Williamson:** Én nem tehetek róla.
- Kalokalo:** Én se élek már, szörnyű kór pusztít . . . asszonyommal is végzett volna . . . gyermekemmel is . . . talán jobb is így . . . nem ismerték meg a szenvedés e rettenetes poklát . . . de te megismered . . . (Felhúzza a ruháját a jobb kezén, látszik a beteg keze)
- Williamson:** Lepra! (Örjöngve) Lepra! Lepra! Nem! NEM!

- Kalokalo:** Ezt kapod fizetségnek . . . (Letépi Williamson kötését és a beteg csonkot egészséges kezével dörzsöli az őrmester sebeihez) . . . ezt a kórt adom, hogy kínozzon, gyötörjön, hosszú szenvedéssel halálodig.
- Williamson:** (ordít) Nem! Jaj! Jaj! Jaj! Nem! (Elrohan)
- Kalokalo:** (Makawának) Adjatok neki egy kenut, bele korszóvizet. Menjen!
- Makawa:** Meglesz.
- Kalokalo:** Kisérjétek a nyílt tengerig, onnan egyedül boldoguljon.
- Makawa:** Indulok.
- Kalokalo:** Várj! Hozzátok elő az én kenumat is. Visszavonulok a távoli Vutuuilára.
- Wasawasa:** A cápa-öböl is elég védett hely.
- Kalokalo:** Itt nem maradhatok. Elviszem Via Sorit is, eltemetem tisztességben. Ráfekszem a sírjára, vigyázok az áltára. (Elmegy)
- Stone:** (erőtlenül) Morton!
- Morton:** Igen, uram.
- Stone:** Menjen a hajóra, induljon a támaszpontra!
- Morton:** De uram, egyedül?
- Stone:** Nekem már nincs sok hátra.
- Morton:** Magammal viszem, uram. És Collins?
- Collins:** Itt maradok, és újjáépítem a Fehér Házat.
- Stone:** Megparancsolom, hogy induljon! Jelentse az eseményeket! Menjen!
- Morton:** Uram, itt nem maradhat!
- Stone:** Itt akarok meghalni! (Wasawasára néz)
- Wasawasa:** Wasawasa eltemeti jó embert. Emléke Vatoán megmarad. Másik katona házat kap, asszonyt kap. Jól élni itt.
- Stone:** Menjen, Morton! A B 5-ös akciónak vége!
- Morton:** Minden jót, uram! (Elmegy)
- Stone:** Magának, Morton!
- Wasawasa:** Meghalt. (Int, két harcos elviszi a holttestet)

Nyolcadik jelenet

Szólnak a dobok. Collins törzsi zenére, törzsi ruhában táncol egy bennszülött lánnyal. Mindenki a színen. Wasawasa intésére belép

Makawa és Corallita díszes ruhában. A dobok halkabban szólnak. A fiatal pár Wasawasa elé áll.

Wasawasa: Növényeket és koralldarabokat hoztam a temetkezési helyről, köteget csináltam belőlük, beletettem a nagy tűzjárom Tui-na-Vingallita hajfürtjét és egyik fogát. (Meggyújtja a köteget) Nap! Mindezt azért teszem, hogy égetően forró legyél és az égen felfald a felhőket! S miként Te megtermékenyíted a Földet, s ölelésekből új élet sarjad, úgy tegye azt Makawa is asszonyával.

(A dobok erősödnek. Körültáncolják a fiatal párt.)

VÉGE

ELÍTÉLTEK

Dráma két részben

Szereplők

Dr. Jose Mendez Ramos, vezérigazgató

Dr. Alberto Gaudenció Pardo, akadémikus

Dr. Miguel Obando Vega, akadémikus

Dr. Pablo Corripio Humberto, vezérkari tábornok

Dr. Maria Echeverria Ruiz, orvos

Claudia Munoz Ahumada, Ramos felesége

Julia Mendez Ramos, a leányuk

Dr. Francis Lindberg professzor

Sherilyn Ray, riporter

Carlos Maurilio Quintero, a Rehabilitációs Társaság elnöke

Hadnagy

Főhadnagy

Őrnagy

Őrmester

Alezredes

Történik Latin-Amerikában, a XX. század második felében.

(Három elítélt és egy civil ruhás áll háttal a falnál. Szemükön kötés, kezükön bilincs, lábaik terpeszben. Az őrmester motozza őket. Kintről menetelés, vezényszavak hallatszanak.)

Őrmester: Na, tudóskáim, vége a magánynak! Kezeket a falhoz! . . . Annyi már itt a politikai, hogy lehetetlen őket külön tartani! Aztán csak fülelhetek, hogy mit fecserésznek, szervezkednek!

(Kimegy, kulcsra zárja az ajtót.)

Pardo: Mekkora félreértés! Irgalmas Isten!

Ramos: Tapogatóznak a semmibe! Kihez van szerencsém?

Pardo: Dr. Alberto Gaudencio Pardo.

Ramos: (meglepődve Pardo felé fordul) Az akadémikus?

Pardo: Az. És ön?

Ramos: Dr. Jose Mendez Ramos.

Pardo: Ramos? (A kezét nyújtja.)

Ramos: Ramos, a mérnök, professzor úr.

Pardo: Édes fiam, ezek elvetemült fickók mind! Azt hiszik, hogy valamennyien aljas bűnözők vagyunk! . . . Ki vezette a kihallgatásod?

Ramos: Főhadnagy.

Pardo: Engem egy hadnagy gyötört.

Ramos: A mai napig az enyém is az volt. Dicsekedett, hogy előléptették.

Pardo: Igen? Hogy néz ki?

Ramos: Nem intellektuális.

Pardo: Dörzsölt?

Ramos: Nem mondanám.

Pardo: A beszéde kulturált?

Ramos: Dehogy.

Pardo: Huszanhat év körüli?

Ramos: Huszonhat, harminc! Nem mindegy?

Pardo: Ugyanarról az alakról beszélünk, s ennek oka van.

Ramos: Mire gondolsz?

Pardo: Ugyanahhoz a nyomozóhoz kerültünk s ugyanazt akarják tőlünk!

- Ramos:** A fizikai megsemmisítést?
- Pardo:** Lehet. Járkálok egész nap a cellában, s ezen tépelődöm. Sok embert hurcolnak el, de hogy bennünket miért tartanak fogva: nem tudom. Félek, nagyon félek.
- Ramos:** Amikor kínoztak, belépett valaki a terembe és jelentést kért a főhadnagytól, aztán biztatta: Ami csak belefér!
- Pardo:** Ő a különítmény főnöke! Altábornagy. Épp a napokban beszélgettünk róla.
- Ramos:** Kivel tudsz te itt beszélgetni, Alberto bácsi?
- Pardo:** Engem hónapok óta nem piszkálnak. Összefolynak a napok. Fekszem egész nap, eszem, alszom, kikéredzkedek. Te is kimehetsz. Néhányszor már előfordult, hogy ott beszélgettem elítéltekkel. Tudod, nincsenek ajtók, válaszfalak, hogy ott is ellenőrizhessen minket. De az örök magunkra hagynak, fölfordul a gyomruk a szagoktól.
- Ramos:** Mit tudtál meg?
- Pardo:** Azt például, hogy akiről kérdeztél: a különítmény főnöke.
- Ramos:** Mit akarhatnak tőlünk? A főnök személyesen tartja rajta a kezét az ügyön.
- Pardo:** Magam is így érveltem. Dr. Pablo Corripio Humberto volt vezérkari tábornoknak, akivel az előbb említett körülmények között beszélgettem. Humberto mellesleg gépész...
- Ramos:** Ismerem a munkáit.
- Humberto:** Akkor ismerkedj meg velem is! Szervusz. (Kezet fognak) Még kint hallottam, hogy minden nagyobb vállalattól, intézettől elvisznek néhány embert, hogy megfélemlítsék a többi.
- Ramos:** Gondolod? Ha csak néhány szakembert vonnak is ki a tudományos munka szférájából, akkor is gyengül az ország szellemi kapacitása.
- Pardo:** Vega akadémikus is ezen búslakodott, amikor összefutottam vele az illemhelyen.
- Ramos:** Vega is itt van?
- Vega:** Igen, itt! Szervusz! (Kezet fognak) Amikor Albertóval találkoztam, úgy festhettem, mint te most. Még be se vittek a cellába: máris kéredezkedtem. Az örök attól féltek, hogy nem tudom visszatartani, hát kivittek mellé... Alberto éppen ott ült. Tudod, azért lehetőleg úgy csinálják, hogy ne találkozzunk.

- Ramos:** (Pardo-hoz) Örület! Vega is itt? Az egyik legjobb építész!
- Humberto:** Oxfordi disz doktor.
- Pardo:** Sokan vagyunk itt!
- Humberto:** Én egy alkalommal Dr. Arenzio társaságát élveztem.
- Ramos:** Arenzio?!
- Humberto:** Igen, a volt ipari miniszter. Arenzio meg Beras Rodriguez Bravo ittlétéről tudott.
- Ramos:** Beras Rodriguez Bravo, a gépész?
- Pardo:** Igen, ő, az akadémikus.
- Ramos:** Hányan lehetünk?
- Humberto:** Nagyon sokan. Készülnek valamire, amire még nem volt példa idehaza.
- Ramos:** De hát mire?
- Humberto:** Hamarosan megtudjuk.
- Ramos:** De hát mi folyik itt?
- Pardo:** Nem tudom, fiám, bizonyosat nem tudok, csak érzem, valami olyan, amit szégyelni fog még ez az ország!
- Ramos:** Téged mivel vádolnak?
- Pardo:** Amivel őket is, hogy adatokat szolgáltatok ki.
- Ramos:** Adatokat?! Kinek? Ki a fenének?
- Pardo:** Szakmai felkészültségem, pozícióm alapján – mondják – tudok minden beruházásról, ami éppen most folyik és kifecsegetem részleteket illetéktelen személyeknek. Aki pedig ilyet tesz: bűnös, adatszolgáltatást végez!
- Ramos:** De hát bárki figyelemmel kísérheti az építkezéseket!
- Humberto:** Természetesen, de ha már beszél is róla: adatokat szolgáltat. Érted?
- Ramos:** Borzalmas!
- Vega:** Az. De ha nekik is ezt mondd, nem sok jóra számíthatsz!
- Pardo:** Ezekben nincs irgalom!
- Ramos:** Övenéves vagyok, a legszebb éveimet már elfecséreltem. A fasizmus sem volt kíméletes hozzám Európában. Mi jöhet még ezután? Letartóztatásom előtt két hónappal nősültem, azt hittem van még néhány évem az emberi életre. Tévedtem? Bizonyára igen. Hitlerék fejre állították Nietzsche-t, Schopenhauer-t, most a junta minden idők humanizmusát szégyeníti meg! Mikor lesz már békeség? (Kintről menetelés, vezényszavak hallatszanak.)

- Vega:** Hallok valamit! Pszt!! . . . Megint akasztanak . . .
- Pardo:** Nem hiszem, hogy annyit vesződnének velünk, ha nekünk is a kötelet szánják. Vagy előbb még akarnak tőlünk valamit, s csak utána . . .
- Ramos:** Utána? Mi van utána?
- Pardo:** Ki tudja?
- Ramos:** Nekem azt ígérték, ha jól viselkedem: írhatok és kaphatok levelet.
- Pardo:** Milyen naív vagy, fiam! Igaz, eleinte én is reménykedtem! De eddig még egy sort se kaptam!
- Ramos:** Aljasság! Teljes önkényesség!
- Pardo:** Több ez, fiam! . . . Jönnek!
(Iratokkal a kezében megjelenik a főhadnagy, mögötte az őrmester.)
- Főhadnagy:** Ezt a napot is megértük!
(Az elítéltek felkapják a fejüket, ahang irányába fordulnak.)
- Őrmester:** Vissza! Kezeket a falhoz!
- Főhadnagy:** (az iratait nézegeti) Figyeljenek rám! Nem szeretnék mindent kétszer elmondani! Aki a nevét hallja, megfordul, lép egyet előre, leveszi a kötést a szeméről és bemutatkozik. Foglalkozás, beosztás, tudományos fokozat, s végül hány évre ítelték és miért. Meg vagyok értve? (Nincs válasz) Helyes. Akkor lássunk hozzá! (Keresgél a papírok között) Dr. Miguel Obando Vega! (Az elítélt végrehajtja a parancsot, leemeli a kezét a falról, megfordul és leveszi a kötést a szeméről. Arcán rémület és félelem, amikor megpillantja a főhadnagyot.) Vissza! (Hangosabban) Mondtam, hogy figyeljenek! Így egy falusi parasztasszony lép ki a templompadból, amikor áldozni indul! Ha én a nevet olvasom, maguk rávágják: jelen! Aztán leemelik a kezüket, vigyázzba vágják magukat, hátraarcot csinálnak, majd előre lépnek! Világos? Vega, értette?
- Vega:** Értettem!
- Főhadnagy:** Csinálja még egyszer!
- Vega:** Igenis.
- Főhadnagy:** (járkál) Örülök, igazán örülök, hogy ilyen készségesek. (üvölti) Miguel Obando Vega!
- Vega:** Jelen!

- Főhadnagy:** Lépjen ki!
- Vega:** Parancs! (Most kérés szerint hajtja végre a parancsot.) Okleveles építész, akadémikus, tanszékvezető egyetemi tanár, az oxfordi egyetem díszdoktora, tizenöt év adatszolgáltatásért, hazaárulásért.
- Főhadnagy:** Dr. Padlo Corripio Humberto.
- Humberto:** Jelen!
- Főhadnagy!** Lépjen ki!
- Humberto:** Parancs! (Kilép) Okleveles építész, vezérkari tábormok, egyetemi doktor, tíz év adatszolgáltatásért, hazaárulásért.
- Főhadnagy:** Dr. Jose Mendez Ramos.
(Csend)
Lépjen ki!
(Csend)
Lépjen ki!
(Ramos leveszi a szeméről a kötést)
Nos?
(Csend)
Elmondom én. Jose Mendez Ramos, út-, vasútmérnök, vezérigazgató, katonai tanácsadó, akadémiai doktor, hazaárulásért, adatszolgáltatásért: kötél általi halál.
- Ramos:** (főlemeli a fejét)
- Főhadnagy:** Tudom, tudom, rágalmazok! (Keresgél az iratok között)
Dr. Alberto Gaudencio Pardo!
- Pardo:** Jelen!
- Főhadnagy:** Lépjen ki!
- Pardo:** Parancs! (Kilép) Kultúrmérnök, akadémikus, címzetes egyetemi tanár, a Harvard és a Sorbonne díszdoktora, tizenöt év adatszolgáltatásért, hazaárulásért.
- Ramos:** Alberto!
- Pardo:** Jól vagy, fiam?
- Főhadnagy:** Ramos, kuss! Akkor beszéljen, amikor kérdezem! Értve vagyok? (Járkál) Nem klub ez, ahová csak beugrottak! Szervusz Alberto bátyám! Hogy vagy kérlek? (Még gúnyosabban) Parancsolsz egy szivart?
- Humberto:** Alberto! Drága barátom!
- Főhadnagy:** Pofa be! Humberto, maga is csak akkor szólhat, ha utasítom rá! Meg vagyok értve?

- Humberto:** Nehezen, főhadnagy. Én utasítást általában adtam és nem kaptam.
(Nevetés)
- Főhadnagy:** Elég! Befejezni! (Járkál) Nagyszerű! Együtt a szép csapat! Újra találkoztunk. Már azt hihették, hogy megszabadultak tőlem. Aki ezt hitte, tévedett! Őrmester, vegye le a bilincseket!
- Őrmester:** Parancs!
(Végrehajtja a parancsot)
- Főhadnagy:** A feladat első részét megoldottuk. Most elmondom a további teendőket. (Hátrál, távolabbról szemléli a rabokat) Kiváló! Most végleges a kép! . . . Tudóskáim, jól figyeljenek rám! Maguk a mai naptól: hazaárulók, tehát elítéltek, a Titkos Különítmény különleges ügyosztályához tartozó Tudományos és Tervező Intézet munkatársai.
(Humberto, Pardo és Vega összenéznek, pusmogás)
Nem fejeztem be! Maguk a mai naptól kímélő börtönkörülmények között folytatják civil foglalkozásukat, kutató-és tervező munkájukat.
- Humberto:** De hát hol? A tervezéshez hely kell, eszközök . . .
- Főhadnagy:** Van. (Int az őrmesternek, hogy húzza félre a függönyt) Négy tervezőasztal, székekkel, lámpákkal, íróeszközökkel. Az asztalokon kartonok, papírok, szemben világos ablakok . . . Nos, erre gondolt?
- Humberto:** Valami hasonlóra.
- Főhadnagy:** (int az őrmesternek) A másikat is! (Az őrmester félrehúzza a másik függönyt is) Négy ágy, egy asztal, két paddal. Itt lehet pihenni. Van még kérdés?
- Pardo:** Mit ért kímélő börtönkörülményeken, főhadnagy?
(Nevetés)
- Főhadnagy:** Többek között azt, hogy az ilyen heherészésért nem rúgatok a heréjükbe.
- Pardo:** Komolyan gondoltam a kérdést, főhadnagy.
- Főhadnagy:** Nagyon helyesen tette, hogy komolyan gondolta, mert maga Ramos-t is beleértve, a mai naptól a kultúrmérnöki teendők szakértője, Vega, maga az építészeté. Ugyanazok a teendői, mint Pardóéknak. Humberto, maga a gépészet felelőse. Meg vagyok értve?

(Csend)
Meg vagyok értve?
(Csend)

Pardo: Várom a választ, főhadnagy! A kémelő börtönkörülményekről!

Főhadnagy: Az őrség nem zaklathatja magukat. Nem ellenőrizheti a munkájukat, be sem léphet ide. Az őrmester is most van itt utoljára. Az őrség feladata csupán az, hogy maguk engedély nélkül a helyiségből ne távozhassanak. Ők tehát kint a folyosón teljesítenek szolgálatot. Nincs kötött munkaidő, maguknak a feladatukat kell elvégezni, s hogy azt mikor teszik, a maguk dolga. Határidőre kész legyen, ez a lényeg! Aki akar, ebéd után le is fekhet. Ébresztő reggel hétkor, mosakodás itt a cellában, majd takarítás, utána reggeli. Megfogják a csajkájukat, elsétálnak a tálalóba, ott Rezende Costa úri modoruknak imponáló etikett szerint kiadagolja maguknak az ételt, amit ide visszahoznak és az asztalnál elfogyasztanak. A csajkákat és az evőeszközt maguk mosogatják el. Hetenként egyszer nagyfürdés a zuhanyozóban. Munkájukért pénzt kapnak, ebből fedezzük ellátásukat. Alkalmankénti premizálásra is sor kerülhet, az abból származó pénzen cigarettát rendelhetnek. Ami a fizikai igénybevételt illeti, az egyenlő a semmivel. Kizárólag kondicionáló jellegű a napi egyórás séta és futás az udvaron. Akinek szökési ingere támad, most gyorsan nézzen ki az ablakon. Láthatja a háromméteres falakat, az őrtornyokat, a géppuskásokat. Nincs értelme a szökésnek, de hát maguk, tudom, nem is terveznének ilyet.

Humberto: Olyan biztos ebben?

Főhadnagy: Maguk a munkájukat fogják végezni, legnagyobb beruházásainkat fogják tervezni, rajzolni és nem szökésen álmodozni. Erről kezeskedem! (Kimegy)

Pardo: Szép kilátások!

Humberto: (az egyik ágyhoz lép) Ez legalább kényelmes, nem úgy, mint a bányában.

Vega: (felindultan) Nem akarom! Nem! Nem! Elég volt! Elég! Hagyjanak békén! Elegem volt az erőszakból! Hagyjanak békén! (Az ablakhoz rohan, kinyitja) Engedjenek ki! Elmegyek innen! Engedjenek ki! (Belép a főhadnagy)

Főhadnagy: Szellőztetünk?

Humberto: (int Ramos-nak, hogy csukja be az ablakot)

Főhadnagy: (kulcsomót vesz elő) Tudóskáim, most kinyitom a tálalót. Látják, még nem is dolgoztak, de már enni is kapnak. Reggeli, ebéd és vacsora előtt én nyitom ki a tálalót és vasárnap a fürdőt. A budi és a könyvtár állandóan nyitva van. Oda akkor mennek, amikor csak akarnak. Ez itt az én szobám. Aki ide beteszi a lábát, azt megnyúzom! Na, akkor az ebéd! (Kinyitja a tálalót) Fogják a csajkákat és sorakozó! Rezendé Costa epekedve várja magukat.
(Kimegy)

Humberto: Ha megint lencsefőzelék, kiborítom az udvarra!

Pardo: Mindegy.

Ramos: (Vega-nak) Te nem ebédelsz?

Vega: Megyek.

Pardo: (Kintről) Ez pedig az, lencsefőzelék, börtönmódra.
(Asztalhoz ülnek)

Humberto: Undorító! Igazán nem vagyok válogatós, de ez undorító! Reggel rántottleves, délben lencsefőzelék, este aszaltgyümölcs. És még azt akarják, hogy dolgozzunk nekik!

Ramos: A bányában, ahol köztörvényesek munkavezetője voltam, legalább tisztességes kosztot adtak.

Vega: Téged is elvittek? Azt hittem ez a kirándulás csak hármunknak adatott meg.

Ramos: Egy évet húztam le.

Vega: Mégis úgy nézel ki, mint egy civil. Öltöny, zsebóra. Szivar nincs nálad véletlenül?

Ramos: Van. Véletlenül. Parancsoljatok.

Humberto: A mindenit!

Pardo: Köszönöm.

Ramos: Gyűjtsunk rá!

Pardo: Hol szerezted?

Ramos: Amikor idehoztak, visszaadták a ruhámat. Nem tudom, miért. A zakómból, képzeljétek el, nem tűnt el semmi.

Vega: Nem hiszem el!

Ramos: Én sem akartam.

Humberto: Így egészen más! Ebéd és egy szivar. Ha még teát is ihatnék, munkáról is lehetne szó.

- Pardo:** Kávé, barátaim, gőzölgő, illatos fekete! Mit szólnátok hozzá?
- Vega:** Sohasem fogom elfelejteni azt a délutánt, amikor Oxfordban Sir Arthur Macmillan, a szanszkrit nyelvek professzorának könyvtárszobájában egy igazi teaceremóniát ültünk végig. Négyen. A professzor, a felesége, egy másik tudós és én. Az inas belépett a könyvtárszobába, egy barokk ezüstkannában forró vizet hozott, s azt a teáskannába öntve leforrázta a teafüvet. E művelet után gondosan felkavarta a gőzölgő teát, azután várt, amíg a kinyílt tealevelek leülepedtek a kanna aljára, s aztán gyönyörű Wedgewood csészékbe töltötte az illatos Twinings Orange Pekoe-t. A professzor és a felesége tejet is kértek hozzá. Ezután az inas apró teasüteményeket szolgált fel, s miután meggyújtotta a gyertyákat, távozott. A teasüteményekből mindhárman vettek. Én a professzort figyeltem. Kettészelte a péksüteményt, vaját, dzsemet kent rá, végül tejszínhabbal púpozta meg és majszolni kezdte. Közben kortyolt a teájából is.
- Ramos:** Hiába, élni tudni kell! S nekünk most ehhez minden feltétel megadatott!
(Humberto, Pardo nevetnek)
- Vega:** (dühösen) Tudom mi vagy te: provokátor, besúgó! Beépített spicli! Reültettek közénk, hogy megfigyelj minket!
- Ramos:** Nézd, Miguel. Lehet, hogy évekig együtt fogunk aszalódni, jobb ha már most megbarátkozol a gondolattal és elfeledjed ezeket a rémségeket!
(Belép a főhadnagy és egy középkorú nő, őrnagyi egyenruhában. Kezében iratok, csomagok.)
- Főhadnagy:** No csak, uraim! Szivarra is telik? . . . (Járkál) Bemutatom maguknak a különleges ügyosztály mérnökét. Rendfokozata, mint látják, őrnagy.
(Az elítéltek felállnak)
- Őrnagy:** Maradjanak ülve! Maguknak mérnök vagyok és nem őrnagy. Dr. Pablo Corripio Humberto!
- Humberto:** Parancsoljon.
(Humberto-hoz lép, átad egy dossziét)
- Őrnagy:** Ez az első munkája. Belül megtalálja a terepfelvételeket,

térképeket, a szükséges dokumentációt és elkészíti a leírás szerinti gépgyár gépészeti tervét és műleírását! Itt írja alá! (Mormogás, döbbenet az arcokon) Köszönöm. Dr. Alberto Gaudencio Pardo! (Átad egy dossziét) Dr. Jose Mendez Ramos közreműködésével elkészítik a katonai repülőterek útjainak, vasútjainak és kifutópályáinak rekonstrukciós tervét!

Pardo: (Ramos-hoz) Most már érted mi folyik itt?

Ramos: Én ezt nem veszem át, nem írok alá semmit!

Őrnagy: Ahogy gondolja. Dr. Miguel Obando Vega! Építész-feladatot kap. (Átad Vega-nak egy dossziét) A mellékelt leírások szerint és terepfelvételek alapján kórházat tervez! Világos a feladat?

Vega: Nem egészen!

Őrnagy: Mi a gondja, Vega?

Vega: A tervezőmunkához nemcsak asztal kell és rajzeszközök...

Őrnagy: Hanem?

Vega: Szakkönyvek, konzultációs lehetőség szakértőkkel...

Őrnagy: Ne sorolja, estig itt állhatnánk! Tudományos szakkönyvtárat itt a cella mellett alakítottunk ki. Megtalálhatják a legfontosabb szakirodalmat. A kézikönyvtárban szótárak, segédkönyvek állnak a rendelkezésükre. A kéziratárban ott a dokumentáció, amit eddig civilként használhattak.

Vega: És ha külföldről kell valami?

Őrnagy: Könyvtárközi kölcsönzéssel a világ bármelyik szakkönyvtárából beszerezzük a kért szakirodalmat, egy héten belül. Ilyen kérésekkel Maurilio Arenzio-hoz forduljanak, ő a könyvtáros.

Főhadnagy: Arenzio mellesleg ugyanolyan mocskos hazaáruló, mint maguk, de személyével sorainkat tisztítottuk meg.

Őrnagy: Arenzio fordít is. Ha külföldi szakirodalmat kérnek, megcsinálja vagy lefordíttatja az irányítása alatt működő fordítócsoporttal.

Főhadnagy: A könyvtárat bármikor látogathatják. Szabad mozgást biztosítok a mai naptól.

Őrnagy: Felvehetik a kapcsolatot a fordítókkal is. A legkülönbélebb nyelvekből dolgoznak. Ha a kis nyelvek irodalmára lenne szükségük, azt is tudják.

- Humberto:** Mi lesz a szakmai továbbképzésünkkel?
- Őrnagy:** Kövessék a szakirodalmat, olvassák a szakfolyóiratokat a könyvtárban!
- Vega:** Időnként találkozunk kell a megrendelővel is, tereptanulmányokat kell végeznünk, s talán még külföldi szakértőkkel is konzultálnunk kell.
(Helyeslés, egyetértés a többiek részéről.)
- Őrnagy:** A megrendelő én vagyok, s velem gyakran fognak találkozni. Munkájukat egyébként a kiadott feladatokhoz mellékelte tereprajzok alapján is elvégezhetik a mellékletek szerint. Ebben biztos vagyok. Külföldiekkel való szakmai konzultáció, ha éppen indokolt, engedélyezhető.
- Főhadnagy:** A találkozó a Titkos Különítmény elhárítási osztály képviselőjének jelenlétében folyhat le. Értve vagyok? . . . Örülök, igazán örülök. Szeretem, amikor megértenek . . . (Járkál) December van, ha esetleg nem tudnák! Tizennegyedik. Biztos megjegyzi ezt a napot. Nemsokára itt a karácsony. Készülhetnek rá. Ha rendszeren dolgoznak, talán lehetővé teszem, hogy megünnepeljék.
- Humberto:** Várjuk ki a végét.
- Ramos:** Hogy képzelték: kávé, tea, cigaretta nélkül a munkát?
- Őrnagy:** Mindent hoztam maguknak. Cigaretta, kávé, teát. Tessék. Ezt most ajándékba. Legközelebb már csak bér ellenében. Nos, akkor kezdjenek hozzá! Majd benézek. Viszontlátásra.
(Kimennek)
- Ramos:** Ki kér teát?
(Mindenki kér)
Felteszem a vizet.
- Humberto:** Nézzük meg addig a könyvtárat!
(Kimennek. Ramos felteszi a vizet, rendet rak. Belép az őrnagy és a főhadnagy.)
- Őrnagy:** Ramos, miért hozták be?
- Ramos:** Nem tudom.
- Őrnagy:** Kellemetlen. Voltak barátai, akik részt vettek szervezkedésben, megmozdulásokban?
- Ramos:** Nem.
- Őrnagy:** Szóval nem. Tagja volt valamilyen pártnak?

- Ramos:** Nem.
- Őrnagy:** Én a harmadik nemnél meg szoktam unni a kérdezősdit! Értve vagyok?! De ma jó napom van. Kap még egy lehetőséget . . . Miért hozták be?
- Ramos:** Egy éve kérdezik. Nem tudom.
- Főhadnagy:** Kár. Őrmester!
- Őrmester:** Parancs!
- Főhadnagy:** Jöjjön ide!
- Őrmester:** Értettem!
- Főhadnagy:** No, Ramos! Most pedig szépen kirak mindent ide az asztalra, ami csak magánál van! Meg vagyok értve?
- Ramos:** Igen.
- Főhadnagy:** Örülök magának, őszintén mondom: örülök! Szeretem, amikor megérintenek, és boldog vagyok, igazán boldog, amikor látom, felfogják, hogy vannak eszközeink, amikkel szóra bírhatjuk magukat.
- Ramos:** (kitesz mindent az asztalra) Zsebóra, cigaretta, gyufa, toll, irattárca, zsebkendő, jegygyűrű, pecsétgyűrű . . .
- Főhadnagy:** Aranyóra, ezüsttárca! Remek! Most pedig vetközzön le! (Ramos leveti a zakóját, mellényét, nyakkendőjét, ingét, majd a főhadnagra néz) A többit is! (Leveti a trikóját is, a nadrágját, végül a zokniját is) Fúj! Undorító kispolgár! Az alsónadrágot . . .
- Ramos:** (az alsónadrághoz nyúl, hogy azt is letolja)
- Főhadnagy:** . . . azt hagyja! Kifordul a gyomrom! (Az őrmesternek) Tüntesse el!
(Az őrmester kiviszi a ruhákat. Ramos alsónadrágban áll a főhadnagy előtt, aki az asztalra tett tárgyak közül éppen a jegygyűrűt nézegeti)
- Őrnagy:** Maga nős?
- Ramos:** Igen.
- Főhadnagy:** Csakhogy válaszol! Örülök, igazán örülök. Meglátja milyen jól el fogunk majd beszélgetni! (Cigarettaival kínálja) Rágyújt?
- Ramos:** Igen. (vesz egyet) Köszönöm.
- Főhadnagy:** (tüzet ad) Tessék!
- Ramos:** Köszönöm.
- Főhadnagy:** Tessék, foglaljon helyet! Nézze, valójában ez csak beszélgetés.

- Ramos:** Igazán?
- Főhadnagy:** Csak magán múlik.
- Ramos:** Mit akar tőlem?
- Főhadnagy:** Látja, máris visszaélt a bizalmammal! Kérdezett! Mondtam, itt csak én kérdezhetek! Nyomja el a cigarettát, ha velem beszél! Mindjárt azt hiszik, hogy otthon vannak, ha rágyújtanak! No, most aztán már komolyan.
- Őrnagy:** Mióta nős?
- Ramos:** Letartóztatásom előtt két hónappal volt az esküvőnk.
- Főhadnagy:** Akkor még turbékoltak.
- Ramos:** (Nem válaszol)
- Őrnagy:** Hol ismerkedtek össze?
- Ramos:** A városi fürdőben. Fájt a lábam, rendszeresen jártam oda.
- Őrnagy:** Sebesült?
- Ramos:** Civilként ért a golyó az utcán.
- Őrnagy:** Feleségével ott találkozott a fürdőben?
- Ramos:** Fontos ez?
- Főhadnagy:** Ne kérdezősködjön már a jó úristenit az anyjának! A kérdésre válaszoljon! Meg vagyok értve?
- Ramos:** Ott.
- Főhadnagy:** Nahát!
- Őrnagy:** Kivel ismerkedett még meg a fürdőben?
- Ramos:** Nem ismerkedni jártam oda.
- Főhadnagy:** Kivel ismerkedett még meg a fürdőben?
- Ramos:** Nem tudom . . . beszélgettem néha . . .
- Őrnagy:** Értem. Beszélgetett. És hogy került hozzánk?
- Ramos:** Késő este mentem haza. Két embert vettem észre a házam előtt. Nézelődtek be az ablakokon. Másnap is ott voltak. Végül becsöngettek, letartóztattak és idehoztak.
- Főhadnagy:** Mégis miért? Az első perctől kezdve erre vagyunk kíváncsiak.
- Ramos:** (kicsúszik a száján) Én is.
- Főhadnagy:** Idefigyeljen, Ramos! Maga, úgy látszik, még mindig nem tudja: kivel áll szemben! Eddig nagyon kíméletesen, úri modorban bántam magával, de ha ilyen pimaszul folytatja, olyan vendéglátásban részesítem, hogy megemlegeti. Meg vagyok értve?
- Ramos:** Igen.

Főhadnagy: Nahát! . . . Mondja meg miért hozták be? És mára végeztünk is!

Ramos: Sajnálom, de nem tudom.

Főhadnagy: Szedje össze a gondolatait!

Ramos: Megmondanám, ha tudnám. Talán, ha segítenének, ha...

Főhadnagy: Nem tudom megérteni az ilyen kérdést. Mindig ideges leszek, ha kérnek tőlem. Mert soha nem értenek! Itt én kérdezek, kérek, és ők válaszolnak. Az, hogy ez fordítva is lehet, arról nincs szó. Nem értem, mi ebben a fölfoghatatlan? Olyan nehezett kérdezek? . . . Mostantól pedig csakis azon fogja törni a fejét, hogy mit is kérdeztem. Hogy maga szerint miért is van itt? Ez a házi feladat. Meg vagyok értve? . . . Örülök, hogy igen, igazán örülök, mert én magam nem szeretem az erőszakot, finom ember vagyok, és idegesít, amikor azt hallom, hogy maguk az anyjukat szidják és még a napot is elátkozzák, amikor a világra jöttek. Maga is eljut idáig! Napok kérdése az egész. (Belép az őrmester, kezében ugyanolyan rabruha: ing, nadrág, kabát, bakancs, amelyet a többiek is viselnek) No! Itt a szmokingja vezérigazgató úr! Amíg ezt hordja, legalább azt hiszi, hogy él! (A főhadnagy és az őrmester távoznak. Ramos felveszi a rabruhát, majd kitölti a négy teát és átviszi a könyvtárba.)

(Belép a főhadnagy, kezében irat és egy bekeretezett Alvarez-kép, amit a falra akaszt. Hátrál, majd őszinte odaadással tiszteleg a képnek. Ramos lép be.)
(zavartan) Magát várom Ramos.

Ramos: Megint?

Főhadnagy: Ezt itt írja alá! Vegye át a munkát!

Ramos: Nem írok alá semmit!

Főhadnagy: Előbb olvassa el!

Ramos: Nem sok értelme lenne!

Főhadnagy: Olvassa el! Ne kezdje előlről!

(Ramos átfutja az írást)

(főhadnagy tollat vesz elő) Írja alá!

Ramos: Nem írom alá!

Főhadnagy: Írja alá és kezdjen el dolgozni!

Ramos: Mondtam, hogy nem.

- Főhadnagy:** Ha nem, megkeserítem az életét!
- Ramos:** Fenyegése egyáltalán nem újdonság, főhadnagy, eddig is ezt tették. Épp az életem nem vették.
- Főhadnagy:** Bármikor végrehajthatjuk az ítéletet.
- Ramos:** Blöff az egész, blöff, főhadnagy. Nem teszik. Már régen megtették volna. De maguk nem tették. Maguknak az életem kell, s az aláírásom! Bár, azt bármikor hamisíthatnák is. Beleférne önkényeskedéseik közé még ez is, igaz, főhadnagy?
- Főhadnagy:** Ramos, magáról ha nem tudnám kicsoda, azt is feltételezném, hogy maga a legrohadtabb fenegyerek, akiről leperregnek az ütések, akár egy gumifalról, akinek összetörhetik a csontjait, akinek kitéphetik a haját! Maga a legfifikásabb CIA-ügynök rafinériáját is megszégyeníti, maga kifürkészi szándékainkat, maga fölénk kerekedik! Rendben, Ramos! Még egyszer kérdezem: aláírja önszántából ezt az átvételi elismervényt?
- Ramos:** Nem, főhadnagy.
- Főhadnagy:** Rendben, Ramos. De ne higgye, hogy fölénye behozhatatlan marad. Ha szükségünk is lenne magára, nehogy azt higgye, hogy csak maga kell nekünk, s hogy maga pótolhatatlan. Azt hiszem érti, amit mondok. Az első menetet megnyerte, Ramos, beismerem. De egy napon négykézláb mászik majd elé, mint egy kutya és könyörög, hogy kezet csókolhasson nekem. Kezes bárányom lesz. Aláír bármit, jegyzőkönyvet, mindent, a kivégzését kérelmező iratot, sőt a saját akaratából húzza fel magát az első szögre. Jegyezze meg, Ramos, amit most hallott! A napot, az órát, a percet és a másodpercet, mert ez az a pillanat, amikor élete legnagyobb baklövését követte el. És most lehet azon gondolkodni, hogy miről beszéltem. Lehet logikázni, kifürkészni, Ramos. Megmondom előre, nem fogja kitalálni, Ramos. Tőlünk fogja megtudni, Ramos, s az lesz az a nap, amikor megsemmisítettük magát. Szó nélkül, csendben, kerülve a feltűnést . . . Nem érti, látom a szeméből, Ramos. De meg fogja érteni! Rövidesen, maga sem fogja elhinni milyen rövidesen.
(Kilép a cellából, bezárja a cellaajtót. Ramos gondterhel-

ten ül az ágyán, hátradőlve a falnak támasztja a fejét. Álomalakként megjelenik előtte felesége, esküvői ruhában.)

Ahumada: Isten engem úgy segítjen, hogy a jelenlevő Jose-t szeretem... szeretetből megyek hozzá...

Isten rendelése szerint...

az Egyház törvénye szerint...

és hogy őt el nem hagyom, holtomiglan-holtáiglan, semmi-féle bajában.

Isten engem úgy segítjen!

(Nyílik a könyvtárajtó, álomalak eltűnik, belép Vega. Kezében iratok, könyvek. Íróasztalához megy, majd megpillantja az Alvarez-képet.)

Vega: Már csak ez kellett a jó közérzetemhez!

(Belép Humberto, Pardo. Könyveiket az íróasztalakra teszik.)

Látjátok?! The King!

Humberto: Felség! (Meghajol)

Pardo: Uram, teljesítse utolsó kívánságom: fordítsa el a fejét, mert nem tudom nézni!

(Nevetés. Ramos magához tér.)

Vega: Ifjú barátunk is föleszmélt, hogy köszöntse ő is excellenciáját.

Ramos: Hű alattvaló vagyok, mint tudják az urak, különösen amióta halálra ítélték.

Vega: Mit mondana egy hindu: reinkarnáció után mivé alakul át a lelke? Belféreggé? Piócává?

Humberto: Políppá.

Pardo: Viperává.

Ramos: Békává.

Vega: (a képhez) Népemnek fia, Krisztus gyermeke, láttad-e mikor fogantál, érezted-e megtestesüléset? S ott leszel-e a pillanatnál, amikor elér a véged? Amikor vagy, azt életnek nevezik, s ha nem: az a halál. **Vannak, akik azt hiszik,** de vannak, akik nem, úgy ám! Ha vagy: az a halál, s ha nem, az az élet! Különbség csak a szónál, vajon mennyi az, mit még te is értesz? (Belép a főhadnagy)

Főhadnagy: Vacsora! Gyerünk, gyerünk!

(Kinyitja a tálalót, az elítéltek behozzák a vacsorát, a főhadnagy bezárja az ajtót és kimegy. Az elítéltek falatoznak.)

Humberto: Megint aszaltgyümölcs.

Második jelenet

(Börtönudvar. Hárman körbe-körbe futnak az udvaron. Vega nincs köztük.)

Őrmester: Szaporán! Szaporán! Teljesen elpuhulnak az íróasztalok mellett! Nő sehol, maguk meg csak döglenek, henyélnék. Lassan úgy elhíznak, hogy a jó édesanyjuk se ismer magukra. Gyerünk! Gyerünk! Mozgás! Ramos, lépjen vissza a körbe! Elég! Körbenjárás!

(Lassú léptekben, unottan járnak körbe. Egy-egy érdeklődő pillantást vetnek a másik udvarban magányosan sétálóra.)

Elég! Séta!

(Az őrmester le-föl járkál, átmegy időnként a szomszéd udvarba is, szemmel tartja az ott sétáló elítélteket is.)

Ramos: (Humberto-nak) Ki lehet az?

Humberto: A sétáló?

Ramos: (közelít a kerítéshez) Ő.

Humberto: Ismerős az arca, de nem tudom . . .

Ramos: Na, na . . . gondolkodj!

Humberto: Ki lehet?

Ramos: Ezt szeretném én is tudni.

Humberto: Valamiért ez olyan fontos?

Ramos: Semmi különös. Egyedül sétál.

Ramos: Szóval nem jössz rá?

Humberto: Valahol láttam . . . csak most . . .

Ramos: Szerencsétlen. Egyedül, társ nélkül.

Humberto: A börtönélet társaságban sem valami kellemes.

Ramos: Kérdezzük meg Albertót. Alberto!

Pardo: Mi történt? Visszajött Vega?

Ramos: Még nem. A sétálót figyeljük. Nem ismered véletlenül?

Pardo: (közelebb lép a kerítéshez) Nem tudom . . . rossz a szemem. (Humberto-nak) Pablo, neked se ismerős?

Humberto: Olyan egyformák vagyunk rabruhában!

Pardo: Gyerekek! (egész közlőről) Megvan! Tudjátok, ki?

Ramos: Mondd már!

Pardo: Luiz y Gomez Octavio Dario.

- Humberto:** A bíboros! Mondtam, hogy ismerős. Vadásztam egyszer a birtokán.
- Ramos:** Ő is itt raboskodik. Hihetetlen!
(Vega közeledik)
- Humberto:** Mit akartak tőled?
- Vega:** Beszámoltatott a mérnöknő, kíváncsi volt, hogy állok a munkával. Sürgős a dolog. (Végignézi a társain) Miért néztek ilyen furcsán? Történt valami?
- Ramos:** Semmi . . . azaz . . .
- Vega:** Nos?
- Humberto:** Nézd, ott, a sétálót!
- Vega:** Látom, mi van vele?
- Humberto:** Luiz y Gomez Octavio Dario.
- Vega:** Most már értem!
- Pardo:** Mit?
- Vega:** Valami kiszivárgott külföldre. Tudják mi folyik itt. Lord Kinley megneszelte Londonban, hogy engem lekapcsoltak, hogy úgy mondjam.
- Pardo:** Miről beszélsz?
- Humberto:** Ki vele!
- Vega:** Néhány oxfordi tudós aláírásával Lord Kinley jegyzéket küldött az angol külügyminisztériumon keresztül a kormánynak, s ideküldi titkárát, Francis Lindberg doktort és a Times egyik riporterét: nézzék meg élek-e, s tegyenek jelentést az oxfordi egyetem díszdoktorának hogylétéről.
- Pardo:** Elképesztő.
- Ramos:** Honnan veszed ezt?
- Vega:** Miután az őrnagy végzett velem, bement a főhadnagyhoz, s erről beszélgettek. Azt hitték, már lejöttem az udvarra. Én meg közben mindent kihallgattam.
- Humberto:** És?
- Vega:** Kénytelenek beengedni az angolokat, mert nem mernek Európa szemébe is beleköpní.

Harmadik jelenet

Ramos, Vega íróasztalaiknál ülnek, dolgoznak. Pardo fekszik az ágyán. Humberto kávéát főz.

- Vega:** Arenzio egyszerűen fantasztikus! Minden könyvet megszerzem. Nézd, ez a Lundi Egyetemi Könyvtárból, Svédországból jött.
- Ramos:** Eddig nekem is mindent megszerzett.
- Humberto:** Kész a kávé. Felkelsz, Alberto?
- Pardo:** (felül) Igen.
- Humberto:** Ettől magadhoz térsz. (Nyújtja a kávé)
- Pardo:** Hol fogjam meg?
- Humberto:** (kezébe adja a csészét) Itt.
- Pardo:** Alig látok, lehúz az ágy.
- Vega:** Ne hagyd el magad. Ha összeroppansz: mi leszünk a vesztesek. A kávé, Jose.
- Ramos:** Köszönöm.
- Vega:** Nézd meg Jose-t, még arra is képes, hogy szembezálljon velük!
- Pardo:** Tisztelem is érte, de én már öreg vagyok. Minek harcoljak és kiért? Nem vár otthon senki. A fiam jómódú ügyvéd New Orleans-ban, nincs szüksége a segítségemre. Te agglegény vagy ugyan, de él a mamád, aki vár haza. Jose-ról nem is beszélek, hiszen ő nős.
- Vega:** Itt van Pablo, őt se várja senki.
- Humberto:** Nem adom fel, csak mert özvegy vagyok és nincs senkim.
- Ramos:** Van egy javaslatom! Figyeljetek rám! Hagyjuk abba ezt a témát! Ne beszéljünk soha többé az otthoniakról, a gondjainkról, s hogy ki miért, hogyan nem tudja elviselni a börtönt. Jó?
- Vega:** Marhaság! Miért ne beszélgethetnénk?
- Ramos:** Mert felkavar mindannyiunkat, mert összeszorítja a szívünket, mert kikészíti az idegeinket! Érted?!
- Vega:** Jó, jó, azért nem kell nekemtámadni! Nem akartam semmi rosszat. Ha úgy gondolod, hát ne beszéljünk a családról.
- Ramos:** Legyen a múlt mindenki magánügye s ne vájkáljunk egymás sorsában.
(Belép a főhadnagy)
- Főhadnagy:** Mi az Pardo, maga még mindig kókadozik? Nem szanatórium ez, ahová arisztokraták járnak. Keljen föl! Nem hallotta? Keljen fel!
- Ramos:** Hagyja békén, főhadnagy! Nem látja, hogy nincs jól? Maga beszélt az elején kímélő börtönkörülményekről, nem igaz?

- Főhadnagy:** Nézzünk oda! Ramos, a kis hős! Fogja meg a felmosórongyot és mossa fel a követ! Orvosi vizit lesz, mindjárt visszajövök.
(Kimegy. Ramos takarít.)
- Vega:** Orvosi vizsgálat, mi a fene!?! Ezt nem gondoltam volna.
- Ramos:** Bejédtek.
- Vega:** Hogy érted?
- Ramos:** Te beszéltél az angolokról. Kiszivárogtak a dolgok, szóval . . .
- Pardo:** Mondd csak ki! Ha bent halnék meg, bajba kerülnék.
- Ramos:** Erre azért nem gondolok.
- Humberto:** Alberto, az isten szerelmére!
- Pardo:** Azért nem kell fölemelni a hangotokat!
(Belép a főhadnagy és az orvosnő, Dr. Maria Echeverria Ruiz, rabruhában, orvosi köpenyben. Kezében orvosi táská, nyakán fonendoszkóp.)
- Főhadnagy:** Na, tudóskáim! Bemutatom maguknak a doktornőt. Dr. Maria Echeverria Ruiz, ő a börtönorvos. Mellesleg elítélt, mint maguk. Úgy is mondhatom: hazaáruló, akár csak maguk. De ezt hagyjuk. Elvégzi a vizsgálatokat. Maguk válaszolnak a kérdéseire és elmondják, ha van, egészségükkel kapcsolatos panaszukat. Megértve? . . . Örülök, igazán örülök. Ramos, maga is érti? . . . Akkor tegye le a felmosórongyot és húzzon át a könyvtárba! (Vega-nak, Humberto-nak) Maguk is! (A doktornőnek) Doktornő, kezdje el a vizsgálatot!
- Doktornő:** Kérem, akkor legyen szíves ön is távozzon!
- Főhadnagy:** Maga nem utasíthat engem!
- Doktornő:** Itt most orvos vagyok és nem elítélt. Távozzon, kérem!
- Főhadnagy:** Tudnom kell, hogy milyen az állapotuk.
- Doktornő:** Tájékoztatni fogom, főhadnagy, de most menjen ki, kérem!
- Főhadnagy:** Rendben. De nehogy azt higgye, hogy mi hatalmat adtunk magának!
- Doktornő:** Hagyjon magamra, kérem! (A főhadnagy kimegy.) Megvizsgálom, professzor úr.
- Pardo:** Érdemes!
- Doktornő:** Gombolja ki kérem a kabátját! (Hallgatja a szívet, mell-

kast) Sóhajtsen! Jó. Mélyebbet! (Méri a vérnyomást)
Mi a panasza?

Pardo: Fáradt vagyok és mégsem tudok aludni. Ösztönösen is arra gondolok, hogy mire gondolok. Arra gondolok, hogy nem szabad semmire gondolnom. Akkor alszik el az ember, ha már nem gondol semmire? Megtehetjük azt, hogy nem gondolunk semmire?

Doktornő: Kérem, vegye le a szemüvegét!

Pardo: Most csak fehérség látszik, egyhangú, foltnélküli. Ez a megnyugvás, a korlát nélküliség, a teljes szabadság. Mozoghatok, lebeghetek: a fehérség teljesen megszüntet mindent. De ott csillogni kezd valami a távolban, sűrű, fehér folyadék ömlik ki egy csőszerű lényből. Most rózsaszínű és kékes színek villóznak a mozgó sűrűségben, majd elsötétül a tér, nyomasztó érzést, szorongást hozva magával. Megürült a látszat és csak a semmi maradt utána.

Doktornő: Adok egy injekciót.

Pardo: Tudnám nélkülözni.

Doktornő: Elhiszem. Ez csak egy erősítő. (Beadja az injekciót)
Pihennie kell!

Pardo: Komolyan mondja? Itt?!

Doktornő: Igen. Legalább is a lehetőségekhez képest. De javasolhatom, hogy vigyék át a kórházba.

Pardo: Ne tegye, kérem! Inkább itt maradok a munkatársaimmal!

Doktornő: Jó, majd meglátom. Most pihenjen! (Benyit a könyvtárba)
Ki a következő?

Ramos: Én is lehetek. (Belép)

Doktornő: Neve?

Ramos: Dr. Jose Mendez Ramos.

Doktornő: Foglaljon helyet. Gondterheltnek látszik.

Ramos: Van rá okom.

Doktornő: Elmondaná nekem?

Ramos: Hosszú ideje azon gondolkodom: mi a bűnöm, miért vagyok itt?

Doktornő: Jutott valamire?

Ramos: Keresve a múltamban egyetlen bűn jutott az eszembe.

Doktornő: Mi? (Vizsgálni kezdi)

Ramos: Egyedül voltam nagyapám házában. Hatalmas kúria, ahol

rengeteg a látnivaló. Főleg kutatni lehetett a hosszú padláson. A nagypapa kilovagolt, nyugodtan megnézhettem a kiscfcskéket az istállóban. Be is mentem, integettem a tátogó szájú, éhes fiókáknak. De ez nem elégítette ki kíváncsiságomat, egy bottal piszkálni kezdtem a fészket, míg az le nem esett. Keservesen csiripeltek a madárkák, de szerencsére életben maradtak. Mi lesz, ha meglátja őket a nagypapa? – villant át az agyamon, de a nagykapu zörgése elfeledtette gondolataimat. Megjöttek a lovak, nagypapa bevezette őket az istállóba. A lovak patája már az istálló ajtaja előtt dobogott... Nagypám lehajolt, kezébe vette a szétroncsolt tetemeiket. Ujjai véresek lettek, Rámnézett és megvetően mondta: Fiam, ezért a bűnért felelned kell! Emlékezz a szavaimra!

Doktornő: Milyen igaz... az elkövetett bűnökért felelni kell. Ami az állapotát illeti: ön teljesen egészséges s úgy látom, teljesen ártatlan is. Beküldené nekem a következőt?

Pardo: Jose! Segíts nekem! Nem akarok itt zavarni, inkább a könyvtárban üldögélek.

Ramos: Jó! Allj fel, lassan, így!
(Kimennek, belép Vega)

Vega: Dr. Miguel Corripio Vega vagyok.

Doktornő: Foglaljon helyet. Van valami panaszja?

Vega: Szörnyűek az álmaim és rosszul alszom.

Doktornő: Legutóbb mit álmódott? (Vizsgálni kezdi)

Vega: Mit is? Igen, tudom. Elképesztő. Héber többnyelvű szótár voltam egy könyvtár fölőspéldány raktárában.

Doktornő: Ne mondja!

Vega: Nem néz hülyének, ugye?

Doktornő: Ellenkezőleg. Foglalkozom lélektannal is, érdekel az álomfejtés. Kérem, folytassa!

Vega: Egy nagy méretű, testes könyv voltam. Oxfordban jártam, egy professzor vendége voltam. Átutazóban Londonban, a British Museum könyvtárának nemzetközi csereosztályán szálltam meg, sok külföldi kollégával találkoztam. Micsoda környezet! Légkondicionált raktárak, utazás mozgóliften. Másnap aztán előkelő társaságban utaztam Oxfordba. A város egyetemén, a Bodleian Library olvasótermében

várt rám a professzor. Azonnal a lakására vitt, s azután egy hónapig kellemes, figyelmes társaságát élveztem. Amikor visszaérkeztem a hűvös könyvtárba, a selejtek közé kerültem a polcra. Mellettem búslakodott a poros állványon egy filozófiai tankönyv. Egy diáklány korábban a strandra vitte, a tűző napon olvasgatta, ha éppen nem feküdt rajta vizesen. Máskor meg rátaposott, homokot szórt rá. Még azt sem érte meg, hogy legalább egy hétre kikerüljön az olvasótermi kézikönyvtárba. Sokáig panaszkodott. Közben a polc már üres lett, mi következünk. Mentünk a zúzdába . . . Nos, ennyi. Teljesen reménytelen vagyok?

Doktornő: Érte valami izgalom az elmúlt napokban?

Vega: Igen.

Doktornő: Külfölddel kapcsolatosra gondolok. Az ember ugyanis általában olyan vágyáról álmodik, amit aznap nem elégített ki, hanem magában elfojtott.

Vega: A telefonhír! Megvan! Dr. Lindberg! Hát persze!

Doktornő: Miről beszél?

Vega: Hamarosan megtudja. Milyen érdekes, amit mondott! (Indul kifelé)

Doktornő: Várjon! Ezt tegye el!

Vega: Mi ez?

Doktornő: Nyugtató.

Vega: Köszönöm.

Doktornő: Küldje be kérem a következőt!

Vega: Már csak a tábornok várakozik.

Doktornő: Akkor őt küldje, köszönöm.
(Vega kimegy, belép Humberto)

Humberto: Kezét csókolom. (Kezet csókol)

Doktornő: Dr. Maria Echeverrie Ruiz.

Humberto: Humberto.

Doktornő: A nevéből ítélve honfitársak vagyunk.

Humberto: Csak nem?

Doktornő: A tábornok úr portugál, nem?

Humberto: Igen, de csak a név árulkodik a múlttól. És ön?

Doktornő: Lisszabonban születtem, az egyetemem is ott végeztem, Dél-Amerikába a férjem hozott. De hogy minek?

- Humberto:** Visszavágyódik?
- Doktornő:** A férjem már nem él, s én, mert portugál vagyok, kém lettem. Szerintük.
- Humberto:** Sajnálom.
- Doktornő:** Ugyan mit?! . . . Bocsánat, csak fecsegek itt, tábornok úr, ahelyett, hogy önt megvizsgálánám.
- Humberto:** Szívesen hallgatom.
- Doktornő:** Tábornok úr nem szokott álmodni?
- Humberto:** Szoktam. Lehet más öröme itt az embernek, mint az álom.
- Doktornő:** És vajon miről?
- Humberto:** Arról, hogy gyógyítok, hogy meggyógyítom Alberto-t.
- Doktornő:** Hamarosan megvakul.
- Humberto:** Jól következtettem. Nem tud rajta segíteni?
- Doktornő:** Már késő. Ha csak . . .
- Humberto:** Nos?
- Doktornő:** Ha csak nem álmodott valamit.
- Humberto:** Kisfiú voltam, finom pelyhekben hullt a hó, a pajkos hópihék kavargva-táncolva szálldogáltak a levegőben. Fehér bundába bújt a táj, a téli szücs meleg prémmel vonta be a háztetőket, a villanydrótokat és az utakat. Álomba merültek a kertek és fák. Én a kaput lestem, hogy jön-e már a papám. Nagyon későn ért haza, éppen csak benézett a szobába, elzárta a puskát és már sietett is Carlo bácsihoz, hogy megnyúzzák a zsákmányt. Mi tudtuk ám Rodrigues barátommal, hogy Carlo bácsi igazából varázsló. Jártunk is nála. Előbb megálltunk kicsi nádtetős háza előtt, a hatalmas, díszes kert végében. Az ablakból belesve láttuk a kitömött állatokat: baglyot, rókát, siklót. Rodrigues-zel sikerült lejutnunk föld alatti palotájába. Napokig jártuk a termeket, amíg végre rátaláltunk a varázsló szobájára. A varázsló egy nagy asztalnál állt, amelyen mindenféle üvegedény és csodaszerszám hevert. Rendeltesüköt sejteni se lehetett. A varázsló megnyomott egy gombot az asztalon és a nagy terem mennyezete szétnyílt. Az égbolt teljes pompájával tárult elénk. Ezután egy szerkezet segítségével kéznyújtásnyi közelségbe hozta a csillagokat, s azok ott ragyogtak, csillogtak a szemünk előtt.

Végül leemelt egyet a vakító fényű csillagok közül és az asztalra fektetve vizsgálgatni kezdte. Hihetetlen, hogy mi mindent tudott. El is mondtam neki: szeretném, ha Amália néni meggyógyulna. Szeretném, ha látna és újra tanítana az iskolában. A ház előtt vár rád egy szán, szólt a varázsló, befogva elé Táltos, mostantól hűséges paripád. Menj, ülj fel a szánra és indulj! Táltos tudja az utat. Előbb tavasz országába érsz, majd eljutsz az örök nyár birodalmába. Ott addig menj, amíg be nem érik és le nem vágják a búzát. Azután még tovább kell menned, dinnyeföldeken és szőlőskerteken kell áthaladnod, majd egy sötét erdőbe érsz. Ott leled meg azt, amit keresel. Elindultunk.

Doktornő: Milyen izgalmas, tábornok úr.

Humberto: Táltos sebesen, egyre sebesebben repítette a szánt. A fák és a házak, mint apró fehér pontok tűntek el mögöttünk. Falvak, városok távolodtak el. Folyók és tavak jegén suhantunk keresztül. Didergő fákat és bokrokat hagytunk magunk után, amikor fergeteges szélvihar kerekedett. Fújta a szél a havat, jéghegyeket görgetett a szán elé. Táltos minden erejét összeszedte, de a szán csak lassult, már alig mozdult. Ijedten tekintetem körül. Mire aztán föleszméltem, Tavasz országának kellős közepén találtam magam s nemsokára egy erdőbe értem, ott элем szokell egy szarvas. Elindultunk együtt. Mentünk éjjel, nappal, este és reggel. Utunk végeláthatatlan szőlőskerteken és dinnyeföldeken haladt keresztül. A nap forróra sütötte a földet, a szarvas már alig vonszolta magát, amikor felkiáltottam. Forrás! A gyógyulás kulcsa előltem hevert a földön. Magamhoz vettem egy fenyőágot, mely a vízcseppektől újraéledt. Ezután gyakrabban jártam Amália nénihez. Elvégeztem napi munkámat, ami leginkább bevásárlásból, a tüzelő bekészítéséből, felolvasásból állt. Természetesen szerét ejtettem a gyógykezelésnek is. Amália néni leült a diványra, becsukta a szemét és hagyta, hogy többször is megérintsem a fenyőággal. Telt-múlt az idő, melegebb napok jöttek, elolvadt a hó. Megérkeztek a fecskék és beköltöztek régi helyükre, az eresz alá. Majd jött a nyár. Az utcasarkokon óriási görögdinnyéket kínáltak az árusok,

a szőlőskerteket is lehetett már dézsmálgatni, amikor egy napon a tanító nénihez siettem. Észrevétlenül jutottam a házba, megbújtam a kapu közelében, a barackfa mögött. Amália néni a kerti fonott székben ült és olvasott.

Doktornő: (Humberto vállára teszi a kezét) Gyönyörű! Egészen megfedkeztem magamról. (Leveszi a kezét) Bocsánat . . . Kérem, tegye szabaddá a mellkasát! (Hallgatja a szívet, a mellkast) Rendben. Tábornok úr, az egészsége rendben van.

Humberto: Köszönöm a vizitet.

Doktornő: Örömmel tettem.

Humberto: Látom még?

Doktornő: A professzort minden nap megnézem.

Humberto: Várni fogom, Maria.
(Kezet csókol)

Negyedik jelenet

(Karácsony este a cellában. Színes papírból készült díszek, szalagok mindenütt. Az étkezőasztalon gyertyák égnek; karácsonyfa, de az is papírból készült, mint a díszek. Feltűnő helyen, a falon egy rádiókészülék, rajta mindenféle papírdíszek. Az asztalon ünnepi teríték: tea, fémtányérokon csokoládé. Középen sakktabla, rajta szép formájú figurák. A doktornő és Humberto még díszítik a cellát. Pardo alszik az ágyában.)

Humberto: Köszönöm, hogy elfogadta a meghívásomat és velünk tölti az estét.

Doktornő: A főhadnagynak köszönje, ne nekem. Én örömmel jöttem, jönnek mindig, amikor csak tehetném . . . Aggasztó az állapota.

Humberto: (közelebb lép Pardo-hoz) Nem csodálkozom rajta. Az ő korában a börtön: gyilkosság!

Doktornő: Reménykedjünk, hogy egyszer vége lesz.

Humberto: A bányából is kikerültünk.

Doktornő: Mielőtt itt munkába álltak, elvitték magukat egy kis megfigyelésre a föld alá. Egy kis próbatételre, hogyan viselkednek, mint munkavezetők, hogyan tudnak bánni a kezük

alá tartozó rabokkal. Félelmetes körütekintés, előrelátás, ha végiggondoljuk.

Humberto: Az, s ha maga is átélte volna, most nem csodálkozna Alberto legyengült szervezetén. Még szerencse, hogy így bírta! Tudja, hányan örültek meg? . . . Egyik cellatársam az ételt csajkájából az ingébe öntötte, s onnan falta, mintha soha nem evett volna. Azt hitte, eleszik előle.

Doktornő: Szerencsétlen.

Humberto: Alberto hihetetlen fizikumú ember! Amin ő már keresztülment. Hetven évesen bányamunkára osztották be!

Doktornő: Aggaszt az állapota. Már alig lát. Meg fog vakulni.

Humberto: Kórházról hallani sem akar. Mit tehetünk? Hetven évet nem lehet visszavonni! Hívjuk be a fiukat! (A doktornő kimegy. Humberto leoltja a lámpákat. Csak néhány lampion ég. Föltesz egy lemezt. Belépnek a többiek. Arcukon meghatottság, megilletődöttség. Szótlanul állnak az ajtó előtt s a fenyőfát nézik. Ramos Vega segítségével kiemeli az ágyból Pardo-t, az asztalhoz segíti. Az idős tudóst az asztalfőre ültetik, pokróccal takarják be. (Zene szó!)

Pardo: Zene! . . . Bach! . . . Édes fiaim! . . . Szép ez a karácsonyfa . . . Az asztalon alma . . . csokoládé . . .

Ramos: A doktornő csempészte be a gyógyszerszállítmánnal. Téged köszönt vele.

Pardo: Köszönöm.

Vega: Nézd, én sakkot készítettem. (Az egyik figurát Pardo kezébe adja)

Pardo: (egészen közel teszi a figurát a szeméhez) Sakk. Papírból kivágva, összeragasztva . . . A talpa egy gomb. Fiaim, most már sakkozhatunk is . . .

Humberto: (a rádióra mutat) Jose és én rádiót készítettünk. Persze csak papírból . . . de legalább kívülről olyan, mint egy igazi . . .

Pardo: Kapcsold be, Jose!

(Ramos a rádióhoz megy, úgy tesz, mintha valóban bekapcsolná.)

Ramos: Kedves Hallgatóink! A Független Amerika karácsony esti hangversenyét közvetítjük egyenes adásból a Hangversenypalota nagyterméből.

- Doktornő:** Ez pedig az én meglepetésem. Egy könyv professzor úr. Európai kiadás.
- Pardo:** Könyv! Irodalom! Szépirodalom! (Nézi a szerzőt) Radnóti Miklós.
- Doktornő:** Magyar költő.
- Pardo:** (a kötetet egész közel téve a szeméhez, lapozni kezd benne) Nem tudhatom . . . (olvas) Nem tudhatom, hogy másnak e tájék mit jelent, / nekem szülőhazám itt e lángoktól ölelt / kis ország, messzeringó gyermekkorom világa. /
- Doktornő:** (folytatja) Belőle nőttem én, mint fatörzsből gyöngé ága / s remélem, testem is majd e földbe süpped el. / Itthon vagyok, s ha néha lábamhoz térdepel / egy-egy bokor, nevét is, virágát is tudom, / tudom, hogy merre mennek, kik mennek az úton, / s tudom, hogy mit jelenthet egy nyári alkonyon / a házfalokról csorgó, vöröslő fájdalom. / Ki gépen száll fölébe, annak térkép e táj, / s nem tudja, hol lakott itt Vörösmarty Mihály; / annak mit rejt e térkép? gyárat, s vad laktanyát, / de nekem szöcskét, ökröt, tornyot, szelid tanyát; / az gyárat lát a látcsőn és szántóföldeket, / míg én a dolgozót is, ki dolgaért remeg, / erdőt, füttyös gyümölcsöst, szöllőt és sírokat / a sírok közt anyókat, ki halkán síroga, / s mi főnről pusztítandó vasút, vagy gyárüzem, / az bakterház s a bakter előtte áll s üzen, / piros zászló kezében, körötte sok gyerek, / s a gyárak udvarában komondor hempereg. / és ott a park, a régi szerelmek lábnyoma, / a csókok ize számban hol méz, hol áfonya, / s az iskolába menvén, a járda peremén, / hogy ne feleljek aznap, egy köre léptem én, / im itt e kő, de főnről e kő se látható, / nincs műszer, mellyel mindez jól megmutatható. /
- Hisz bűnösök vagyunk mi, akár a többi nép, / s tudjuk miben vétkeztünk, mikor, hol és miképp, / de élnek dolgozók itt, költők is büntelen, / és csecsszopók, akikben megnő az értelem, / világít bennük, őrzik, sötét pincékbe bújva, / míg jelt nem ír hazánkra újból a béke ujja, / s fojtott szavunkra friss szóval ők felelnek /
- Nagy szárnyadat borítsd ránk virrasztó éji felleg.

(Szól a zene, az elítéltek a karácsonyi asztalnál ülnek. Belép a főhadnagy, a lemezjátszóhoz megy, leemeli a lemezt, az ablakhoz lép, kinyitja és kidobja a hanglemezt.)

Főhadnagy: Elég volt a kornyikálásból!

Ramos: Népzene nincs, főhadnagy!

Főhadnagy: Ramos! Eljött a nap, hogy beváltsam az ígéretem!

Ramos: Kivégeznek, főhadnagy?

Főhadnagy: Jöjjön velem!

Ramos: Megyek.

Főhadnagy: Maradjon! (A többiekhez) Maguk menjenek át a könyvtárba!

Ramos: Értettem. (Feláll, társai döbbsen követik tekintetükkel, majd valamennyien Pardo-ra néznek, mintha tőle várnának valamit. Végül Pardo-t segítve kimennek.)

Főhadnagy: A megbízása, Ramos! (nyújt egy iratot)

Ramos: Nem írom alá.

Főhadnagy: Nem kértem rá, Ramos. Ha emlékszik, azt mondtam, maga fog könyörögni, hogy aláírhasssa.

Ramos: Kezdjük előlről?

Főhadnagy: Nem, Ramos, folytatjuk. Ez a második menet. Tudom előre az eredményt. Knock out!

Ramos: Ki akar készíteni?

Főhadnagy: Nem úgy, ahogy maga képzei. (Egy terítéket vesz elő, az asztalra teszi) Ez az! No, lássuk csak! (A borítékból fényképeket vesz elő) Üljön le, Ramos! Nézze ezeket a fényképeket!

Ramos: (kezébe veszi a képeket) Mit akar ezzel, főhadnagy?

Főhadnagy: Nem érez semmit?

Ramos: Nem.

Főhadnagy: Látta már ezt a gyermeket?

Ramos: Nem. Soha nem láttam.

Főhadnagy: Jó. Akkor most én kimegyek és maga itt marad! (Ramos az asztalra hajtja a fejét. Miután kiment a főhadnagy, egy rabruhás nő lép be. Közelít az asztalhoz. Ramos felesége, Claudia Munoz Ahumada. Nem ismeri fel a férjét. Az asz-

talhoz lép, körülnéz, kezébe veszi a fényképeket. Sírva fakad.)

Ahumada: Julia, kislányom!

Ramos: (fölkapja a fejét, felismeri a feleségét) Claudia!

Ahumada: Jose!

(Megölelik egymást)

Ramos: Neked ismerős a kép?

Ahumada: Ő a mi . . . gyermekünk . . . (sír) . . . amikor elvittek az ötödik hétben voltam . . .

Ramos: Hol van most a kislány?

Ahumada: Nem tudom. Valahol intézetben.

Ramos: (elcsukló hangon) Hol? Mit mondasz, hol?

Ahumada: Fél éve, körülbelül fél éve, amikor éppen elmúlt egy éves, jöttek értem. A villánkba egy tiszt költözött, a gyereket elvették tőlem, engem az ültetvényekre vittek, mezőgazdasági munkára.

Ramos: De hát a kicsi! Miért?

Ahumada: Azt mondták: hazaárulók gyermekei is hazaárulók lesznek.

Ramos: Értem, már értem.

Ahumada: Annnyit izgultam. Élsz-e, hol lehetsz? A tejem is elapadt.

Ramos: Édesem!

Ahumada: Jól vagy?

Ramos: Igen.

Ahumada: Kínoztak, ütöttek?

Ramos: Nem, nem bántottak, drágám!

(Belép a főhadnagy)

Főhadnagy: Nocsak, a szerelmesek!

(Ramos elengedi a feleségét)

Házaseletről nem volt szó, csak egy kis szentesti találkáról.

(Megfogja Ahumada-t és kivezeti. Kifelé utasítást ad)

Elvihetik! (Ahumada még visszanez, szótlanul búcsúzik)

Ennyit mára, Ramos! A túl sok élmény megfekszi a gyomrát! (Összeszedi a képeket) Prima fényképek, mi?

Jól sikerültek, igaz? Ramos kezei remegnek az idegességtől) Ezeket elviszem, nehogy itt élvezkedni kezdjen, Apuka!

Ramos: Mi a szándéka, főhadnagy?

Főhadnagy: Megyek haza, Ramos. Elvégre karácsony este van!

Ramos: (kiabál) Velem mi a szándéka?!!

Főhadnagy: Maga velem jön. Bezárom egy különcellába. A társai ügyis ünnepelnek, maga csak csinálná a feszültséget: elmondaná, hogy találkozott a feleségével, s ennek említésére elszabadulnának a kedélyek, fölkorbácsolódnának a vágyak, ki tudja mire vetemednének? Maga a különcellában marad, sötétben, Ramos. Maga egy patkány ügyis, egy undorító állar, hazaáruló százlábú! A cellában talál vizet, ha inni akar. Enni nem kap. Ha éhes, fogjon magának svábbogarat! Legalább nem alszik el, s annál többet törí a fejét, hogy mi is az én szándékom.

Ramos: Ha aláírom a megbízást: megváltom a feleségemet és a gyermekemet?

Főhadnagy: Micsoda logika! Lényegmeglátó képesség! Gratulálok!

Ramos: Szabadlábba helyezik a feleségemet, hogy nevelhesse gyermekünket?

Főhadnagy: Vékonydongájú úrinő, nem sok hasznot hajt a mezőgazdaságban.

Ramos: Engedjék szabadon, adják vissza a gyermekét, hogy nevelhesse! Akkor aláírom a munkaszerződést.

Főhadnagy: A megbízása az irodámban van, Ramos, és karácsony van . . . az udvaron áll az akasztófa . . .

Ramos: Fel is díszítették? . . . Mondja meg a főnökeinek, aláírom a papírjaikat, tervezem a gyáraikat, útjaikat, repülőtereiket . . .

Főhadnagy: Nocsak, nocsak, megváltoztunk?

Ramos: Egy feltétellel!

Főhadnagy: Nincs abban a helyzetben, hogy feltételeket szabjon!

Ramos: Maga pedig, hogy ítélkezzen.

Főhadnagy: (idegesen) Ramos, elbánok magával!

Ramos: Elégedjen meg a postás szerepével!

Főhadnagy: Nincsenek feltételek!

Ramos: Bemutatja nekem a feleségem szabaduló levelét, kislányom nevelőintézetből történő elbocsátásának okiratát és a feleségem személyi igazolványát. Abból kiderül számomra: van-e bejelentett lakásuk, laknak-e valahol, van-e bejelentett munkahelye és keresete. Ha ezeket látom, aláírom a megbízást.

Főhadnagy: Ha nem teljesítjük?

- Ramos:** Nem írok alá semmit.
Főhadnagy: Mi közben összeroppantjuk a feleségét.
Ramos: Maguknak én kellek, nem ő.
Főhadnagy: Tegyük fel: kiszabadul vagy mondjuk nem. Hamis papírokat szerzünk és azt mutatjuk meg magának.
Ramos: Igazi papírokat fognak mutatni, főhadnagy! Igazi papírokat, s cserébe én igazi terveket fogok készíteni.
Főhadnagy: Jól van, jól van! Értem, Ramos.
Ramos: Mondja meg nekik, nincs más alternatíva.
Főhadnagy: Gondolja?
Ramos: Tudom.
Főhadnagy: Meglátjuk, Ramos, meglátjuk.
 (Elvezeti Ramost)

Második jelenet

(A közös cella. Ramos kivételével valamennyi elítélt a színen.)

- Humberto:** Sakk!
Doktornő: Már megint?
Vega: Lesz belőle matt is.
Doktornő: Miért szól bele?
Vega: Örüljön, hogy játszhat! Ha lenne még egy tábla, nem bámulnám!
Humberto: Elég!
Vega: Bocsánat... nem találom a helyem! Legalább Jose itt lenne.
Pardo: De nincs itt!
Vega: Mit csinálhattak vele?
Humberto: Nem sakkpartira invitálták, azt hiszem.
Vega: Második napja van távol.
Humberto: Visszajön! Meglátjátok! Matt!
Doktornő: Már megint?
 (Nevetés, nem hallják, hogy nyílik az ajtó. Ramos lép be.)
Humberto: Jose! Az istenért, mi történt veled?
Ramos: Karácsonyi ajándékot kaptam a főhadnagytól.
Vega: Kényszerítettek, hogy dolgozzál?

- Ramos:** (a mosdóhoz megy) Tulajdonképpen úgy is fogalmazhatunk.
- Pardo:** Másképp hogyan?
- Ramos:** Olyan helyzetbe hoztak, hogy alá fogom írni a szerződést.
- Pardo:** Mít csináltak?
- Ramos:** Megvannak a módszereik.
(Ágyához megy)
- Pardo:** (feláll, Ramos ágyához csoszog) Mit tettek veled?
- Ramos:** Claudia teherben volt, amikor elvitt a különítmény. Közben megszülte a gyermeket. Kislányunk van. Julia.
- Pardo:** Apa lettél, édes fiam!
- Ramos:** Claudiát is bezárták. Mezőgazdasági munkára vitték. Túrja a földet.
- Humberto:** A keservét!
- Ramos:** Claudiát meggyötörték, velem szembesítették. Kihurcoltak az udvarra, felolvasták az ítéletet, nyakamra tették a kötelet és kilökték alólam a sámlit. Szemembe röhögtek, aztán elvágták a kötelet.
- Vega:** Istenem!
- Ramos:** Világos, hogy mit tervelték ki.
- Doktornő:** Gondolták, megijeszítik, s látván felesége helyzetét, azonnal aláírja a förtelmeiket.
- Ramos:** Pontosan.
- Pardo:** Meg is tetted?
- Ramos:** Feltételeket szabtam.
- Pardo:** Megtehetted?
- Ramos:** A főhadnaggal tárgyaltam. Nem ő dönt.
- Doktornő:** Persze, hogy nem.
- Ramos:** Ha Claudiát szabadlábba helyezik, visszakapja a kislányt, lesz lakása és munkája: aláírom a papírjukat. Ezt kértem.
- Pardo:** Ha lesz lakása? Nem értem. Mi jelentsen ez? Gyönyörű villád van, fiam!
- Ramos:** Volt, Alberto bácsi. Egyikük kinézte magának. Elvették.
- Humberto:** Szép kilátások . . . talán nálam is . . .
- Doktornő:** Jól nézünk ki!
- Vega:** (pánikban) Itt rohadunk bent, újságot nem olvastunk, a világ eseményeit nem ismerjük, s ki tudja: hol a családkunk! Lakásunkban idegenek!?

- Doktornő:** Ki tudja élnek-e még odakint szeretteink?
- Humberto:** Annak jó, aki időben megneszelte mi lesz itt és már árkon-bokron túl van.
- Vega:** Valahol Svájcban. Ül nyugodtan a pénzén.
- Ramos:** (kiabál) Hagyjátok abba! Ne képzelegetek! Aláírtatok a vallomásotokat!
- Vega:** Hamis vádak!
- Ramos:** Aláírtatok és ezzel eleget tettetek az akaratuknak! Elvégzitek itt a rátok bízott feladatot és családokat békén hagyják, ebben reménykedhettek! Én sokáig nem voltam hajlandó az aláírásra, valamit ki kellett találniuk, nem verhetek félholtra. Szükségük van a munkámra.
- Pardo:** Rabszolgamunkára.
- Vega:** Igaza van Jose-nak. Arra van szükségük, hogy hozzáférközzenek a tudásunkhoz. Miért vennének elégtételt még családtagjainkon is? Soha véget nem érő szekatúra lenne.
- Ramos:** Arról nem beszélve, hogy aki aláírta a beismerő vallomását, az már valóban itt van a börtönben, s nemzetközi szaktekintélyek előtt el kell tudni számolniuk.
- Ramos:** Gondolod Oxfordból csak téged kerestek, Miguel? Biztos, hogy nem. A Különítmény nem vállalhatja, hogy a családot is likvidálja.
- Humberto:** Talán igazad van.
- Ramos:** Kiderül, hogy tévedek-e.

Harmadik jelenet

(A közös cellában. Az elítéltek íróasztalaiknál dolgoznak.)

- Pardo:** Sikerült korigálni a B-12-es terepvázlatot?
- Ramos:** Nem volt nehéz. Megtaláltam a dokumentációban a paramétereket. Az adatokat rávezettem a terepvázlatra és rögzítettem a meglevő állapotot.
- Pardo:** Csak a síneket szedték fel?
- Ramos:** A rekonstrukciós tervbe a meglevő vasúti töltér megerősítését, felújítását vettem be.
- Pardo:** Remek, fiam, remek. Olyan munkát kapnak, amiben még rosszindulattal sem találhatnak hibát.

- Humberto:** Alberto!
- Pardo:** Parancsolj!
- Humberto:** Tudod, végül is hogy működtetem a szerelőcsarnokot?
- Pardo:** Nem.
- Humberto:** Guruló darukkal.
- Pardo:** Kiváló ötlet. És meg is valósítható.
- Ramos:** Kész vagy mindennel?
- Vega:** Miért ne lennék?
- Ramos:** Mert úgy elmerülsz a rajzaidban.
- Vega:** Dicsérem a tervemet.
- Humberto:** Igazad van, ha más nem, legalább mi magunk dicsérjük a munkánkat.
- Vega:** Öndicséretem csak egy részletre vonatkozik. A kórbonctant az alagsorba helyeztem, s a kadáverszállítást, amit éjszaka végeznek, a főkapun át biztosítottam. Aztán törni kezdtem a fejem: mi történik ha éppen nappal visznek ki valakit s egy beteg arra járva megpillantja a koporsót. Ezért az egész kórbonctant a hátsó traktusba helyeztem, külön kapubejárattal.
- Pardo:** Helyesen tetted.
- Ramos:** Szerintem is.
(Belép az őrnagy)
- Őrnagy:** Jó munkát mindenkinek!
- Vega:** Éppen végeztünk.
- Humberto:** Az utolsó simítások is megvannak.
(Az őrnagy magához veszi Vega és Humberto terveit)
- Őrnagy:** Gyönyörű munka, úgy látom. Köszönöm. Továbbítom is a lebonyolítási osztálynak. (Ramos-hoz fordul) Maguk? Végeztünk. Volt egy kis gondunk.
- Ramos:** Éspedig?
- Ramos:** A B-12-es terepvázlat nem volt pontos.
- Őrnagy:** Hogyhogy?
- Pardo:** Egy szakaszon nem jelezték a vasúti töltést.
- Ramos:** Megmutatom. Itt. Látja?
- Őrnagy:** Nem értem.
- Ramos:** Itt megrongálták a síneket, de a töltés megmaradt, csak meg kell erősíteni!
- Őrnagy:** Honnan szedi mindezeket?

- Rámos:** Számtalanszor jártam Santiago déli lejtőin.
- Órnagy:** Miből gondolja, hogy a tereprajz azt a területet rögzíti?
- Ramos:** Hölgyem, ha nem tudnám, hozzá se fogtam volna.
(Humberto, Vega nevetnek)
- Órnagy:** Ramos maga valóban érti a szakmáját. (Átvesszi a rajzokat) Köszönöm szépen. És most kérem, vegyék át új feladataikat. Dr. Miguel Obando Vega! Egy cukorgyár építésének terve és műleírása. Dr. Pablo Cirripio Humberto... ugyanennek a gyárnak a gépészeti terve és műleírása. Dr. Jose Mendez Ramos!... a mellékelt tereprajzok szerint a leírt katonai bázis terveinek elkészítése Dr. Alberto Gaudencio Pardo segítségével.
- Ramos:** És a feltételeim, órnagy?
- Órnagy:** Nem tartozik magára, de megsúghatom: lettek esélyei. Nos, lássanak munkához! Vizontlátásra!

Negyedik jelenet

(Cella, éjjel. Mindenki alszik. Kívülről zajok szűrődnek be, belép a főhadnagy. Felkapcsolja a villanyt.)

- Főhadnagy:** Ramos!
- Vega:** Mi a fene ez? Nem tudtok aludni?
- Főhadnagy:** Fogja be a pofáját! Ramos jöjjön ide!
- Ramos:** Nem tud aludni, főhadnagy?
- Főhadnagy:** Itt a személyi igazolvány és a szabaduló iratok, amiket kért. Nézze meg!
(Ramos vizsgálja az iratokat)
- Ramos:** (olvas) Senora Jose Mendez Ramos, szül. Claudia Munoz Ahumada, anyja neve: Clara Arencio Prata: büntetés-végrehajtási intézetünkben déli tizenkét órakor szabadult, fent nevezett... (mohón falja a betűket, olvasása értelmetlenné válik. Másik lapot vesz a kezébe) Julia Mendez Ramos, a mai napon engedélyünkkel véglegesen távozott a nevelőintézetből, s anyjának börtönből történő szabadulása következtében visszakerült a családi környezetbe. Julia Mendez Ramos jó magaviseletű... (gyorsan olvas,

majd a személyi igazolványt veszi a kezébe, lapozgatja)
Bejelentett munkahely: Városi Fürdő és Szanatórium . . .
ez rendben . . . (lapoz) állandó lakása . . . Obando Bravo
utca 50 . . . Mi ez főhadnagy? . . .

Főhadnagy: Az állandó bejelentett lakásuk.

Ramos: Engem a Napsugár úti villámból cipeltek a börtönbe!

Főhadnagy: Elvettük a villáját, Ramos. Azt nem kapja vissza. Feleségét és gyermekét egy garzonlakásba költöztettük.

Ramos: Értem.

Főhadnagy: (elővesz egy okmányt) Ezt írja alá!

Ramos: Ez az a bizonyos okirat?

Főhadnagy: Igen. A beismerő vallomása.

Ramos: (olvassa, majd aláírja az okmányt. A főhadnagy elveszi az iratot, szó nélkül sarkon fordul és kimegy)

Pardo: Aljas módszereitekért egyszer felelni fogtok!

Ötödik jelenet

(A négy elítélt az asztalnál ül. Belép a főhadnagy.)

Főhadnagy: Ízlett a reggeli?

Vega: Itt bent még nem ettünk szalámit. Születésnapja van, főhadnagy?

Főhadnagy: Hagyjuk most a viccet! Szedjék le gyorsan az asztalt! Ramos, kezdje el! Maga a legfürgébb! Bedobálni mindent a tálalóba! Nem kell mosogatni!

Humberto: Mi ez a nagy igyekezet?

Főhadnagy: Gyerünk, gyerünk! Látogatóik érkeztek! Menjenek át a könyvtárba, s ha szólok: visszajöhetnek. Ne csodálkozzanak már! Gyerünk, kifelé!

(Mind kimennek, a főhadnagy benyit a szobájába)

Alezredes úr, jelentem a cella fogadásra kész.

(Belép az alezredes és az őrnagy)

Őrnagy: Személyesen találkoztál Lindberggel?

Alezredes: Vele szemben ültem a főnök irodájában. A firkász, Sherilyn Ray, ha jól emlékszem a nevére, úgy jegyzetelt, mint egy eszelős.

Őrnagy: Szóval te angolul társalogtál?

- Alezredes:** Túlzás, hogy társalogtam, jelen voltam és néha közbeszóltam.
- Főhadnagy:** Behívhatom az elítélteket, alezredes úr?
- Alezredes:** Nem. Idefigyeljen, főhadnagy! Nem akarok diplomáciai bonyodalmakat! Érti? Fékezze egy kicsit magát, fékezze!
- Főhadnagy:** Igenis.
- Alezredes:** Csak semmi indulat, semmi elragadtatás, túlkapas! Világos? Most nem csak az elítéltekkel van!
- Főhadnagy:** Igenis.
- Alezredes:** Azért mondom! Lefokoztatom, áthelyeztetem, ha nekem itt is bemutatkozik!
- Őrnagy:** Nem tud angolul.
- Alezredes:** Persze, persze. Főhadnagy, maga csak akkor lép közbe, ha parancsot kap! Érti?
- Főhadnagy:** Igenis.
- Alezredes:** Most behívhatja őket! A doktornő is legyen itt! Lássák csak, hogy orvosunk is van!
- Főhadnagy:** Parancs. (Benyit a könyvtárszobába) Jöjjenek be! Valamennyien!
- (Az elítéltek bejönnek a cellába)
- Alezredes:** Üdvözlöm önöket! Még nem találkoztunk személyesen, de én jól ismerem magukat, a munkájukat is. Engedjék meg, hogy most bemutatkozzam. Én vagyok a Titkos Különítmény elhárítási parancsnoka. Egy kis beszélgetésre gyűltünk ma össze, ugyanis oxfordi tudósok aláírásával Lord Kinley jegyzéket küldött az angol külügyminisztériumon keresztül kormányunknak és kérte, engedjük meg titkáranak, Francis Lindberg professzornak, hogy meglátogassa Vega professzort és munkatársait. Lindberg professzor jelentést kíván tenni megbízóinak, az oxfordi egyetem diszdoktora és cellatársai hogylétéről. Lord Kinley kérését jóváhagytuk, Lindberg látogatását engedélyeztük, a professzor meg is érkezett Sherilyn Ray, a Times riporterének társaságában. Most beszélítom őket és maguk válaszolhatnak Lindberg kérdéseire. (Int a főhadnagynak, aki bevezeti az angolokat)
- Alezredes:** Good morning, miss Ray! Nice to see You!
- Ray:** Good morning.

- Alezredes:** Good morning professor!
- Lindberg:** Good morning.
- Alezredes:** Bemutatom a munkatársaimat... az őrnagy... a főhadnagy...
(Lindberg megbiccenti a fejét)
... az elítéltek... Mr. Miguel Obando Vega.
- Lindberg:** How do You do, Mr. Vega.
- Vega:** How do You do!
(Lindberg Vega-hoz lép, kezét fognak. A riporter előkapja kabátja alól a fényképezőjét és elkattintja)
- Alezredes:** Kérem, itt tilos a fényképezés!
- Ray:** Azzal a megbízással utaztattak ide, hogy riportokat készítsenek a Times-nak. Ehhez a fotózás is hozzá tartozik.
- Alezredes:** A riportkészítéshez hozzájárultunk. Fényképeket az utcán készítsen, ne itt! (Int a főhadnagynak, aki elveszi Ray-tól a gépet, kitépi belőle a filmszalagot) Nos, akkor folytathatjuk!
- Lindberg:** Örülök, hogy látom, professzor úr!
- Vega:** Bemutatom a munkatársaimat, barátaimat. (Pardo-hoz fordul) Pardon, bocsánat! Mindenekelőtt ismerje meg a doktornőt.
- Doktornő:** Dr. Maria Echeverria Ruiz.
- Lindberg:** Lindberg vagyok. Beszéli a nyelvemet, asszonyom?
- Doktornő:** Nem olyan kiválóan, mint Vega professzor úr, de azért tudom önt követni. Inkább franciául beszélnék, vagy anyanyelvemen: portugálul.
- Lindberg:** Megpróbálhatjuk a franciát, de úgy látom, maga túlságosan szerény és ért engem angolul is.
- Vega:** Dr. Alberto Gaudenció Pardo professzor, a Harvard és a Sorbone díszdoktora.
- Pardo:** Uram! (Kezet nyújt)
- Lindberg:** (kézfogás után) Beszélhetek angolul?
- Pardo:** Igen.
- Lindberg:** Rendkívül sajnálom, hogy ilyen körülmények között kell először üdvözölnöm.
- Vega:** Dr. Pablo Corripio Humberto tábormok.
- Lindberg:** Tábormok úr!
- Humberto:** Üdvözlöm.

- Lindberg:** Megérti a nyelvemet?
- Humberto:** Tudok egy keveset angolul, igen.
- Vega:** Dr. Jose Mendez Ramos! Sokoldalú kultúrmérnök. (kezet fognak)
- Lindberg:** Beleértsem ebbe az angol nyelv ismeretét is?
- Ramos:** Nem dicsekszem vele, uram, de most megerőltetem magam.
- Lindberg:** Köszöntöm önöket, uraim, a nemzetközi tudósvilág nevében is. Fogadják Lord Kinley legőszintébb együttérzését és jókívánságait, s egyúttal hadd tolmácsoljam az oxfordi egyetem kollégiumi tanácsának üdvözlését.
- Alezredes:** Kérem Mr. Lindberg . . . (az elítéltekhez) . . . uraim, foglaljanak helyet!
- Lindberg:** Nos, ami a legnehezebb számomra, hogy mindössze három kérdést tehetek fel önöknek. (Sherilyn Ray hevesen jegyzetel)
- Alezredes:** Kezdje el! Maguk pedig néhány szavas válaszokban feleljenek!
- Lindberg:** Hogy érzik magukat?
- Humberto:** Ahogy egy börtönben lehet.
- Doktornő:** Orvos vagyok, ellátom a betegeimet, s felemelő érzés, hogy segíthetek rajtuk.
- Pardo:** Elvégzem a feladatokat, amire utasítanak.
- Ramos:** Kiszolgáltatottnak és szerencsétlennek érzem magam, uram.
- Vega:** Ha nem szigorítanak, túlélem, Mr. Lindberg.
- Lindberg:** Nem betegek?
- Őrnagy:** Itt vannak nálam a doktornő jelentései.
- Lindberg:** Köszönöm, én tőlük szeretném hallani.
- Humberto:** A kondícióm jó, néha már érzem a koromat. Eddig a saját egészségemmel nem volt időm törődni.
- Pardo:** Fáradt vagyok, rossz a szemem.
- Ramos:** Egészséges vagyok. A családomért aggódom.
- Őrnagy:** A kérdésre válaszoljon, Ramos. Ne feledje, hogy mit köszönhet nekünk!
- Lindberg:** Kérem, én betartom a játékszabályokat, önök is tartsák be! Ne beszélgessenek anyanyelvükön!

- Őrnagy:** Figyelmeztettem a mérnök urat, hogy csak az ön kérdésére válaszoljon.
- Lindberg:** Értem. Az más. Ön, Mr. Vega, nem beteg?
- Vega:** Nyugtatóval élek.
- Lindberg:** Miért tartják fogva magukat?
- Humberto:** Tréfál velünk, Mr. Lindberg? Valóban nem tudja?
- Lindberg:** Válaszoljon, kérem, a feltett kérdéseimre! Miért tartják fogva magukat?
- Humberto:** Csak.
- Doktornő:** Nézze, kérem! Ön felteszi itt a merész kérdéseit, hiszen azt kérdez, amit akar, ön angol, védik a nemzetközi jogok, s miután mi válaszoltunk: ön távozik s majd Angliában, elegáns klubokban, mint szenzációt elmeséli. És mi? Nekünk itt kell élnünk, itt bent, s ehhez igazítani viselkedésünket.
- Lindberg:** Miért tartják fogva, asszonyom?
- Doktornő:** Nem tudom.
(Lindberg Pardo-ra néz)
- Pardo:** Én következem? Igen? Nos, professzor úr, ha egy társadalom gyors változáson esik át, ott megsokszorozódnak a különös események.
- Ramos:** Én a kérdésén régebben hónapokig gondolkodtam, ittam is a levét később.
- Lindberg:** Örülnék az egyértelműbb válaszoknak, uraim.
- Vega:** Én válaszolok a kérdésére! Koholt vádak alapján tartanak itt bennünket, vádjaik alaptalanok, hamisak. Ártatlanok vagyunk! Ártatlanok!
- Doktornő:** Miguel, ne izgassa fel magát!
- Alezredes:** A professzor maga említette az imént, hogy nyugtatóval él. Rosszak az idegei. De mi nem mentegetőzünk, nincs szükségünk rá! Nézze meg a bizonyítékainkat!
(Ínt az őrnagynak)
- Őrnagy:** Uram, ezek az iratok az elítéltek beismerő vallomásai. Saját kezű aláírásaikkal.
- Lindberg:** Megengedi?
- Őrnagy:** Csak tessék!
- Lindberg:** (nézi) Kaphatok belőle másolatot, alezredes?
- Alezredes:** Kaphat, de minek?

- Lindberg:** Nem értek a nyelvükön és szeretném írásszakértővel megvizsgáltatni az aláírásokat, hogy azok hitelesek-e? E vizsgálat céljára kérhetek tőlük egy-egy aláírást?
- Alezredes:** Természetesen.
- Vega:** Nincs értelme, dr. Lindberg. Aláírásaink hitelesek.
- Alezredes:** (feláll) Nos, uraim, akkor végeztünk! Mr. Lindberg, föltehette engedélyezett kérdéseit, megkapta a válaszokat, hagyjuk magukra az elítélteket.
- Lindberg:** Viszontlátásra! (Kézfogás után távozik, mögötte Mrs. Ray, az alezredes, az őrnagy és a főhadnagy)
- Humberto:** Ezt jól kitervelték!
- Doktornő:** Ezért kellett nekik annyira a beismerő vallomásunk! Aláírásainkkal szentesítettük rágalmaikat, s most még külföld felé is védve érzik magukat! (Ramos-hoz) Látja miért akarták olyan nagyon, hogy aláírja a papírjukat? Hogy takarózni tudjanak vele! Ki tudja honnan érdeklődnek utánunk, kik kerestetnek? Ők előveszik beismerő vallomásainkat, rámutatnak aláírásainkra, ha szükséges fénymásolatot készítenek róla és minden kétséget kizáróan bizonyítják, hogy utolsó, aljas hazaárulók vagyunk.
- Ramos:** Csak az otthoniaknak kegyelmezzenek!

Hatodik jelenet

(A börtönudvar. Az elítéltek Pardo kivételével körbe-körbe futnak az udvaron. Pardo rossz állapotban van, lassan, görnyedten járkál egyedül, miközben a többiek az ő vezényszavára futnak. Az udvart ugyanaz a szögesdrót szeli ketté, most az udvar túlsó oldalán senki sem sétál.)

Őrmester: Szaporán! Szaporán! Puhányok! Lusták! Lajhások! Gyerünk! Gyerünk! Egy, kettő! Egy-kettő-egy-kettő! Szedje a lábát Humberto! Elég! Körben járás! Indulj! (Lassan, unottan járnak körbe, a magányos, beteg Pardo-t nézik.)
Elég! Kötetlen séta!
(Le-föl járkál, átmegy időnként a szomszéd udvarba is,

látszik, hogy megszokásból teszi, bejárt távolság ez számára.)

Vega: Órmester, a marha, ugyanúgy megy át, mintha Octavio Dario bíboros most is sétálna.

Ramos: Évek óta így járkal. Szerintem neki olyan mindegy van-e odaát valaki, vagy nincs.

Vega: Hol lehet a bíboros?

Ramos: Ezt én is szeretném tudni!
(Humberto a doktornővel közeledik.)

Humberto: Kell legyen oka, hogy már nincs itt!

Doktornő: Egyszerűen elvitték.

Humberto: Nem hiszem. Ha elvitték: végeztek vele vagy nemzetközi nyomásra szabadlábra helyezték. Akkor pedig gyengül a helyzetük. Én ebben bízom!

Doktornő: Bárcsak igaz lenne!

Humberto: Örökké nem tarthat a hatalmuk!

Doktornő: Jó lenne!

Hetedik jelenet

(Éjszaka a cellában. Pardo keze lelóg az ágyról, szája nyitva. Horkolást hallunk, néhányan forgolódnak az ágyban. Vega fölkel, a mosdóhoz megy és vizet iszik. Leejti a csajkáját, Ramos fölébred a zajra.)

Ramos: Miguel! Mit csinálsz? Miért nem alszol?

Vega: Pszt!! . . . fölébresztetted a többieket!

Ramos: Én?! (idegesen) Te mászkálsz éjszaka, mint egy holdkóros!

Vega: Hallgass már! Csak vizet iszom.

Ramos: Feküdj le!
(Vega visszamegy az ágyához, útközben nekimegy Pardo kezének, s ijedten felkiált.)

Vega: Mi ez itt?

Humberto: Miguel, te kiabálsz?

Vega: Csak vizet ittam és . . .

Humberto: És fölvered az egész cellát?
(Valaki fölkapcsolja a villanyt, Vega még nagyobb kiált.)

- Vega:** Szent Isten!
- Humberto:** (leugrik az ágyról) Mi az?
- Vega:** Alberto!
- Ramos:** Mi van vele? (Felkel.)
- Humberto:** Alberto, ne viccelj velünk! (Mégfogja a homlokát) Alberto!
(A szívére teszi a fülét) Meghalt?! (Kíront az ajtón üvöltve)
Segítség! Ide valaki! Segítség! Orvost!
(Bélép a főhadnagy és az őrmester. Főhadnagy megnézi Pardo pulzusát, meghallgatja a szívverését. Int az őrmesternek. Pokrócra csavarják Pardo holttestét és kiviszik a cellából.)
- Humberto:** Kedves öreg barátom! Az Isten áldjon meg! (A rádióhoz lép, úgy tesz, mintha bekapcsolná) Itt a Független Amerika Rádió. Híreket mondunk. Hetvennégy éves korában, hosszú szenvedés után meghalt Dr. Alberto Gaudenció Pardo, akadémikus, egyetemi professzor, a Harvard és a Sorbone díszdoktora, a nemzetközi tudósvilág kiemelkedő személyisége. Halálba indulásának utolsó pillanatait követhetjük nyomon, átkelését a Styx folyón. Dr. Alberto Gaudenció Pardo érkezett hozzám. Megkereste lakómat és beállt a várakozók közé. Mindent fehéren izzónak érzett, a fehér végtelen sokasága csapott össze benne. Kékes, szürkésfehéres és pirosas és rózsaszínes fehérek, a hideg és a meleg egyre tüzesebb és izzóbb színei. Amikor sorra került, besegítettem őt a csónakba és evezni kezdtem fölfelé a folyón. Kora? – kérdeztem. Hatvannégy – felelte. Foglalkozása? Építész. Akkor az építésztelepre viszem. Adott be önéletrajzt? Nem. **Kellott volna? Igen.** Menjen le a kajütbe és írjon egyet – **parancsoltam rá.** Máskülönbⁿ nem vihetem oda. **Indulok** – felelte, s leereszkedett a lakótérbe. Tollat, papírt keresett és írni kezdett. Lassan, bizonytalanul formálta a betűket, jó időbe telt, mire elkészült a munkával. Megvolnék, Kharon, szólalt meg félénken, amikor visszatért a helyére. Helyes, mondtam, s eveztem tovább. Felolvasná nekem? – kérdeztem rövid idő múlva. Igen – felelte az öreg és belekezdett az önéletrajzába. De nem olvasta, fejből mondta. Rá se nézett a papírra. Az már ott a művésztelep, szakí-

tottam félbe őt. A partnál egy ember körvonalai rajzolódtak ki. Ahogy közeleddtünk, egyre kivehetőbb lett az arca. Megérkeztünk, szóltam ekkor, s kikötöttem a ladikot. Az öreg kiszállt a csónakból, botjára támaszkodott és a feléje közeledő alakot nézte. Corbusier vagyok, köszöntötte őt az ember. Gyere utánam! – mutatom az utat, mondta még szűkszavúan és elindult fölfelé a meredek parton. Szorosan a nyomában követte az öreg. Ezenközben én elkötöttem a ladikot és ereszkedni kezdtem lefelé a folyón. Aznap még sokan vártak rám.

Nyolcadik jelenet

(A börtönudvar. Az elítéltek sétálnak körbe az udvaron. Pardo és Vega nincsenek közöttük.)

Örmester: Igyekezzünk, Vega! Futás! Egy-kettő! Egy-kettő! (Vega az udvar közepére ér, beáll a körbe)

Ramos: Hol voltál?

Vega: Az irodából eltűnt az Alvarez-kép.

Doktornő: Micsoda?

Örmester: Pofa be! Nem dumál, Vega! Budira rohangál, fecseg séta közben! A végén megfuttatom, meglátja!

Humberto: Mi történt?

Vega: Nyitva a főhadnagy ajtaja. Eltűnt az Alvarez-kép a falról. Láttam egy idegen hadnagyot, sétált a folyosón, benézett a cellákba.

Doktornő: Valami készül!

Ramos: Odanézzetek!

(Elöl az örnagy, mögötte a főhadnagy jelenik meg a rács túlsó oldalán a börtönudvaron. Hadnagy kíséri őket, kezében pisztollyal)

Vega: A hadnagy!

Hadnagy: Falhoz! Hátrább! Még hátrább! Kezeket a falnak támasztani!

Ramos: Ha ezt én csinálhatnám velük, istenem!

Humberto: Nem hiszek a szemeknek!

- Ramos:** Főhadnagy, új szelek fújnak?
Vega: Kapsz egy golyót a szemed közé!
Örmester: Pofa be! Abbahagyni!
 (A hadnagy átjön a másik oldalra az udvarból, s az őrhöz lép)
- Hadnagy:** Adja át a fegyverét!
 (Az őr leemeli a puskáját és átadja a hadnagynak, aki motozás után int neki) Álljon oda maga is a falhoz!
(Az őr elindul) Igyekezzen!
 (Az elítéltek abbahagyják a körben járást)
- Ramos:** Csak semmi kímélet, hadnagy!
Hadnagy: Majd a bíróságon felelnek.
Vega: Nem kell ide bíróság!
Hadnagy: Pablo Corripio Humberto doktor, lépjen ki!
Humberto: Parancs!
Hadnagy: Maga a parancsnok!
Humberto: Értettem.
Hadnagy: Fölmennek a fürdőbe és rendbehozzák magukat! Mintha az esküvőjükre mennének. Itt a kulcs.
Mind: Éljen! Éljen! Köszönjük! Bravó!
Hadnagy: Előbb a szobájukba menjenek! Találnak egy-egy csomagot az ágyaikon. Bontsák ki! A civil ruhájuk van benne. Hozzátartozóik hozták be ma reggel.
 (Valamennyien meghatódva, némán állnak)
 Egy óra múlva felöltözve legyenek a folyosón, hölgyem és uraim! Ott találkozunk! Értették a parancsot?
- Mind:** (önkívületben) Igen!!!
 (Szaladni kezdenek az épület felé. A hadnagy szótlánul nézi őket)

Kilencedik jelenet

(Öltözködnek. Rendkívül elegánsak.)

- Ramos:** (Humberto-hoz) Hová vezet az első út, tábornok úr?
Humberto: Magam se tudom mit is kellene először csinálni?

- Ramos:** Lehet, hogy azon a vasúton fut haza a vonatom, amit magam terveztem?
- Humberto:** Lehet.
- Vega:** Bejárjuk majd az országot, megnézzük a gyárakat, üzemeket, kórházakat, hogy festenek kivitelezés után.
- Ramos:** Azt hitték: tereprajzok alapján nem jövünk rá: hová és mit terveztünk.
- Vega:** Én befekszem abba a kórházba, amit terveztem. Kényelmes lehet, kicsit fölerősítem magam.
- Hadnagy:** Nos, uraim . . . (körülnéz) Ezt a napot is megérték! Milyen elegánsak!
- Ramos:** Várunk még valakire, hadnagy?
- Hadnagy:** Rám vártak, máris mehetünk, de csak ide, az előadóteremig. Carlos Maurilio Quintero, a Rehabilitációs Tanács elnöke várja magukat.

Tizedik jelenet

(Nagy terem, közepén emelvény, rajta Carlos Maurilio Quintero, bal oldalán egy nő és egy férfi.)

- Quintero:** Köszöntöm önöket a Forradalmi Demokrata Kormány Rehabilitációs Tanácsa nevében! Önök ártatlanul szenvedtek, megaláztattak és megkínóztattak a börtönökben. Egy olyan téves eszme büvkörében, amelynek immárom vége van. A Parlamenti Tanács önöket a mai naptól visszahelyezi jogaikba és önöket, szabad, ártatlan állampolgároknak tekinti. Teljes rehabilitációjukat pedig okiratban igazolja. Állást, egzisztenciát biztosítunk önöknek, megélhetést és emberi életet. Miután kipihenték magukat, kérem, keressenek fel a parlamentben, hogy a kinevezéseiket megbeszélhessük. Munkába állásukig pedig fogadják el szerény anyagi támogatásunkat, melyet most személyi igazolványukkal együtt vehetnek át. Kérem, akinek a nevét szólítom, fájadjon ide! Átadom a személyi igazolványt és a borítékot.
- Vega:** (halkan) Nekem nem kell az állásuk és a pénzük!
- Ramos:** A pénzért itt megdolgoztál. *

- Humberto:** (Vega-hoz) Mi a terved?
Vega: Talán külföldre költözöm.
Humberto: Ne siesd el, várd meg, mit ajánlanak!
Quintero: Dr. Maria Echeverria Ruiz! (Kimegy, átveszi a pénzt és az igazolványt, majd az ajtónál megáll)
Humberto: Én előbb körülnézek idehaza!
Vega: Mindent előlről kezdeni, nem lesz könnyű!
Humberto: Könnyebb lesz, mint idebent.
Quintero: Dr. Miguel Obando Vega!
(Vega kimegy, egy pillanatig bizonytalan, majd átveszi a borítékot és a személyi igazolványt)
Quintero: Jó egészséget, sok boldogságot!
Vega: Köszönöm szépen. (Kezet fognak, Vega kimegy)
Quintero: Dr. Pablo Corripio Humberto! (Kimegy, s miként előbb a társai, átveszi ő is az iratokat) Mintha várná valaki . . .
Humberto: Rám nem vár senki.
Doktornő: (szeretettel) Tábornok úr, én várok magára.
(Egymásba karolva kimennek. Ramos marad bent egyedül)
Quintero: Végül Dr. Jose Mendez Ramos! (Ramos Quintero elé lép) A személyi igazolványa és a pénz. (Ramos nem mozdul) Rendkívül sajnáljuk a történeteket!
Ramos: Várnak engem is, hadnagy?
(Sem a hadnagy, sem Quintero nem válaszol, mert belép a terembe Ramos felesége és hat éves lányuk, kezében virággal. Quintero feláll, mellette az ülnökök is. Ramos megfordul, megpillantja a feleségét.)
Claudia: (maga előtt tolja a kislányt) Menj, ne félj!
Julia: (apjához szalad, a nyakába ugrik) Apa! Édesapa!
(Claudia megöleli a férjét)

VÉGE

TARTALOM

RANDEVÚ BANGKOKBAN	1
TÚZJÁRÓK	31
ELÍTÉLTEK	77

PROLÓGUS KFT.

Felelős kiadó: LOVAS ILDIKÓ

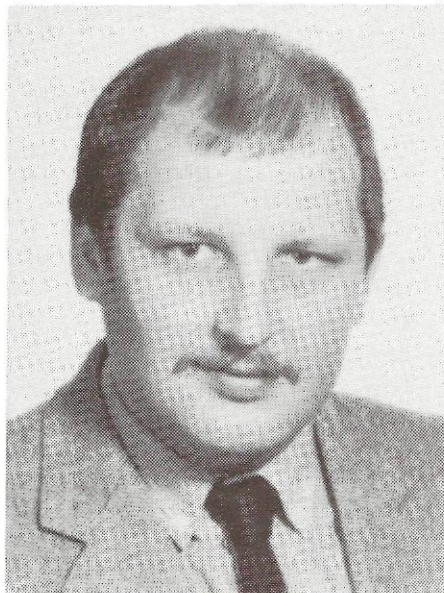
Szerkesztette: Szépe Zsuzsa

Műszaki szerkesztő: Dóra Józsefné

Borítóterv, fotómontázs: Szépe Zoltán

ISBN 963 7932 06 2

PROLÓGUS KÖNYVEK

POLGÁR ERNŐ

POLGÁR ERNŐ író, dramaturg, a Madách Színház tagja, több kötet szerzője. **Hullámsír** című darabját **Túl az Egyenlítőn** címmel játszotta a Madách Színház. A bemutató után a hamburgi Bolten hajózási cég világ körüli útra hívta a szerzőt. Útiélményeiről szívesen ír, színdarabjainak helyszínei is gyakran távoli földrészek. A **RANDEVÚ BANGKOKBAN** napjainkban játszódik a bangkoki repülőtér tranzit várótermében. Szórakoztató, vidám történet, melynek szereplői: egy tengerészkapitány és szerelme. A kötet második darabja, az **ELÍTÉLTEK** izgalmas cselekménye Latin-Amerikában játszódik egy olyan börtönben, ahol híres tudósokat tartanak fogva ártatlanul és alkotómunkára kényszerítik őket. A **TÜZJÁRÓK** a csendes-óceániai szigetvilág törzsi rítusait és mágikus szertartásait is bemutatja.

Ára: 129,- Ft